

Giới thiệu Hoàng Hôn Tan Vào Nước

Nam chính: Ngọc Thanh Chân Đế Hi Hiên; nữ chính: Mộ Vân.

Giới thiệu:

Sự ra đời của một thanh bảo tiễn thượng cổ sắc nhọn ngàn năm

Sự biến mất của một chiếc bát kính nguyệt che cả đất trời

Dẫn đến trận chiến lại một lần nữa xảy ra giữa hai giới thần – ma, lưu lại một mối tình sâu đậm khắc cốt ghi tâm...

Nếu nàng có thể quay đầu nhìn lại,

Cho dù có phải từ bỏ ba ngàn năm đạo hạnh cũng không tiếc nuối...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phần dẫn truyện

“Đây là bảo tiễn mà Đại Vương muốn có?”

“Chính là vật có thể trấn định căn khôn trong truyền thuyết!”

“Nghe nói nguyên thủy Thiên Tôn dùng huyền băng vạn năm đúc nên...”

“Trùng trùng năm đó Hậu Nghệ bắn mặt trời đã dùng tiễn này...”

.....

Triều thần tập hợp tại nhà thừa tướng nghị sự, không ngớt lời bàn luận tán tụng đầy hiếu kỳ về bảo tiễn đang định dâng lên Đại Vương.

Tiến dài chừng 5 thước, toàn thân trắng như ngọc, phản chiếu tia sáng nhuận như thạch anh, toát lên một luồng sát khí băng lạnh thấu xương. Sắc bén vô cùng, dường như có thể cắt đứt được cả ánh mắt của người đối diện.

“Vì thanh bảo tiễn này mà trong rừng trên núi đã chôn vùi không biết bao nhiêu bộ hài cốt, thế gian này có thêm không biết bao nhiêu oan hồn chết uổng...” Thừa tướng ngược lại cau mày khổ tâm, không ngừng thở dài oán thán về thanh bảo tiễn trước mặt.

Dực hầu gia vội cắt lời: “Ngài đừng nói vậy, Đại Vương nói: nguyên thủy Thiên Tôn lưu tiễn lại cho hậu thế, phàm là người có được tiễn này tất vĩnh viễn bảo toàn vạn năm cơ nghiệp. Đến nay, chúng ta trải qua trăm cơ vạn khổ tìm được tiễn này, giang sơn xã tắc từ đây vững như bàn thạch.”

“Vững như bàn thạch...” một giọng nói lãnh đạm đột nhiên vang lên từ một góc: “Giữ vạn năm cơ nghiệp phải dựa vào hùng tài mưu lược, cần chính yêu dân, không phải chỉ dựa vào một mũi tên sắc.”

Quần thần nghe thấy lời đại nghịch bất đạo này, ai nấy kinh ngạc nhìn về người nói. Người đó mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, mái tóc dài đến thắt lưng được buộc sau vai.

Vì xung quanh anh ta đều có một màn sương bao phủ nên không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng cử chỉ khí chất bất phàm, mang theo khí thế áp đảo cùng vẻ cao quý độc tôn trên người không hề tầm thường.

“Người là ai?” Thừa tướng kinh ngạc, nơi này là phủ đệ của ông, những kẻ không phận sự không thể nào có cơ hội ra vào đây được.

“Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là Đại Vương của các người tham lam xa xỉ, hoang dâm vô độ, cho dù có nhiều bảo vật hơn nữa cũng khó mà giữ vững được vương vị của hân.”

“To gan!” Thừa tướng nghe thấy vậy, hét lớn. “Người đâu, bắt hân lại cho ta.”

Kẻ áo xanh không chút sợ hãi, bước chậm rãi về phía bảo tiễn. Đối diện với thanh bảo tiễn hiếm có trong thiên hạ, trên người hân dường như phát ra nhuệ khí còn sắc bén hơn cả bảo tiễn.

Thị vệ nghe thấy tiếng, lập tức xông vào trong phòng, đang định bắt lấy hân... đột nhiên một cơn gió lạnh thổi đến khiến cả căn phòng chìm vào màn đêm

mờ ảo.

Thừa tướng thất kinh, hoảng hốt vội bước lên nhìn bảo tiễn thì phát hiện bảo tiễn đã không cánh mà bay.

Ông nhìn thấy người áo xanh đang định rời đi bèn vội vàng hô lên: “Mau bắt hắn lại.”

Người áo xanh nhìn những lưỡi kiếm sắc nhọn đang áp sát, ngập ngừng giây lát rồi quay người né ra, nhanh như tia chớp lao ra ngoài. Lướt qua đình viện, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn, do dự một chốc rồi lập tức phi người bay ra khỏi phủ thừa tướng.

Trời long đất lở, chỉ trong chớp mắt.

Triều thần trong phủ cùng mấy trăm thị vệ ngỡ ngàng như trong mơ, lặng người nhìn theo bóng kẻ kia biến mất.

Thừa tướng thấy tình cảnh này thì chết đứng, không ngớt ca thán. “Tội này là họa diệt môn rồi...”

.....

Thừa tướng đương triều bị tịch thu gia sản, bá tánh vây quanh đều không ngừng bàn tán.

“Thừa tướng quả là người tốt!”

“Tốt thì có ích gì chứ? Làm mất bảo tiễn mà Đại Vương muốn tìm, chém đầu đã là khai ân lắm rồi...”

“Ày! Đúng là ông trời không có mắt!”

“Tôi nói này, là Đại Vương...”

“Đừng nói bậy!”

Thừa tướng bị thương nhìn hai đứa con trai còn nhỏ tuổi của mình, nước mắt lăn dài trên gương mặt già nua.

Muốn oán trách chỉ có thể oán ông nhất thời hồ đồ, nhận ý chỉ của Đại Vương, đi tìm bảo tiễn gì đó để giúp ông ta bảo toàn giang sơn xã tắc. Tìm khắp trăm sông ngàn núi, vì đào bảo kiếm trong lòng núi mà khiến cho vô số bá tánh phải chết vì kiệt sức.

Những oan hồn chết uống máu ông đòi mạng ông không có gì để nói, nhưng liên lụy đến đứa con còn chưa hiểu sự đời của ông, trong lòng ông không cam tâm

Nhìn thấy chiếc đao lớn kề lên cổ, ông không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lòng lạnh ngắt như tro tàn.

Lúc này một cụ già đầu tóc bạc phơ lao đến vừa than khóc vừa nói: “Ông trời không có mắt, lão thừa tướng là người nhân từ khoan hậu, sao có thể gặp phải cái tai họa vô lý như vậy chứ.”

“Bà lão à, bà mau đi đi, đao kiếm vô tình, đừng để bị thương.” Thừa tướng đau khổ khuyên bà, không ngờ rằng lúc quan hầu hiển hách thì dưới một người trên vạn người, trăm người xu nịnh; hôm nay đi đưa ông đoạn đường cuối xuống hoàng tuyền lại chỉ có một bà lão mới gặp lần đầu này, quả thật nhân tình thế thái lạnh nhạt ra sao.

Bà cụ bước lên trước nắm lấy cánh tay của thừa tướng, một tay gạt nước mắt nói: “Nếu không phải ngài cứu sống đứa con trai duy nhất của tôi ở trong núi thì tôi sớm đã theo nó xuống mồ rồi, còn sợ gì đao kiếm vô tình chứ?”

Thừa tướng bỗng chốc im lặng, ông cứu người, cũng hại vô số người, bao nhiêu thân thích cốt nhục vì ông mà âm dương cách biệt...

Bà cụ quỳ xuống ngẩng mặt lên trời, than lên ai oán: “Ông trời ơi! Ông hãy nhìn xuống mà xem nhân gian lạnh lẽo, xem xem kết cục của người trung lương...”

Thị vệ thấy giờ khắc đã cận kề liền kéo bà lão ra. “Đừng ở đây nói năng bừa bãi nữa, mau đi đi!”

“Ta không đi, ta phải xem xem cõi đời này có còn thiên lý, còn thần linh nữa hay không, ta phải xem xem thần tiên mà người đời thờ cúng rốt cuộc có còn huyết lệ nữa hay không...”

Lời nói vừa dứt bỗng nổi lên một trận cuồng phong không ngừng thổi cho đến khi đất trời mịt mù, ngày đêm bất phân...

Đám thị vệ vội vàng xông lên trước trấn giữ phạm nhân liền phát hiện thừa tướng vẫn ở đó, chỉ là hai đứa con ông đã biến mất...

.....

Thiên giới.

Trong Kim Loan đại điện tôn nghiêm bất cứ đồ vật nào cũng đều phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, thiên trụ cửu long nạm vàng the, lầu son gác tía, bộ

bàn ghế bằng ngọc phi thúy chạm trổ những hoa văn hình tròn, chiếc bát bằng thạch anh nạm trần châu bạch ngọc... tất cả những đồ vật ở đây đều là bảo vật, vàng bạc châu báu sáng lóa dị thường.

Nhưng tất cả những ánh sáng lóa mắt này đều vì sự xuất hiện của một vị thần từ từ bước vào đại điện mà mắt đi về lòng lấy.

Bộ y phục màu xanh của ngài còn đẹp hơn cả phi thúy, dung mạo tuấn tú của ngài còn tinh tế hơn cả bạch ngọc được điêu khắc, ánh sáng phát ra trên người ngài chói lóa hơn cả thần trụ cửu long.

Ngài hoàn toàn không màng đến ánh mắt như sao giữa màn đêm của những quần thần đang nín thở chờ đợi, khẽ lướt qua Ngọc Hoàng đại đế tôn quý mà nho nhã hành lễ, cất lên giọng nói ngân vang như thanh ca: “Thần, khấu kiến bệ hạ!”

Động tác của ngài tuy cung cung kính kính nhưng không hề toát lên vẻ thấp kém, ngược lại càng có vài phần cao ngạo hơn cả Ngọc Đế đang ngự trên Kim Loan điện kia.

Ngọc Hoàng đại đế đập mạnh lên bàn, nếu không phải chiếc bàn bằng ngọc phi thúy đó là ngọc già vạn năm, e rằng sớm đã vỡ tan ra trăm mảnh rồi.

“Chuyện ngày hôm nay, người giải thích thế nào đây hả?”

“Không có gì để giải thích cả.”

Ngọc Đế đang định giơ tay lên bỗng phát giác bị Vương Mẫu phía sau màn nắm lấy, ngài chỉ đành hít sâu vào một hơi, miễn cưỡng nén giận lại nói: “Thế gian phàm tục, con người sinh tử sớm đã định số, há có thể để người muốn gì làm nấy. Người tự ý thay đổi dương thọ của người phạm, luận tội đáng...”

“Thần có tội gì? Dương thọ con người do đâu định đoạt? Phúc truyền cho hậu thế, họa liên lụy từ tôn...” Vị thần đó cười nhạt, nói: “Bọn họ từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, đối đãi với người đều khiêm cung, vì có gì chưa đủ 16 tuổi đã phải tận số?”

“Phúc truyền cho hậu thế, họa liên lụy từ tôn là thiên lý bất biến từ thiên cổ!” Ngọc Đế nói.

“Có một người cha gây họa cho nhân gian là lỗi của bọn họ hay sao? Nếu có thể lựa chọn, ai muốn chọn người cha như vậy chứ?” Giọng nói bằng lạnh của vị thần đó thu hút ánh nhìn kinh ngạc từ trên điện Kim Loan cho đến bên dưới các vị thần khác.

Nhưng ngài vẫn không màng, tiếp tục cao giọng nói: “Nếu Ngọc Đế cho rằng thiên lý có hủ này quan trọng hơn phúc lợi của nhân thế vậy thì thần không còn gì để nói.”

Nói xong, dưới ánh mắt đỏ đờn của quần thần và ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Đế cùng Vương Mẫu, ngài phát tay biến mất mang theo luồng thiên địa linh khí cùng sắc vàng sáng chói..

Ánh mắt quần thần đều kinh ngạc nhìn về phía Ngọc Đế, chỉ có Thái Bạch Kim Tinh vội vàng bước lên trước, khom người nói: “Lời Ngọc Thanh Chân Vương cũng có lý, đạo luật này lập lại cũng nên hợp tình hợp lý mới phải, như vậy nhân gian có thể bớt đi những tiếng khóc oan trái...”

Nét mặt Ngọc Đế từ xanh chuyển sang trắng rồi sang vàng, thay đổi bao sắc thái mới bình tâm tĩnh khí lại nói: “Thôi được, sau này “phúc truyền cho hậu thế” thì giữ lại, còn “họa lụy từ tôn” thì thôi.”

.....

(Lời tác giả: Rất nhiều người thích tạo dựng nhân vật hoàn hảo như thần tiên, tôi lại xây dựng thần tiên giống như con người, có hỷ nộ ái ố, có yêu hận tình thù, đương nhiên cũng có những khuyết điểm đáng yêu.

Hihi! Và tất nhiên là có điểm đáng yêu thì cũng sẽ có sự đáng ghét!)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trời cao mây trắng

Giữa những dãy núi trùng trùng điệp điệp là dòng suối trong vắt nhìn thấy tận đáy chảy uốn quanh, một cô thiếu nữ thanh thuần hơn cả dòng nước đó đang ngồi bên bờ suối, hai chân nàng thoải mái quẩy đạp trong nước, hắt lên những giọt nước trong veo, có vài giọt rơi xuống lớp vải mỏng trên người nàng, vài giọt lại men theo mái tóc dài như tơ của nàng rơi xuống.

Dưới ánh nắng ban mai, vẻ đẹp của nàng như mây trắng lúc ẩn lúc hiện, tinh khiết mà nhẹ nhàng mềm mại, lại mang theo cả một chút quyến rũ dụ hoặc.

Nụ cười của nàng như một tia sáng lóe lên trong đêm tối, có thể chiếu rọi đến cả nơi góc khuất tăm tối nhất thế gian...

.....

“Thế giới này thật sự quá đẹp!” Tiểu Vân ngẩng lên nhìn núi xanh sông biếc tí tấp vô bờ, nàng hít hà hương thơm thoang thoang ngây ngất lòng người, nhìn vào hình ảnh mình hiện lên trên mặt nước da trắng hơn tuyết, mắt sáng lấp lánh, hàm răng trắng như ngọc, vẻ đẹp tuyệt mỹ thanh lệ của mình mà nói: “Ta cũng đẹp nữa!”

“Tiểu Vân của chúng ta đương nhiên là đẹp rồi, nếu không Vương sao có thể mê mệt cô đến hồn bay phách lạc vậy chứ.”

Tiểu Vân đang mải mê ngắm nghía thì bỗng một giọng nói kỳ ảo như tiếng vọng từ trong núi vang lên, nàng lập tức cười và đứng dậy, gọi: “Tiểu Mai, mau ra đây, ta biết là cô rồi.”

Một con hồ ly trắng từ rừng cây trong núi chạy ra, thoát một cái nhanh như chớp biến thành một cô nương xinh đẹp tuyệt trần.

Y phục mỏng màu tím nhạt vốn đã trong suốt, Tiểu Mai lại không mặc chỉnh tề mà để lộ bờ vai ra khiến người ta khó mà rời mắt đi được. Trang điểm hơi đậm khiến khuôn mặt thanh tú của cô càng thêm gợi cảm, đến sự lạnh lùng trong mắt cô cũng bị che bớt đi phần nào.

Tiểu Mai bước lại gần nàng, nói: “Vương không phải gọi cô đi gặp ngài sao, sao cô còn ngồi chơi ở đây chứ?”

“Gặp ông ta? Cô tha cho ta đi, ta trốn còn không kịp nữa là.” Tiểu Vân vội vàng xua xua tay, vừa nghĩ đến Ma Vương tu luyện ngàn năm rồi mà ngũ quan vẫn chưa tu luyện được cho ngay ngắn đó là tâm trạng đang vui của nàng bỗng tan biến chẳng còn chút nào.

“Trốn được một lúc, liệu có trốn được cả đời không? Sớm muộn gì thì cô cũng vẫn phải hầu hạ ngài ấy.” Giọng Tiểu Mai trước giờ vẫn luôn lãnh đạm như hàn băng không bao giờ tan trong mắt cô vậy.

Nghe những lời Tiểu Mai nói xong, đầu Tiểu Vân choáng váng, cảm giác như trời đất quay cuồng, khuôn mặt nhẵn nhụi của Ma Vương cùng mái tóc bết dính của ông ta đã xua tan cảnh đẹp như thơ trước mắt cô mà xông vào trong đầu cô khiến thế giới trước mặt cô đều biến thành một màu u ám.

“Ông ta rốt cuộc thích ta ở điểm nào chứ? Ta thấy 7 vị phu nhân của ông ta, ai cũng đều xinh đẹp hơn ta, pháp lực cao hơn ta, thông minh hơn ta nữa. Hay dây thần kinh nào đó của ông ta bị chập rồi, không sao lại chăm ta chứ.”

“Suy nghĩ của Vương ai có thể nhìn thấu được chứ, cô hãy chấp nhận số phận đi!” Tiểu Mai nói.

“Trời ạ, bắt ta hầu hạ ông ấy thì ta thà tiếp tục làm một tiểu hồ ly, ngày ngày bị thợ săn truy đuổi còn hơn.”

Nàng tự thấy trước giờ mình chưa làm điều xấu gì, chỉ là một tiểu hồ ly không tranh với đời mà thôi, trước đây bị thợ săn truy đuổi đã bị dọa cho sợ chết khiếp rồi, từ ngày biết tu tiên có thể không chết liền bắt chấp tất cả cùng Tiểu Mai bắt đầu tu luyện.

Ai mà biết được khổ luyện 300 năm mới hay rằng chuyển thể đầu thai còn có thể được làm người, giờ chỉ có thể làm yêu mà còn là một tiểu yêu tinh vô dụng nhất.

Trong Ma giới, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu yêu đạo hạnh thấp nhất, ai cũng có thể bắt nạt được. Luôn bị gọi là “hồ ly tinh, hồ ly tinh” đã đủ phiền lắm rồi, lại còn bị lão Ma Vương đó ngày ngày đeo bám, lúc nào cũng dùng cái đôi mắt lơ đãng mà ngắm nhìn nàng.

Tất nhiên, bị ngắm nhìn cũng chẳng phải chuyện to tát gì, nhưng 7 vị phu nhân kia của Vương đầu phải là những vị chủ tử dễ dàng dễ yên như vậy, chi cần dùng ánh mắt thôi cũng đã đủ khiến cho nàng ngày ngày phải sống trong lo sợ rồi.

“Thần tiên ơi, xin hãy cứu lấy con – tiểu hồ ly đáng thương nhất trên cõi đời này đi!” Tiểu Vân ngẩng mặt lên trời cầu khẩn.

“Thôi đi, gọi đến lại không đánh cho cô hồn lìa khỏi phách ý chứ...” Tiểu Mai dùng lực gõ lên cái đầu đang chênh choáng của nàng, gõ lia chút ảo tưởng cuối cùng của nàng. “Đội cô gọi được vị thần tên là Ngọc Thanh đó đến, tôi xem xem cô có còn mơ mộng được nữa không?”

“Cô đã từng gặp ngài ấy chưa? Nghe nói ngài ấy vô cùng đáng sợ...” Nhắc đến Ngọc Thanh, Tiểu Vân không khỏi rung mình, trong Yêu giới, hai chữ “Ngọc Thanh” này có nghĩa không khác gì diệt vong. Truyền thuyết kể 1000 năm trước một mình ngài đã san bằng Ma giới, tiêu diệt gần một vạn yêu tinh, cái tên gọi này là ma chủ đáng sợ nhất Yêu giới. Tất cả mọi yêu ma chỉ cần nghe thấy cái tên này đều sẽ lạnh toát sống lưng, tim đập chân run, sợ hãi y như người phạm thấy ma quỷ vậy.

Tiểu Mai liếc cô một cái, nói: “Hỏi thừa, nếu ta gặp rồi thì giờ này còn đứng đây mà nói chuyện được chắc?”

“Thật sự đáng sợ đến vậy sao? Thần tiên không phải luôn nói rằng có lòng từ bi hi xả đó sao?”

“Cái này mà cô cũng tin sao? Đó chỉ là những lời lừa gạt người phạm tội không biết gì thôi, ta chưa từng thấy con yêu tinh nào đứng trước mặt Ngọc Thanh Chân Vương mà thoát được khỏi định số diệt vong cả.” Tiểu Mai vừa nói lại vừa gõ một cái vào đầu nàng.

Tiểu Vân mím môi xoa xoa cái đầu bị Tiểu Mai gõ cho càng mơ hồ hơn của mình, thật là, cầu thần bái phật cũng không được, ông trời lẽ nào không thể cho nàng một con đường sống hay sao? Thật sự trong lòng không cam tâm.

“Tất nhiên là ta biết rồi, tìm một chỗ dựa về tinh thần cũng không được sao? Có một mơ ước nho nhỏ cũng không được à?” Nàng khẽ lẩm bẩm.

“Mơ ước? Nếu cô không muốn chấp nhận số phận thì chi bằng đi hút thêm hồn phách của người phạm, tranh thủ thời gian tu luyện, tuy rằng khả năng cô có thể tu luyện được pháp lực cao hơn Vương là vô cùng thấp, à không, là gần như không thể, nhưng vậy còn hơn là ngồi đây mơ mộng viễn vông.”

“Hút hồn phách của con người có khó không?” Tiểu Vân nghe vậy càng nhủ mảy suy tư, nàng cũng không muốn hại người, chỉ là nàng thương người thì ai thương nàng cơ chứ.

“Tất nhiên là không khó rồi, trước đây không phải cô đã từng thấy ta làm rồi hay sao?”

“Đúng là từng nhìn thấy, chỉ là dựa vào thân người phạm một chút, nằm xuống liền dùng lực hút lấy, có phải vậy không?” Nàng cố gắng nhớ lại cảnh tượng lần trước từng nhìn thấy, xem ra có vẻ không khó.

“Đúng vậy! Yên tâm, với dung mạo xinh đẹp này của cô thì một ngày tìm được 8 đến 10 người không có gì khó.”

“10 người?” Cô giơ ngón tay ra nhắm tính. “10 người bằng với 1 năm công lực, 100 người chính là 10 năm công lực, muốn có ngàn năm công lực, ôi trời! Vậy chỉ cần 3 năm là đủ rồi sao?”

“Ày!” Tiểu Mai ồ dột nhìn lên bầu trời. “3 năm? Thôi đi, cô tưởng tất cả người phạm đều có công hiệu mạnh vậy sao? Lần trước ta gặp được một người vô cùng tốt, còn là một thanh niên trẻ. Nói thật cho cô biết nhé, đó thật sự là trăm năm khó gặp một lần đó...”

“Trăm năm một lần?” Nàng lập tức ngồi xuống đất bỏ cuộc, một hồi lâu sau mới lao đảo đứng dậy, ủ rũ nói: “Ta thấy hay là thôi, đi vào rừng mà khổ luyện vậy.”

“Tiểu Vân, vừa nãy ta quên mất không báo cô...” Tiểu Mai gọi nàng lại.

“Gi vậy?”

“Lúc ta đến, Vương bảo ta hỏi cô, có đồng ý làm bát phu nhân của ngài không?” Tiểu Mai mỉm cười nói.

“Ôi trời, lại nữa rồi!” Nàng bật tai lại, nói to: “Giờ ta sẽ đi tìm ngay người đàn ông trăm năm khó gặp một lần đó ăn luôn...”

Nói xong, bóng dáng diễm lệ đó lập tức biến mất giữa sông nước...

.....

Trong rừng, Tiểu Vân chuyên tâm rút xoay dải lụa trắng, vừa luyện lại những động tác Tiểu Mai từng làm, vừa lẩm nhẩm khẩu quyết vừa học thuộc.

“Thiếu gia, không còn sớm nữa, chúng ta nên nghỉ ngơi thôi... không phải, là sắc trời không còn sớm nữa...”

Đúng lúc nàng đang tập trung tinh thần chuẩn bị thi đằng xa truyền đến một giọng nói.

“Nhanh vậy đã đến rồi.” Nàng vội vàng chỉnh trang lại lớp vải mỏng vừa bị kéo khỏi vai, nhìn ra bốn phía xung quanh. Lần đầu tiên không tránh khỏi hồi hộp, tim đập nhanh hơn. Nàng thầm cầu nguyện: Xin đừng là một lão già, trên người tốt nhất đừng có mùi khó chịu, nếu là một thanh niên thư sinh tuấn tú thì càng tốt...

Tuy ánh chiều tà vẫn còn lưu lại một chút ánh sáng nhưng dưới tán cây rậm rạp chỉ còn lại bóng tối.

Trong bóng tối, nàng mờ mờ nhìn thấy một bóng người từ từ bước đến.

“Đến rồi, đến rồi...” Nàng kinh ngạc, hồi hộp đến mức dẫm phải chân vấy, trong lòng thầm mắng: “Cái vấy đáng ghét này sao lại dài như vậy chứ? Về nhất định phải sửa ngắn hơn mới được.”

Nhìn thấy người đó ngày càng đến gần, Tiểu Vân kinh hoàng ngồi xuống dưới gốc cây, hai tay khẽ vuốt vuốt mái tóc dài được buộc bằng một dải lụa trắng buông thõng sau lưng của mình, bày ra một tư thế mà nàng cho rằng rất quyến rũ của mình, chớp chớp đôi mắt to long lanh, đương nhiên nàng cũng không quên nhìn trộm “con mồi” đang từng bước tiến lại gần.

Vì thiếu ánh sáng nên nàng không nhìn rõ tướng mạo người đó nhưng dựa vào bước chân vững chắc, nàng đoán đó là một thanh niên, nghĩ vậy trong lòng không khỏi mừng thầm, ngọt ngào cất tiếng gọi: “Công tử...”

Bị nàng gọi như vậy, người đó khẽ giật mình một cái, kinh ngạc đến mức lùi lại một bước, hồi lâu không nói nên lời.

“Công tử!” Thấy người đó bị dọa cho sợ hãi, không thể triển khai bước tiếp theo được, nàng đành thu lại tư thế giương gao này, tự mình bò dậy, tựa người về phía hân, nhỏ nhẹ nói: “Muộn thế này rồi, chàng định đi đâu vậy?”

Đang nói thì bỗng nhiên mùi một hương thơm lạ lừng xông lên mũi, nàng hít sâu vào một hơi sau đó không nhận được mà lại hít thêm một hơi nữa. Thật kỳ lạ, người phạm không phải đều hôi sao? Tại sao trên người hân ta lại thơm như vậy? Không phải mùi hương hoa cũng không phải mùi thơm ngọt mà là một mùi thơm nhẹ như ảo như mơ khiến nàng hít vào liền có cảm giác bay bay lơ lửng.

“Có chút chuyện cần làm.” Người đó không đẩy nàng ra mà dùng một ánh mắt trầm tĩnh lẳng lặng nhìn nàng như dò xét.

“Chuyện gì vậy?” Muộn như vậy rồi còn đi gấp trong đêm, chắc không phải là thương gia chứ? Tốt nhất không phải là thương gia, nghe Tiểu Mai nói linh hồn của thương gia đều rất chua.

Nàng không kìm được lại hỏi: “Chàng làm nghề gì vậy?”

“Cô đoán xem?”

Lại còn thích hỏi như vậy chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, nàng đoán: “Thư sinh!”

“Tại sao?”

“Vi chàng rất thơm, Tiểu Mai nói người đọc sách trên cơ thể đều có mùi của sách, linh hồn cũng vô cùng...” Nàng lập tức bịt miệng lại, cười nói một cách hồn nhiên. “Ý em nói là người cũng rất tốt.”

Nàng vừa tham lam hít ngửi mùi thơm của hắn, vừa vui vẻ đoán mò xem linh hồn của hắn có thể gia tăng bao nhiêu phần công lực cho mình, không lẽ là nhanh như vậy đã gặp được người tốt trăm năm khó gặp một lần đấy chứ?

“Ồ.” Hắn gật gù đầu, trầm giọng nói: “Cô nương, phiền nàng đứng hờn lại được không?”

“Hả?” Nàng đột nhiên đứng vững, sờ sờ lên mặt mình đầy hoài nghi, trong lòng thầm nghĩ. “Không phải chứ, lẽ nào ta không xinh đẹp bằng Tiểu Mai sao?”

Sao phản ứng của hắn lại khác hẳn với những gã đàn ông khác như vậy? Ngẫm nghĩ một lúc nàng đoán là người đọc sách có lẽ thích làm bộ làm tịch chăng?

“Công tử...” Nàng lại một lần nữa gọi.

“Được rồi, đừng gọi nữa!” Người đó lập tức đưa tay ra cản nàng, nói: “Ta tên Hiên.”

“Hiên? Ừm, em tên Mộ Vân, mọi người đều gọi em là Tiểu Vân.” Tuy bề ngoài nàng vẫn làm bộ dạng quyền rũ động lòng người nhưng trong lòng đã bắt đầu nản rồi, chỉ là nhớ đến 4 chữ “trăm năm khó gặp” này mà lập tức nín sự bất mãn trong lòng lại, áp người vào người hắn, cố gắng hết sức để thả thính quyền rũ hắn (nếu chớp mắt lia lịa cũng được coi là một dạng quyền rũ...)

“Hiên, em thấy trời cũng tối rồi, chúng ta nên nghỉ ngơi sớm đi...”

“Nghỉ ngơi?” Thư sinh tên Hiên đó vừa nghe thấy liền lập tức đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: “Cô nương, xin hãy tự trọng!”

“Ta...” Lần này nàng hoàn toàn mất kiên nhẫn rồi, to tiếng nói: “Ta thích vậy thì liên quan gì đến ngươi chứ? Đọc mấy quyển sách nát mà tự cho rằng mình tài giỏi hay sao, ai thèm chứ?”

“Có liêm sỉ hay không không liên quan gì đến việc đọc sách.”

“Ngươi...” Thật là khiến nàng tức chết, đúng không hổ là thư sinh, mở miệng ra là nói lý lẽ.

Nếu không phải giết người không giúp ích được gì cho việc tăng công lực thì nàng nhất định sẽ bóp chết hắn, uống máu hắn, còn xé lưỡi hắn thì mới hả giận.

Nhưng mệnh người này cũng không tệ. Cách đó không xa truyền đến âm thanh, trong chớp lát hoàn toàn di dời sự chú ý của nàng.

Lẽ nào lại có người đến nữa? Nghe tiếng giống như băng qua cỏ vậy, lúc này nàng không rảnh để đôi co với tên thư sinh đó nữa.

Nàng nhanh chóng chạy về phía có âm thanh phát ra đó, thời gian quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nhìn mặt trời sắp xuống núi rồi mà nàng còn chưa hút được linh hồn nào.

Quả nhiên có một người đàn ông thân hình vạm vỡ lưng gù vài khúc gỗ đang khó nhọc bước xuống núi.

“Quan gia...” Nàng ngọt giọng bước lên, ai ngờ không cẩn thận lại dẫm phải chân vảy dài, cả người đổ ụp xuống. Đúng lúc nàng đang ảo não vì mình lại thất bại lần nữa thì một cánh tay rắn chắc nắm chặt lấy tấm lưng eo thon của nàng..

Hóa ra không phải tất cả đàn ông đều khó dụ như vậy, lần này nàng gặp phải người ân cần, vừa nhìn thấy nàng ngã liền lập tức đỡ nàng. Giờ hắn còn đứng như khúc gỗ ngăn người ra đó, nhìn nàng không chớp mắt, bộ dạng như thể muốn ăn thịt nàng đến nơi.

Nàng đưa tay ra ôm chặt lấy bờ vai to rộng của hắn, cả thân người đều dựa vào cơ thể rắn chắc của hắn, mềm giọng nói: “Đa tạ...”

“Đừng khách khí.” Gã đàn ông không hề có ý định bỏ nàng ra, đôi mắt không an phận đó nhìn lướt qua lướt lại trên người nàng.

Hóa ra thực sự rất dễ dàng, nàng không chậm trễ nắm lấy cơ hội, đưa đôi môi hồng quyền rũ của mình ra. Mặc dù mùi mồ hôi hôi hám của hắn khiến

nàng suýt nôn nhưng chỉ cần nghĩ đến việc có thể gia tăng công lực là nàng lại nén nhịn.

Không ngờ đúng vào thời khắc then chốt này thì tên thư sinh lớn tiếng nói: “Mau buông ra!” Phá hỏng thời cơ tốt nhất của nàng, gã đàn ông vừa ngậy người ra lúc này nhìn tên thư sinh chậm chậm bước đến với ánh mắt kỳ dị rồi lại cúi đầu nhìn Tiểu Vân trong lòng mình, lập tức buông tay. Hắn ngại ngần gỡ gỡ đầu, giải thích: “Tôi... vừa này cô nương này không cẩn thận ngã, vì vậy...”

Thấy tình cảnh này, nàng tức giận quay sang nói với gã thư sinh vừa phá hỏng kế hoạch của mình: “Ngươi kêu cái gì hả?”

“Sao cô có thể... không biết quý trọng bản thân như vậy chứ?”

“Ngươi đợi đấy...” Suýt nữa thì nàng đã xông đến cắn chết hắn rồi, nhưng nghĩ đến việc mình phải hút được hồn phách, nàng hít sâu vào một hơi, nói: “Giờ ta không có thời gian, đợi lúc nữa ta sẽ thu phục ngươi...” Tức chết đi được, nàng thật sự bị tên mặt sách thích lo chuyện bao đồng này làm cho tức điên lên mất.

Thu lại vẻ giận dữ trên mặt, nàng cười đầy quyến rũ với gã vạm vỡ: “Chàng đừng hiểu lầm, em chẳng quen biết gì hắn cả.”

Gã ta nhìn sang thư sinh rồi lại nhìn nàng đầy phân vân, càng không biết nên làm gì cho phải.

Nàng đang định từ từ “giải thích” một chút thì tên thư sinh bỗng quay sang nói với gã vạm vỡ đang ngăn người ra. “Nhìn cái gì? Còn không mau đi đi? Đợi chết không toàn thây à?”

Gã vạm vỡ kia vừa nghe vậy liền chạy đi còn nhanh hơn thỏ...

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo hướng gã ta biến mất, trông hắn cao to lực lưỡng vậy mà sao nhát gan đến đáng thương. Một tên thư sinh trói gà không chặt mà có thể dọa唬 đến như vậy? Tuy rằng câu nói “chết không toàn thây” của tên thư sinh đó đúng là lạnh lùng thật.

“Này, ngươi làm vậy là ý gì hả?” Nàng dậm chân nói.

“Tuy rằng hắn chết cũng đáng đời nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy hắn chôn thây ở nơi này.”

“Sao ngươi biết ta sẽ hại hắn?” Tiểu Vân hồ nghi nhìn thư sinh.

“Phàm là người có mắt đều có thể nhìn ra được, ở nơi rừng núi hoang vu này, ngươi chỉ có một mình, y phục không dính bụi, đầu tóc không rối bời, áo sống không che hết cơ thể, là người thường thì mới lạ đấy.”

“Vậy sao?” Nàng cúi đầu nhìn lại bản thân, hình như đúng là không bình thường thật, xem ra kinh nghiệm của mình vẫn chưa đủ, cần phải chú ý đầu tư nhiều công sức hơn mới được.

“Còn nữa, một cô gái xinh đẹp như ngươi, cho dù có đâm dăng phóng túng cũng không đến mức trực tiếp vậy chứ? Nói chưa đến 3 câu đã muốn... không phải người điên thì chính là yêu quái. Nhìn ngươi không giống người điên, vậy nhất định là yêu quái rồi.”

“A? Nhìn một cái đã biết ngay là yêu quái sao? Thật là thất bại.” Nàng thật sự cạn lời rồi, còn tưởng rằng hút hồn phách của người rất đơn giản, hóa ra lại khó như vậy, xem ra nàng không có năng khiếu với chuyện này rồi.

“Chứ sao nữa, xin cô lần sau ra tay thì chỉ ít cũng phải chuẩn bị cho dăng hoành, nếu muốn lừa người ở trong vùng núi hoang vu này thì ít nhất cũng phải làm bộ bị trọng thương, sức tàn lực kiệt hoặc vừa bị đạo tặc cướp bóc gì đó...” Vì trời tối, ánh sáng mờ mờ nên nàng không nhìn rõ nét mặt của hắn ta, chỉ là từ giọng nói đó có thể cảm nhận được ở hắn sự điềm tĩnh đến siêu phàm thoát tục.

Nàng bước lại gần hắn, gương mặt đầy sự ngưỡng mộ sùng bái với mong muốn học hỏi vô bờ. “Nói cũng có lý, còn gì nữa không?”

“Nếu muốn quyến rũ người thì ăn mặc chỉ cần y phục xộc xệch là được, rách rưới trầy xước chút cũng được, dăng này ngươi mặc đẹp như vậy, vừa nhìn là biết ngay hồ ly tinh.”

“Đúng vậy mà! Ta nói y phục của Tiểu Mai thật sự không chấp nhận được, ngươi xem này, còn dài như vậy nữa, hại ta dẫm phải chân vấy mấy lần liền.” Vừa nói nàng vừa nhắc vấy lên với bộ dạng khẳng định chắc nịch như thể chỉ lớn gặp nhau.

Thư sinh khẽ hèm giọng, ánh mắt nhìn lướt qua đôi chân nhỏ dài trắng muốt của nàng, rồi nhìn ra thảm cỏ xa xa, tiếp tục nói: “Nếu không tìm một nơi sơ sài nào đó, cải trang thành cô gái cô độc không nơi nương tựa... còn nữa, nói ít đi vài câu, nếu có nói thì cũng nên uyển chuyển một chút...”

Tiểu Vân chăm chú lắng nghe hết những lời khuyên của hắn ta, không kim được mà tán thưởng. “Thật lợi hại, người đọc sách đúng là biết nhiều thật.”

“Chỉ là biết nhiều hơn cô một chút thôi.”

“Nể tình ngươi chỉ bảo cho ta nhiều như vậy, ta tha cho ngươi đấy, ngươi hãy đi đi.” Không phải nàng tốt bụng tha cho hắn mà là nàng thực sự không cách nào hút được hồn phách của hắn, hà cớ gì lãng phí thời gian thêm nữa.

“Vậy cảm ơn.”

Tiểu Vân nhìn thấy hấn đi về hướng lúc trước cứ tình bơ như không, nàng thật sự cảm thấy nghi hoặc không hiểu nổi.

Từ khi nào mà đến cả một sách cũng trở nên gan dạ như vậy, nhìn thấy yêu tinh cũng mỉm cười tiêu sái như không?

Thế gian này đúng là thay đổi thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hương thơm thoang thoảng

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Vân mặc bộ y phục to rộng nhăn nhúm còn rách vài chỗ và hơi có mùi, nằm trên nền đất giả vờ hôn mê đợi người đến cứu.

Nằm lẫn lóc trên đất 3 canh giờ mà đến một bóng người cũng không thấy, đến lúc cuối cùng nàng sắp mất hết kiên nhẫn, định biến mất thì một tiếng bước chân nhẹ nhẹ dừng lại bên cạnh nàng.

Ai đó đã nói trời không phụ lòng người? Thật là đúng quá đi!

Nàng vui mừng nằm đó ủ mưu xem bước tiếp theo nên làm gì, nên sà vào lòng người đó ngay hay là nên khóc lóc kể lể về chuyện bất hạnh mà mình gặp phải để giành lấy sự thương cảm trước? Hay là...

Nàng đã nghĩ cả hơn 100 cách rồi, nhưng sao vẫn không thấy có động tĩnh gì nhỉ? Nàng bèn hé mắt nhìn trộm ra, là một người đàn ông đang cúi người xuống nhìn nàng, mái tóc dài đến vai của hấn ta được buộc gọn sau lưng không rối sợi nào, để lộ ra gương mặt thanh tú như được điêu khắc bằng ngọc, khóe miệng hấn nở một nụ cười nho nhã, thần sắc trông vẫn điềm tĩnh như không, nhất là ánh mắt sâu xa như vô tận đó...

Người đó nhìn thấy nàng mở mắt ra, bèn cười nói: “Cô nương, thật tình cò.”

“A?” Giọng hấn quen quen như thể đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi. “Là người? Người tên... Hiên, đúng không?”

Không phải trí nhớ nàng tốt, mà là từ đầu đến cuối nàng chỉ quen mỗi mình hấn.

Hiên đưa ngón tay khẽ nâng cằm nàng lên, nhìn nàng từ trên xuống dưới với ánh mắt rất thú vị, khóe môi khẽ nở một nụ cười điềm nhiên. “Lần này giả bộ khá đấy, có thể nhìn ra được là cô bỏ rất nhiều công sức.”

“Vậy sao? Tiếc là cả ngày chẳng có người nào đến.”

Nàng ngồi dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người, trong lòng không khỏi có cảm giác vui mừng như gặp được người quen nơi đất khách. “Sao người cũng ở đây?”

“Ta...” Hấn ngừng một lúc, nhìn ra bốn phía xung quanh rừng, nói: “Đi ngang qua.”

“Đi ngang qua? Hôm qua ở trong rừng mà hôm nay mới đi đến đây, sao có thể chậm vậy chứ?”

“Vậy còn chậm, đã mười mấy dặm rồi, cô tưởng ta cũng như cô sao?”

“Cũng phải, chúng ta sao có thể giống nhau được chứ, người là người, ta là yêu!” Sao nàng lại quên mất điểm khác nhau giữa người phàm và yêu được.

“Người biết ta là yêu tinh, sao không sợ ta?” Trong ấn tượng của nàng thì con người chỉ cần nghe thấy yêu ma quỷ quái là sợ đến nỗi chân mềm nhũn rồi, sao hấn lại tâm với nàng như thể không có chuyện gì vậy chứ.

“Sao lại phải sợ? Cô không biết là yêu cũng phân ra tốt xấu à?” Hấn khẽ cười, nụ cười đó còn tỏa sáng hơn cả ánh mặt trời khiến nàng cảm giác không rời mắt ra được.

Nàng vỗ vỗ lên vai hấn, cười nói giọng đầy tán thưởng. “Ha! Người cũng là người học rộng biết nhiều đấy.”

“Hơn cô một chút thôi.”

Nhìn bộ dạng tự cho mình là tài giỏi đó của hấn, nàng không nhịn được khẽ cong môi. “Xem ra người không biết hai chữ “khiêm tốn” viết thế nào rồi!”

“Khiêm tốn?” Hấn càng buồn cười hơn. “Ta đã rất khiêm tốn rồi.”

Nàng nghiêng răng, trừng mắt nhìn hấn, cái lưỡi của hấn sao vậy, nói ra lời đều sắc sảo như thế, lẽ nào dưới nhân gian, làm người ta tức chết không phải đền mạng sao?

Hắn trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Sao cô không ăn ta?”

“Ăn người thì được gì chứ? Không thể gia tăng công lực, tổn công vô ích.” Những chuyện như ăn thịt, uống máu người, nàng tuyệt đối không làm, ăn xong cả người tanh nồng, đi tắm rửa cũng không sạch được. Hơn nữa cái biểu cảm kinh hoàng khi chết của người đó sẽ trở thành cơn ác mộng không ngừng đeo bám nàng, đáng sợ như mũi tên của người thợ săn vậy.

“Vậy sao cô không hút hồn phách của ta?”

Nàng ai oán nói: “Người tưởng rằng ta không muốn sao, nhưng cũng phải hút được thì mới nói chứ.”

“Vậy ta vẫn nên đi thì hơn, lỡ chẳng may không cẩn thận bị cô hút mất linh hồn thì chẳng phải sẽ vĩnh viễn không được siêu thoát thì sao?” Tuy hắn nói vậy nhưng giọng nói lại không hề có chút sợ hãi nào.

“Người sao có thể không cẩn thận được chứ?” Nàng kéo ông tay áo hắn, đôi mắt to long lanh chớp chớp, nói với hắn. “Nói chuyện với ta một lúc, ta thật sự rất chán.”

Hắn hừm giọng vài tiếng rồi đưa mắt nhìn ra ngọn núi xa xa.

“Này, người đang nhìn gì thế?” Bàn tay nhỏ của nàng hươu hươu trước mắt hắn, lôi kéo sự chú ý của hắn về.

“Không có gì, xem xem lát nữa đi về hướng nào.”

“Vậy người muốn đi đâu?”

“Ta muốn đến một nơi không có đau khổ, không có chém giết, không có chết chóc.”

Đôi mắt nàng mở ra to tròn, nhìn theo hướng hắn đang nhìn, cười nhạt. “Ta đã sống 300 năm rồi còn chưa từng nghe nói đến có nơi như thế, người mới mấy tuổi bọ chứ? Cùng lắm 20 tuổi chứ gì?”

“Cô thật có con mắt tinh tường.”

“Ta đoán đúng rồi?” Nàng vui mừng cười. “Ta vốn rất thông minh, nên là người hãy tin ta đi, thế gian này không có nơi như vậy đâu.”

“Ồ, trời không còn sớm nữa, ta phải đi tiếp đây, có duyên gặp lại!”

“Tạm biệt...” Nàng vẫy tay, nhìn theo hắn cho đến khi biến mất giữa con đường ngoằn ngoèo, bất giác cảm thấy hơi buồn. Hiên – thư sinh tỏa sáng như mặt trời luôn xuất hiện mà không chào hỏi rồi lại rất nhanh biến mất, để lại mùi hương thoang thoảng thanh khiết mà chỉ hắn mới có.

.....

Một buổi sáng đẹp trời, Tiểu Vân đang nhìn lên tầng không trung bao la, diệu vợi thì một đôi tay bịt mắt nàng lại.

“Tiểu Mai, ngoài cô ra thì còn ai nữa chứ?”

“Cô đang nhìn gì vậy?”

“Nhìn xem ở đây có mấy con đường.” Nàng trả lời băng quơ.

“Cô muốn đi đâu?”

“Một ngày một đêm mới đi được 15 dặm, ba ngày ba đêm phải là 45 dặm mới phải...” nàng lẩm nhẩm đếm đốt ngón tay. “Nếu đi đường này thì đã đến rồi, sao giờ vẫn chưa thấy chứ?”

“Bên đó không phải còn rất nhiều đường khác sao, sao cô biết được hắn đi đường nào chứ?”

“Những con đường đó ta đều đã tìm qua rồi, không có! Chỉ còn mỗi đường này nữa thôi.”

“Cô đều tìm cả rồi? Cô rảnh vậy sao... Không phải là đã... động lòng phạm rồi đấy chứ?” Tiểu Mai nghiêm túc hỏi.

“Không phải! Hắn ta là người trăm năm khó gặp một lần, mùi hương đó thật sự là cực phẩm. Ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ đâu.” Cứ nghĩ đến mùi của hắn là Tiểu Vân lại cố nuốt nước miếng vào trong, dễ dàng tha cho hắn như vậy thì thật là có lỗi với bản thân.

Tiếc là Tiểu Mai luôn là người phá vỡ những giấc mơ đẹp của nàng.

“Vương... đang tìm cô đấy.”

“Giờ cơ?” Đầu nàng lại muốn đau rồi, ánh mặt trời như tắt ngúm, thế gian bỗng chốc chìm vào âm u.

“Không lẽ cô định đợi Vương sai người đến trời cô lại?”

“Thôi, sớm muộn gì cũng phải đi.”

Vốn dĩ đã chuẩn bị tâm lý rồi, nàng không ăn gì cả, nhưng cứ nghĩ đến cái gương mặt khiến nàng chán ghét đấy là nàng lại muốn ỏi.

“A! Tiểu Vân, nàng lại xinh đẹp hơn rồi.” Ma Vương vừa nhìn thấy nàng, mặt đầy mừng rỡ, cái miệng to bè tom tóp như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Vương, ngài càng oai phong hơn rồi, thực sự là rất có phong vị...” Nàng cố gắng nhìn cái gương mặt đần độn kia với ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng cắn chặt răng như sắp ngiên nát đến nơi.

Cái miệng của Ma Vương càng trở nên to hơn, nắm chặt tay nàng, nói giọng sung sướng như tìm được tri kỷ: “Cái này mà nàng cũng nhận ra sao? Ta biết là nàng rất chú ý đến ta mà.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nàng vừa cố rút tay về vừa nhìn cái miệng rộng ngoác đó, không tưởng tượng được là nó còn có thể biến ra to cỡ nào nữa.

“Vậy nàng hãy gả cho ta đi.”

“Hả?” Nàng thất kinh, vội cười xòa theo. “Chuyện này... ngài đã có 7 vị phu nhân rồi, đến lượt em không phải địa vị quá thấp rồi sao. Ngài xem em yếu đuối thế này, nhất định sẽ bị ức hiếp.”

“Không đâu, ta sẽ cho nàng làm bà lớn.”

“Haha, để em suy nghĩ đã.” Làm bà lớn? Có đứa ngu mới tin, bà đại phu nhân của ông ta chỉ cần một ngón tay cũng đủ nghiền nàng ra bã.

Ma Vương nghe vậy liền oán trách. “Lần trước nàng cũng nói vậy.”

“Lần trước? Có sao? Gần đây trí nhớ của em không được tốt lắm, haha, càng ngày càng ngốc rồi.” khả năng giả vờ ngu ngơ của nàng sau khi trà qua trăm tu ngàn luyện thi đã đạt đến cảnh giới ngốc thật rồi.

“Tiểu Vân...” Ma Vương ề ề gọi, cái mặt to bè càng ghé sát lại.

Cuối cùng nàng dùng hết sức rút tay về, xoa xoa làn da bị tê đi của mình, nói: “Em đảm bảo sẽ suy nghĩ thật kỹ, ngài cũng phải cho em chút thời gian chứ, dù gì đây cũng là chuyện chung thân đại sự, phải không?”

Ma Vương nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Vậy nàng đừng để ta đợi lâu quá.”

“Được, rảnh rồi em sẽ đến thăm ngài, vậy em đi đây.”

Ma Vương lẳng lẳng nhìn nàng phi đi như chạy thực mạng, khóe môi hần lộ ra một nụ cười đầy hàm ý sâu xa.

“Vương, để thủ hạ tóm cô ta về cho ngài.” Dạ Xoa hộ pháp trái luôn đứng bên cạnh hần thâm trầm nói.

“Ngươi không hiểu, có nhiều lúc những thứ càng dễ dàng có được lại càng vô vị. Cô ta thực sự rất thú vị.”

“Nhưng cô ta rõ ràng là có ý né tránh ngài.”

“Không sao, sớm muộn gì cô ta cũng là của ta thôi.” Ma Vương trầm giọng nói. “Gần đây cô ta làm những gì vậy?”

“Hình như là hút hồn luyện công, nhưng có một gã đàn ông đã được cô ta tha cho hai lần.”

“Hai lần?” Ma Vương lạnh lùng hừ một tiếng. “Đem tìm hần về đây cho ta.”

“Tuân lệnh!”

.....

Khi Tiểu Vân nhìn thấy Hiên đang ở không xa lắm bước lại gần mình, những kinh sợ và lo âu vừa nãy đã gần như tan biến. Cảm giác đó giống như ánh mặt trời xuất hiện giữa màn đêm vậy, tất cả những âm u và lạnh lẽo đã không còn nữa.

“Hiên!” Nàng vẫy vẫy hai tay gọi to.

“Trùng hợp vậy sao? Hôm nay cô đã lừa đến tận đây rồi?” Khóe miệng của hần vẫn thường trực nụ cười như không đó, dường như cuộc sống của hần trước giờ chưa từng trải qua đau khổ nào.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nàng cười có phần gượng gạo.

“Hôm nay lửa được bao nhiêu người rồi?”

“Ày, một người cũng chẳng có.” Nhắc đến chuyện này, nàng liền ủ rũ ngồi xuống đất.

“Tại sao?”

“Hình như là con người đều biết ở đây có yêu quái ăn thịt người ý, không dám đến.”

“Vậy sao cô nhất định phải hại người?” Hấn cũng ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Ta thực sự không còn cách nào khác, Vương trong Ma giới của chúng ta muốn ta làm bát phu nhân của ông ta, ta chỉ là một tiểu yêu tinh đầu cũng đâu không lại, chạy cũng chạy không thoát, chỉ có thể luyện công cho tốt, hy vọng có ngày luyện thành thần công, không bị ông ta khống chế nữa.”

“Có khả năng này sao?”

“Tất nhiên là không thể nhưng dù sao cũng hơn là buông xuôi chấp nhận số phận mà?” Vừa tìm được người có thể giải bày, những u sầu trong lòng nàng bỗng chốc tuôn ra hết, tuy biết rằng hấn ta không giúp được gì cho mình nhưng ít nhất thì hấn cũng không như Tiểu Mai luôn đả kích nàng.

Hấn thu lại nụ cười, nói một cách nghiêm túc: “Vì bản thân mình mà hủy diệt cơ hội sinh tồn của người khác là không đúng.”

“Nhưng sao không ai cho ta cơ hội? Người nói thì hay nhưng người có chịu hy sinh thân mình để giúp ta không?”

“Xem ra cô đã hiểu cách lợi dụng lòng thương người của người khác rồi, có tiến bộ đấy.” Hiên nhìn thấy trong mắt Tiểu Vân thoáng qua một tia thất vọng.

“Người không vì mình trời tru đất diệt.”

“Yêu tinh rốt cuộc cũng chỉ là yêu...” Hấn đứng dậy, lạnh lùng nói: “Muốn ăn ta thì nhanh lên, không ăn, ta đi đây.”

“Này!” Nàng ngăn hấn lại, nếu nói rằng không muốn linh hồn của hấn là nói dối. Nàng đã sai rồi sao? Yêu tinh không ăn thịt người, vậy có còn là yêu tinh không? Vậy không phải là thành thần tiên rồi sao?

“Người... sao cứ nói đi là đi thể.”

Hấn không trả lời, nhìn ra sau lưng cô không chớp mắt.

Tiểu Vân còn chưa kịp quay đầu lại thì một luồng khí đen đặc mù trời bao trùm lấy bọn họ. Trong bóng tối, một bàn tay đen ngòm to lớn nhắm vào phía tim của Hiên xông đến, nàng nghĩ cũng không kịp nghĩ bèn bay người đến tóm lấy bàn tay đen đó.

Đợi đến khi nàng kịp nghĩ đến việc bản thân mình có đủ năng lực để tóm được nó hay không thì hắc thủ đã túm chặt lấy cổ họng này. Sao nàng có thể ngờ như vậy chứ, đến cả bàn tay bóng tối của Dạ Xoa mà cũng dám động vào, thật là tự mình tìm đường chết.

Rõ ràng biết rằng Dạ Xoa ra tay thì không ai thoát được, nàng vẫn cố gắng gào lên thúc giục Hiên: “Mau chạy, mau chạy!!!”

Nhưng trái lại, cái gã bình thường thì có vẻ rất thông minh đó, không ngờ đến thời khắc quan trọng lại đứng đờ ra đó, vào lúc sinh tử then chốt lại đứng im nhìn nàng khiến nàng tức đến mức trợn trừng mắt lên. Nếu không phải bị bóp cổ thì nàng nhất định sẽ lao đến mà bóp chết hấn.

Vô số hắc thủ như thể nghe thấy tiếng lòng nàng vậy, bọn chúng cùng phi về phía Hiên đang bị dọa cho đứng như trời trồng.

Tiểu Vân dùng toàn bộ sức lực cũng không thể giằng ra được khỏi bàn tay đen đó, chỉ biết rằng mình không thể cứu được hấn, cảm giác cắn rứt, tự trách trào dâng trong lòng. Lẽ ra nàng nên lường trước được việc Vương sẽ không bỏ qua cho người đàn ông ở bên cạnh nàng, Hiên thật sự rất oan uổng.

Nàng gắng gượng giơ tay về phía hấn, từ trong cổ họng bị nghiền chặt khó nhọc phát ra ba từ: “Ta...xin...lỗi...”

Nhìn thấy bàn tay đen của Dạ Xoa bao phủ lấy Hiên không một lối thoát, mắt nàng bỗng có cảm giác nóng ran, một giọt lệ nóng bỏng rơi xuống...

Nàng thật sự quá vô dụng, chỉ có thể giương mắt mà nhìn hấn bị giết chết.

Đúng vào lúc nàng buông bỏ không giằng co nữa, nhắm mắt lại chờ chết thì ánh sáng vạn trượng từ người Hiên phát ra, tất cả những hắc thủ đã biến mất, bàn tay bóp chặt cổ họng nàng cũng đang tan biến trong luồng sáng đó.

“Người không sao chứ?” Nàng lao đến định xem vết thương của hấn ra sao, bị luồng sáng chói mắt như vậy chiếu vào sợ rằng hấn cũng sắp bị thiêu ra tro. Nàng vừa bước lên trước liền lao vào một luồng khí đen đang định công kích một lần nữa.

Hiên vẫn đứng đó không động đậy, trên người hấn một ngọn lửa sáng lóa đang rực lên, trong tích tắc tiêu diệt bóng đen kia.

“Không, Hiên Hiên...” Nàng lao đến, hy vọng vẫn còn kịp dập tắt ngọn lửa cứu hấn.

“Gọi gì chứ? Không thấy ta đang bận đây à?” Một giọng nói điềm tĩnh phát ra từ trong lửa, ngọn lửa tắt dần, hấn vẫn đứng đấy như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bích thủy vô ngần

“Ngươi? Ngươi có pháp lực?” Nàng nhìn Hiên với ánh mắt không thể tin nổi.

Tuy pháp thuật biến thành lửa nàng chưa từng nhìn thấy nhưng chẳng cần nghĩ cũng biết ba đến năm trăm năm không thể luyện thành.

Nói vậy hấn là hấn có tám chín trăm năm pháp lực rồi, cộng thêm nàng có một nghìn năm... ồ, không biết pháp lực có cộng dồn được kiểu này không, nhưng nghĩ vậy thôi cũng đã khiến nàng mừng đến phát điên lên rồi.

Hấn cau mày nhìn vết bầm tím trên cổ nàng, trả lời. “Ta trước giờ chưa từng nói ta là người phạm.”

“Chẳng trách trông ngươi có vẻ thông minh hơn ta.”

“Hon một chút thôi.” Hấn lại trả lời không chút khiếm tốn, ánh mắt dừng lại hồi lâu trên vết thương của nàng, tay hấn do dự đưa về phía nàng, hơi dừng lại một chút trong không trung rồi mới đỡ cánh tay tay, kéo nàng lên.

“Ngươi là yêu quái gì vậy? Biết biến lửa nữa, luyện thể nào vậy?” Nàng hỏi.

Hấn cười cười trả lời. “Ngươi nghĩ xem?”

“Hóa yêu? Chắc phải có 800 – 900 năm công lực phải không?” Nàng cười tươi rói, trong lòng thầm tính xem làm thế nào để hấn giúp mình.

“Cô thật có con mắt tinh tường.”

“Ta lại đoán trúng rồi?”

Hấn cười không nói gì, trong ánh mắt thâm trầm mà điềm đạm đó lại thoáng qua một ánh cười nhanh chóng tan biến.

Lại? Nàng lẩm nhẩm nhớ ra hình như lần trước đoán hấn 20 tuổi, lúc đó hấn cũng nói nàng có con mắt tinh tường.

.....

Dạ Xoa mang theo thương tích đầy người về đến Ma thành, lúc hấn được đỡ vào cung điện, cái mồm to lớn hôi hám của Ma Vương lại phá vỡ kỷ lục trước. Không phải hấn không có định lực, hộ pháp tả hữu của hấn đều có ngàn năm công lực, nhất là tả hộ pháp Dạ Xoa, sở trường bao vây tấn công trong bóng tối, đã theo hấn mấy trăm năm rồi, bất luận yêu ma lợi hại thế nào cũng không thể đã thương đến một cọng tóc của hấn.

“Ngươi làm sao bị thương?” Hấn đợi 108 động chủ đều lui xuống mới hỏi Dạ Xoa.

Hấn nén đau đứng vững người, cố hết sức để giữ cho giọng nói bình tĩnh: “Vương, là gã đó.”

“Kẻ ở cùng với Tiểu Vân?”

“Phải! Vương, pháp lực hấn rất cao, có thể phát ra lửa. Trải qua trận ác chiến này, thuộc hạ e rằng cũng bị tổn hao 200 năm công lực.” Nếu để người khác biết được kẻ đã thương hấn từ đầu đến cuối chưa từng động đến một ngón tay, sợ là ác ma ngàn năm công lực như hấn không biết giấu mặt đi đâu.

“Dám cả gan đã thương người của ta, rõ ràng là không coi Ma Vương ta ra gì.” Ma Vương gầm lên khiến cả cung điện đều rung chuyển, khiến các thị vệ canh giữ ngoài cửa cũng sợ hãi ôm đầu tìm nơi ẩn náu. Bọn chúng đã tìm được nơi trú ngụ tránh khỏi tiếng đập bàn chấn động.

“Vương, thuộc hạ thấy hấn tuyệt đối không tầm thường, vì thần từng nhìn thấy trên người hấn... một vật đặc biệt.” Dạ Xoa hạ giọng nói.

“Cái gì?”

“Một luồng chính khí.”

Bốn từ này như ma chú khiến Ma Vương đang nổi trận lôi đình bỗng chốc trở nên im lặng, một lúc lâu sau, hấn mới kinh ngạc nói: “Ý ngươi là... có khả năng hấn đã tu thành chính quả.”

“Bất luận là có phải đã đắc đạo hay không, thì lửa vốn là thánh vật, có thể nắm bắt sử dụng nó hẳn không đơn giản. Vương, không phải thù hạ vô dụng, thù hạ cho rằng: người không phạm ta, ta không phạm người.”

Ma Vương trầm tư suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, nói: “Phải người điều tra cho rõ, xem hẳn rút cuộc là thần thánh phương nào!”

“Vâng.”

Đội Dạ Xoa lui ra, tay Ma Vương mới bắt đầu run lên.

Từ khi thống trị Ma giới đến nay, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác khủng hoảng bao vây lấy linh hồn mình.

Từ trước đến nay, bóng đen mà Dạ Xoa phát ra có thể bao trùm tất cả, là thanh kiếm sắc nhọn nhất của Ma giới.

Mà kẻ đó đến thân phận còn chưa rõ, tiếp cận nữ nhân của hắn, bẻ gãy thanh kiếm của hắn, rõ ràng là muốn thị uy với hắn.

“Không! Không phải chỉ mình ta mà là cả Ma giới.” Hắn quay người nhìn bức họa vẽ một con quái thú khổng lồ sau lưng, lẩm bẩm: “Phải đến rồi cũng sẽ đến. Người nói không sai, Ma giới vẫn không thể tránh khỏi kiếp số này.”

.....

Trong đêm khuya, vạn vật tĩnh mịch.

Dưới ánh trăng, một cái xác nhanh chóng khô quắt lại, nhưng đôi đồng tử lồi ra trên mặt vẫn tròn trũng đầy khiếp sợ, cái chết và sự tiêu tán của linh hồn đều không khiến nỗi khiếp sợ của hắn tan biến sao? Vậy vào giây phút cuối cùng trước khi chết hẳn có cảm giác như thế nào?

Tiểu Vân khe khẽ bước về phía Tiểu Mai lúc này vừa hút xong hồn phách đang chú tâm luyện công, đến gần rồi mới nói to: “Trả mạng cho ta!”

“A!” Tiểu Mai sợ đến mức nhảy dựng lên, vừa nhìn thấy nàng bèn nổi giận: “Tiểu Vân chết tiệt, cô làm ta sợ chết khiếp rồi.”

“Ai bảo cô hại người vô số chứ.” Tiểu Vân nhìn trộm về phía cái xác ở phía xa xa khiến người ta sồn tóc gáy đỏ, nàng bắt giác rung mình.

Lúc này nàng bắt đầu hơi có cảm giác may mắn vì người đàn ông này không phải do nàng hại, nếu không đêm nay nhất định sẽ bị ác mộng dày vò.

“Gần đây cô bay nhảy ở đâu thế hả?”

Vừa nghĩ đến loại phép thuật có thể sinh ra lửa kia là không kìm được mà trong lòng nở hoa: “Ta gặp được phúc tinh rồi, ta đổi đời rồi.”

“Lại điên rồi.” Tiểu Mai không thèm để ý đến nàng, bước qua cái xác vẫn đang trũng mắt dưới đất, đi về phía cửa động.

“Là thật đó, chính là cái người trăm năm khó gặp một lần... hẳn thực sự rất lợi hại, ít nhất cũng phải có 800 năm công lực...”

“800 năm, có lợi hại bằng Vương không?” Tiểu Mai hơi bất ngờ, quay lại hỏi.

“Ta không biết.”

“Hắn đồng ý giúp cô chưa?” Tiểu Mai lại hỏi.

Thấy ánh mắt không chút tin tưởng nào của Tiểu Mai nhìn mình, nàng bèn giật thột, nói: “Chưa..”

“Vậy cô vui mừng gì chứ? Thật không hiểu nổi là cô ngốc hay là lạc quan nữa.” Nói xong, Tiểu Mai không để ý đến sự ngây ngô của nàng nữa, đi về phía động mà mình tu luyện.

“Hắn là người tốt, nhất định sẽ giúp ta, nếu không đánh lại được thì ta và hắn có thể liên thủ mà.”

Tiểu Mai cuối cùng cũng quay người lại, thờ dãi trầm mặc nhìn nàng rồi khuyên: “Cô giúp? Hắn có mà chết thảm hơn nữa. Ta nói Tiểu Vân cô hãy đối diện với thực tế đi thì hơn.”

Thực tế? Tiểu Vân lặng lẽ nhìn lên bầu trời đêm, nàng không ngu, tất nhiên nàng hiểu cái gì là thực tế, là số phận. Không bao lâu nữa nàng sẽ phải bước trên tấm thảm còn đỏ hơn máu tươi đó mà bước vào Ma thành đáng sợ đó, nàng tự biết mình không có đường thoát.

Vậy thì, khi mà tất cả đều đã không còn cách nào thay đổi được thì điều duy nhất mà nàng có thể lựa chọn được đó là không nghĩ đến tương lai đáng sợ đó nữa, mỗi một ngày tự do tự tại, nàng đều sẽ vui vẻ tận hưởng, mỗi một chuyện có thể cố gắng được thì nàng sẽ gắng hết sức để thử.

Những ngày có thể vui vẻ trong tiếng cười vốn dĩ đã không nhiều, nàng nhất định phải cười thật vui vẻ.

Suy nghĩ trầm tư, nàng nhìn lên bầu trời đầy sao mà mỉm cười...

Nếu thế gian này không có ánh mặt trời thì ít nhất vẫn còn có ánh sao.

Tiểu Mai không kìm được mà cắt đứt nụ cười ngốc nghếch của nàng. “Được rồi, đừng vui mừng quá sớm. Ta hỏi cô, kẻ đó giờ đang ở đâu?”

“A? Thôi chết rồi! Ta quên không hỏi. Không sao, ngày mai ta sẽ đi tìm hắn trên đường.” Nàng bắt chợt nghĩ ra, không phải chứ, hắn đi có khi còn nhanh hơn nàng. Ôi trời, nàng dùng lực gõ vào đầu mình, sao có thể quên hỏi được chứ.

Tiểu Mai nhìn nàng một cái rồi đi về động của mình.

.....

Qua vài ngày vất óc nghĩ ngợi, cuối cùng Tiểu Vân cũng đã nghĩ ra một cách tuyệt thế vô song.

Nàng chất một đồng đầy cành khô, châm lửa đốt. Sau đó hai tay chống cằm ngồi bên cạnh đợi...

Vào mùa thu, lá vàng rơi đầy mặt đất, một trận gió thổi qua, trong nháy mắt cánh rừng đã biến thành một biển lửa. Cái kết quả này không phải ý định ban đầu của nàng, nhìn đám thú chạy tán loạn khắp nơi nàng mới nhớ ra mình vẫn còn đang ngẩn ngơ ngồi trong biển lửa.

“Cứu ta với!” Nàng kêu gào thảm thiết hồi lâu.

Cuối cùng lời kêu cứu cũng có tác dụng, một luồng sáng màu vàng lao đến phía nàng, tóm lấy nàng rồi đưa đến một nơi cách xa biển lửa. Sau đó đám lửa như một dòng nước bị hút vào luồng sáng vàng kia.

Đến khi cánh rừng trở lại yên tĩnh như trước rồi, luồng sáng màu vàng đó mới biến thành người mà nàng luôn muốn gặp.

“Cô làm gì vậy hả?” Hiên hỏi nàng đầy lạ lùng.

“Ta không biết làm thế nào tìm được ngươi, ta nghĩ ngươi là hỏa yêu, dùng lửa nhất định sẽ gọi được ngươi. Không ngờ đúng là gọi được.”

Tuy rằng cách của nàng hình như hơi có vấn đề nhưng thực tế cho thấy đầu óc nàng cũng rất thông minh đấy chứ.

“Ồ, ta còn tưởng cô chán sống rồi, định đưa cả các sinh linh trong khu rừng này cùng đi xuống Hoàng Tuyền cơ.” Nhìn thấy những con vật nhỏ trong rừng đang tan tác muôn nơi tìm chỗ ẩn thân, hắn chỉ còn biết lắc đầu, tìm một chỗ chưa bị thiêu rụi, ngồi xuống.

Tiểu Vân lập tức ngồi xuống sát bên cạnh hắn.

“Ngươi chạy đi đâu vậy hả? Con đường này ta đã tìm mấy lần rồi đều không thấy ngươi.”

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt hắn dừng lại trên gương mặt nàng một thoáng rồi lại rời sang chỗ khác, hỏi: “Tìm ta có chuyện gì không?”

“Đương nhiên là có rồi, ta muốn ngươi đưa ta đi.”

“Đưa cô đi?” Hiên bị câu nói đột ngột của Tiểu Vân làm cho kinh ngạc, hồi lâu mới ngập ngừng hỏi: “Cô... muốn đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, chỉ cần có thể tránh được gã Ma Vương đó là được.”

Hắn gật gật đầu, trầm ngâm suy tư, dường như có ý khác lại như đang suy nghĩ ý kiến của nàng.

“Có được không hả?”

“Không được.” Hắn kiên định đáp. “Trần gian bao nhiêu cô gái vì một hoàng đế 3000 giai nhân hậu cung mà tranh đoạt đến mức người sống kẻ chết, cô có thể làm bát phu nhân của Ma Vương đứng đầu Ma giới đã là tốt số lắm rồi.”

“Tốt số?” Tim nàng đột nhiên đau như bị lửa thiêu vậy, không biết nguyên nhân tại sao nhưng cảm giác lời của hắn còn lạnh lùng hơn băng đá.

“Ngươi không giúp ta thì thôi việc gì phải nói lời giễu cợt quá đáng như vậy.”

Hắn nhếch môi, quan sát một lúc thái độ của nàng rồi mới hỏi: “Vậy cô cho rằng người đàn ông như thế nào thì mới là người cô cần?”

“Thực ra yêu cầu của ta rất thấp, không có yêu cầu gì về ngoại hình, miễn cưỡng nhìn được là được.” Tinh nghịch chớp mắt, cười nói: “Tướng mạo như ngươi thì ta cũng có thể tạm chấp nhận được.”

“Tạm chấp nhận được?”

Tiểu Vân nhìn gương mặt bị đá kích của hắn thì những ảm ức trong lòng vừa nãy chợt tan biến đi.

Ai bảo hắn đã không có chút thương cảm nào với một tiểu hồ ly số khổ như nàng lại còn giễu cợt bảo nàng gả cho lão yêu quái đó là may mắn, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, tiểu nữ tử chắc chắn không đợi được lâu như vậy.

Hơn nữa đá kích tên yêu quái cao ngạo này cũng coi như làm một chuyện tốt!

Nghĩ vậy, nàng không nhịn được cười, nói: “Đúng vậy, nhưng tính cách nhất định phải ôn hòa, lương thiện, hiểu lòng người, tuyệt đối không được tự cao tự đại, lạnh lùng vô tình như ngươi.”

Sắc mặt hắc quả nhiên trở nên xám xịt. “Xin cô lúc miêu tả ý trung nhân trong mộng của mình đừng có lôi ta vào đá kích có được không?”

“Hihi! Ta vốn là người có sao nói vậy, không ném đá giấu tay, thật thật giả giả như một số người.”

Tiểu Vân càng mừng càng thấy vui, hóa ra mừng người cũng là một chuyện thú vị như vậy. Cuối cùng nàng đã hiểu vì sao nữ tử ở nhân gian đều thích chống tay vào nạnh, lớn tiếng mắng vài tiếng đồng hồ rồi.

Nhưng đối phương có vẻ không phối hợp lắm, hoàn toàn không giống với phản ứng mà nàng dự liệu, hắc không những không tức giận mà ngược lại còn cười. “Cô thật là ngày càng thông minh.”

Thông minh? Dù có ngu đến mấy thì nàng cũng nghe ra được ý khích bác trong lời nói của hắc, nam tử trong thiên hạ quả nhiên đều đáng ghét, không phải thêm cả nam yêu nữa, nhất là nam yêu đang đứng trước mặt nàng. Không biết vì sao nàng cảm thấy bức bối, cả người đều bị cơn giận dâng tràn, không thể nhịn được nữa.

Nàng đứng bật dậy, chỉ vào mặt hắc gào to: “Pháp lực ngươi cao cường liền có thể không coi ai ra gì, tự cho mình tài giỏi sao? Ta nói cho ngươi biết, người phạm đều tốt hơn ngươi gấp trăm gấp ngàn lần, ít nhất bọn họ là người bằng xương bằng thịt, có tình có nghĩa, không lạnh lùng như ngươi. Ta ghét ngươi, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Mắng xong, nàng căn bản không để cho hắc có cơ hội được phản bác thêm một giây nào nữa, liền chạy một mạch vào rừng.

Lần này, cuối cùng nàng đã không còn đứng im nhìn theo bóng hắc rồi đi như mọi lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tàn Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Buổi đầu vấn vương

Trên Kim Loan đại điện tĩnh lặng, Ngọc Đế và Vương Mẫu đang ngồi nghiêm nghị, hai bên tả hữu lác đác vài vị thần tiên đang đứng cúi đầu.

Đứng đầu bên tả là Thái Thượng Đạo Quân râu tóc hoa tiêu, ông cúi đầu bấm đốt ngón tay nhằm tính thời gian luyện đan dược. Vị thứ hai là Thái Bạch Kim Tinh đang chau mày suy tư, không ngừng vuốt bộ râu dài, miệng lầm bầm điều gì đó nhưng nghe không rõ ông nói gì. Vị cuối cùng là Tử Vi Chân Quân đang nắm chặt thanh kiếm dài trong tay, bộ dạng đờ đàng sát khí.

Đứng đầu cánh hữu là Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát, đôi mắt bà hơi khép hờ, vẫn dáng vẻ bình tâm tĩnh khí niệm Phật pháp. Vị tiếp theo là Ngọc Thanh Chân Vương, khuôn mặt tuấn tú có chút nộ khí, đôi mắt sáng luôn quan sát thần sắc của Ngọc Đế. Vị cuối cùng là Thái Ất Thiên Quân, không thấy rõ hỷ nộ ái ố, ông đứng yên lặng, lạnh lùng không động tĩnh như một tượng thần mà thể nhân thờ phụng.

Ngồi ngay ngắn trên đại điện, nét mặt Ngọc Đế lúc xanh lúc trắng, không để tâm đến ám hiệu bên trong của Vương Mẫu mà nổi trận lôi đình.

“Nhìn xem phạm trần đã biến thành cái gì rồi? Các ngươi còn ung dung nhàn nhã quanh đi quẩn lại. Trẫm thấy không bao lâu nữa nơi này cũng sắp bị Ma giới thống trị rồi.”

Bên dưới các vị thần sau khi nhìn nhau, vẫn không động âm sắc.

“Các ngươi hãy nhìn xem dưới phạm trần hỗn ma bóng quỷ còn nhiều hơn con người, yêu ma quỷ quái nhiều hơn cả súc sinh, còn các ngươi vẫn không nói được gì.”

Thái Bạch Kim Tinh thấy Ngọc Thanh Chân Vương gật đầu với mình bèn tiến lên trước một bước nói: “Khởi bẩm Ngọc Đế, chúng thần tuy pháp lực vô biên nhưng số lượng cũng có hạn. Hạ giới yêu ma vô số, chúng thần diệt một con lại mọc ra 10 con.”

“Vậy không làm gì nữa sao?” Ngọc Đế nghe vậy liền đại nộ.

Ngọc Thanh Chân Vương bước lên nói: “Mong bệ hạ bớt giận, thần nghĩ nên san bằng Ma vực.”

Thái Thượng Đạo Quân thực sự không chịu nổi ánh mắt lườm của Thái Bạch Kim Tinh liền vội bước lên trước, khom người nói: “Lão thần tin rằng Ngọc Thanh Chân Vương pháp lực vô biên nhưng Ma giới yêu ma quá nhiều, chỉ dựa vào sức lực một mình ngài sao có thể tiêu diệt được.”

Ngọc Thanh Chân Vương khoanh tay nói: “Vậy ý kiến lão quân ra sao?”

“Chỉ bằng chúng ta phong thêm nhiều thần tiên và thiên binh thiên tướng để dễ bề trợ lực cho chúng ta.”

Ngọc Đế hài lòng gật đầu nói: “Có lý, chỉ là việc phong thần không phải chuyện nhỏ, nhất định phải suy xét cẩn trọng để tránh gây họa đến chúng sinh tam giới.” Ngài nhìn một lượt mấy vị thần tiên bên dưới, thờ dài một hơi: “Ngọc Thanh Chân Vương, việc này giao cho ngươi làm.”

.....

Sau khi kết thúc màn giáo huấn thường xuyên diễn ra của Ngọc Đế, một số vị thần khác đều đã ung dung trở về tinh cung của mình, chỉ có Ngọc Thanh Chân Vương thần sắc không rõ nét, đi đi lại lại trước cổng Nam Thiên.

Ngài đang định hạ phàm thì Thái Bạch Kim Tinh đang tay ngăn lại. “Lại đi gặp con yêu tinh đó sao?”

“Ta cứ nghĩ ngài vẫn luôn nghĩ cách hóa giải tàn cục lần trước, không có thời giờ mà bận tâm đến chuyện khác chứ?”

“Ta thật không hiểu nổi, con yêu tinh ngu ngốc tưởng cả thân tiên khí của ngài là mùi sách cũ thì có gì hay chứ?” Thái Bạch Kim Tinh vuốt râu, không ngừng lắc đầu.

Vừa nghĩ đến tiểu hồ ly ngốc đến đáng yêu đó, Ngọc Thanh Chân Vương liền không nhịn được cười. Hẳn là nói ngài 20 tuổi? Lúc đó ngài thật sự muốn hỏi cô: 300 năm tu luyện của cô có phải là lãng phí vào việc tạo ra dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn này không mà sao nào cô không thông minh lên được chút nào vậy? Có người phàm nào 20 tuổi mà có được phong độ trầm ổn cùng trí tuệ và trưởng thành như ngài? 3000 năm trải qua bao thăng trầm bể dâu của ngài thật uổng phí.

Điều khiến ngài càng tức giận hơn nữa là thế quái nào cô ta nghĩ ngài là “hóa yêu”, cái từ này mà cũng sáng tạo ra được, thật khiến ngài tức đến ói máu. Lừa là một vật thần thánh như vậy, còn biến thành yêu tinh được sao? Thật uổng công năng ta suy nghĩ.

Còn nữa, trên người ngài đều là tiên cốt đạo phong nhìn thế nào cũng là thần tiên, cô nhìn nhầm là thư sinh có chút tu dưỡng, ngài còn có thể tạm chấp nhận được, nhưng nhìn thế nào ra yêu quái vậy? Cũng may ngài có sự nhẫn nại cao hơn người thường, danh tiếng cả đời suýt bị nàng ta hủy hoại ngài vẫn còn có thể cười nói: Cô thật có con mắt tinh tường!

Thái Bạch Kim Tinh quan sát thần sắc chột vui chột giận của ngài, ông càng lắc đầu mạnh hơn.

“Uổng cho ngài là một Chân Vương, lại còn đi dạy cô ta làm sao để quyến rũ người phàm, ngài thật không phải bị cô ta hút mất hồn rồi đấy chứ?”

“Trêu đùa cô ta chút thôi, nếu cô ta thật sự dám tạo nghiệp sát sinh, ta sớm đã thu phục cô ta rồi.” Ngọc Thanh Chân Vương nói với vẻ không tán đồng.

“Có ngài ngày ngày gây loạn, cô ta có thể tạo nghiệp sát sinh mới lạ đó.”

“Yêu nhất định phải hại người sao?”

Sắc mặt ngài thâm trầm nhìn vạn vật trên mặt đất, trăm ngàn năm nay thần và yêu trước giờ đều thủy hòa bất dung, cũng giống như trời đất luôn có giới hạn ngăn cách không thể vượt qua vậy.

Trước đây ngài cũng cho rằng Ma giới là một kiếp giới hội tụ tất cả những điều độc ác nhất không gì không có cùng những yêu ma thương thiên hại lý. Vì vậy ngài cũng chưa từng bận tâm đến sự tàn sát lẫn nhau của những yêu nghiệt đó.

Nhưng một giọt lệ đã mang đến cho ngài những chấn động mà trước giờ chưa từng có.

Vào lúc ngài hoàn toàn không có ý định ngăn cản bàn tay diệt vong của Dạ Xoa bóp chết tiểu yêu tinh đó thì giữa ranh giới của sự sống và cái chết, cô ta lại bất chấp tất cả mà tóm lấy bàn tay đó để ngài chạy đi.

Vào giây phút đó, ngài mới biết rằng bản thân đã từng tự cao kiêu ngạo, lạnh lùng vô tình ra sao. Yêu còn có ý niệm nhân nghĩa, còn ngài đến huyết lệ đều không. Cô ấy không hề nói sai, người phàm còn tốt hơn ngài gấp trăm ngàn, gấp vạn lần, ít nhất họ cũng bằng xương bằng thịt, có tình có nghĩa, không lạnh lùng như ngài.

Tuy trước đó không lâu nàng đã từng nói vĩnh viễn không bao giờ muốn gặp lại ngài, nhưng chỉ cần ngài nhắm mắt lại là tiểu hồ ly đáng yêu đó lại chạy đến trước mắt ngài, đôi tay nhỏ nhắn không ngừng quơ quơ trước mặt ngài, tiếng cười không ngừng.

“Thái Bạch, ta hạ phàm có chút chuyện, trở về sẽ đánh cờ với ông sau.”

Ngài đang định hạ phàm thì Thái Ất Thiên Tôn vội vàng bay đến chặn đường ngài. “Đội đã!”

“Có chuyện gì mà Thiên Tôn vội vã như vậy?” Ngọc Thanh Chân Vương hỏi.

Thái Ất Thiên Tôn lo âu phiền hỏi: “Chính là vì hai đứa nghịch đồ của ta, chẳng hay Ngọc Thanh có biết tung tích của bọn chúng không?”

“Tuy ta có thăm dò Ma Vực mấy lần nhưng đều không có thu hoạch gì, Thiên Tôn cũng nên biết uy lực của Kính Nguyệt Tràn này, ta thực lòng không

có cách nào dò thám được tình hình Ma Vực.”

“Ta không có ý hối thúc ngài, ta chỉ là... ày! Nghĩ đến nghiệt đồ này, ta thật sự... nếu ngài tìm thấy bọn chúng có thể giao cho ta xử lý được không?”

Ngọc Thanh Chân Vương cười gật gật đầu, hỏi giọng quan tâm: “Sao vậy? Vẫn không đành lòng sao?”

“Ày, tam đồ đệ vốn hành sự quái gở, ta không quan tâm lắm. Chỉ là đại đồ đệ của ta từ nhỏ đã theo ta, tấm lòng ngay thẳng giữ tâm thanh tịnh của nó ta hiểu rõ nhất, dù thế nào ta cũng không thể tin được là nó lại phản bội ta.”

Ngọc Thanh Chân Vương nghe thấy hai từ “phản bội”, khẽ cau mày, cảm thán nói: “Phản bội thường có vẻ không có lý do, nhưng há lại thật sự không có lý do? Ngài yên tâm, nếu ta gặp được nhất định sẽ không gây tổn hại đến bọn chúng.”

.....

Vừa bay xuống phạm trần, một tiếng gọi đầy phấn khích vang lên sau lưng ngài, âm thanh giòn tan, vui mừng: “A! Trùng hợp vậy sao?”

“Phải đấy, hôm nay hại được mấy người rồi?” Ngài quay người, mỉm cười hỏi. Tuy ngài biết rõ đáp án nhưng vẫn muốn nghe chính miệng nàng nói ra.

“Một người cũng không có, thật không thể hiểu nổi, trước đây con đường này rất nhiều người phạm, tại sao giờ đến một bóng người cũng không thấy vậy?”

“Ta nghe nói bọn họ mới mở thêm một con đường lớn nữa, càng gần càng dễ đi hơn.” Ngài cố tình tỏ ra thương hại một cách sâu sắc, thực ra ngài sớm đã hiện linh trong miếu, cảnh báo người trần: Con đường này yêu nghiệt lộng hành, không được lại gần. Chỉ là tiểu yêu ngồi chờ sung rụng này vẫn chưa biết sự thật đó thôi.

“Vậy tại sao ngươi vẫn còn đi đường này?”

“Ta chỉ là đến xem con giận của ai đó đã tan hết chưa.”

“Con giận? Có sao?” Tiểu Vân ngại ngùng cười: “Ờ ờ, gần đây trí nhớ ta không được tốt lắm!”

Hiên có chút bất ngờ, nhìn kỹ đôi mắt long lanh của nàng, trí nhớ không tốt lắm? Ta mà tin cô thì đúng là uống công sống mấy ngàn năm!

Ánh mắt Tiểu Vân lập tức nhìn lướt ra bầu trời, cây cối, con đường nhỏ xung quanh, nói băng quơ: “Ồ, hình như có chút ấn tượng rồi, không nhớ rõ ai nói rồi.”

“Vậy sao? Thật tiếc quá, ta cũng không nhớ ra nữa rồi.” Cuối cùng ngài vì biểu cảm đáng yêu của nàng mà tha cho nàng lần này.

Hóa ra không phải tất cả mọi phụ nữ đều thích so đo tính toán, hại ngài chuẩn bị mất bao lâu những lời xin lỗi, giờ không có cơ hội dùng đến, xem ra có thể giữ lại để sau này dùng rồi, vốn dĩ theo kế hoạch là đưa nàng đi ngắm mặt trời lặn để tỏ lòng biết lỗi, không biết giờ có còn áp dụng được nữa không.

“Cô đã từng nghe nói mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn vô cùng đẹp chưa?” Nói ra khỏi miệng rồi, tự ngài cũng cảm thấy lời mở đầu này có hơi ngốc, những yêu tinh cả ngày tu luyện pháp thuật sao có thể bàn luận chỗ nào có phong cảnh đẹp chứ? Cũng chỉ có những vị thần nhàm chán như ngài và Thái Bạch Kim Tinh mới rảnh mà tán thưởng vẻ đẹp của những dãy núi vách đá sừng sững đó thôi.

“Vậy sao? Có thời gian ta nhất định sẽ đi xem.”

“Nếu không làm cản trở việc cô hại người thì giờ ta có thể đưa cô đi.”

“Thật sao?” Hàng mi dày của nàng khẽ rung lên, đôi mắt long lanh sáng rõ khiến người khác như bị hút hồn. Hiên khó nhọc di chuyển ánh mắt bị thu hút của mình về đằng trước, nắm lấy tay nàng, đột nhiên có cảm giác tê tê đau đau từ bàn tay nhỏ nhắn vô cùng mềm mại của nàng truyền đến.

Ngài giật mình buông tay ra, bực mình nói: “Đây là pháp thuật gì vậy?”

“A?” Nàng nhìn tay mình đầy ngạc nhiên rồi lại nhìn sang ngài ấy: “Pháp thuật gì?”

“Không có gì.” Ngài cau mày, có lẽ là ảo giác, lại lần nữa nắm lấy tay nàng bay về hướng Hoa Sơn.

“A, đẹp quá!” Tiểu Vân phấn khích quơ quơ bàn tay còn lại, lớn tiếng kêu lên.

“Cô biết bay không?”

“Biết chứ! Nhưng bay không được cao. Xem ra sau này ta phải hút thêm chút linh hồn nữa để mau chóng gia tăng công lực mới được.”

Hiên thầm nghĩ rằng, mắng: “Ý định hại người của nàng có thể thu lại được không? Ta chỉ là muốn đưa nàng đi ngắm cảnh đẹp, gột rửa những suy nghĩ uế tạp này, đừng nói như thể ta dạy nàng đi hại người như vậy.”

.....

Trong chớp mắt, bọn họ đã đứng trên đỉnh Hoa Sơn.

Bầu trời trong xanh lững lờ trôi qua vài áng mây trắng.

Dưới vách núi vạn trượng, lớp sương dày đặc đang từ từ trôi dạt.

Làn gió nhẹ đem đến hương thơm phảng phất ngọt ngào mơ ảo như trong mộng.

Tiểu Vân đang chìm đắm trong cảnh đẹp lững lờ như tiên giới này, còn Hiên lại bất giác như người mất hồn nhìn làn tóc tơ bay bay của nàng.

“Ông mặt trời ơi, còn bao lâu nữa ông mới chịu xuống núi?” Tiểu Vân vẫy vẫy vàng thái dương, gọi lớn.

“Khoảng vài canh giờ nữa, kiên nhẫn một chút.” Ngọc Thanh Chân Vương trả lời nàng hộ ông mặt trời không biết nói chuyện kia.

“Ừm.”

Ngài nhìn thấy Tiểu Vân ngồi trên vách núi, đôi chân trần trắng muốt tung tăng khua giữa những tầng mây mới phát hiện hóa ra tiểu yêu tinh này trước nay chưa từng đi giày, bên dưới lớp váy dài đỏ là đôi chân thon dài nhỏ nhắn rất cân đối và mềm mại.

Vào lúc này, Ngọc Thanh Chân Vương bắt đầu cảm thấy tán thành những lễ giáo bó buộc của người phàm thế đối với nữ nhân, cách ăn mặc của Tiểu Vân đối với những thần tiên vô dục vô cầu, tu thân dưỡng tính như ngài thì không sao. nếu như gặp phải những kẻ phàm phu tục tử, e rằng hậu quả khó lường.

Tiểu Vân ngoảnh đầu lại, vẫy tay với ngài rồi vỗ lên chỗ bên cạnh mình: “Nào, lại đây ngồi!”

“Thôi khỏi, ta sợ rơi xuống dưới!” Ngài lắc đầu, không phải sợ rơi xuống độ sâu vạn trượng mà là sợ rơi vào bẫy.

“Thật nhất gan!” Sau khi chê bai không chút giữ thể diện, nàng bèn hỏi tiếp: “Bình thường người đều làm gì vậy? Không phải ngày ngày ở đây xem mặt trời lặn đây chứ?”

“Thật ra cũng chẳng có chuyện quan trọng gì nhiều, đi dạo khắp nơi, thỉnh thoảng chơi cờ với một lão mê cờ lẩn thẩn rồi nói chuyện thôi.”

“Chơi cờ?”

“Đúng vậy, cô biết chơi cờ không?”

“Biết chứ, tài nghệ chơi cờ của ta rất được.”

Nhìn bộ dạng nàng tự tin ngập tràn, Hiên không khỏi nổi hứng, “Vậy chúng ta giao lưu một ván.”

Một tảng nham thạch sắc nhọn sau khi được Hiên dùng một tay từ từ khắc vài nét lên thì biến thành một bàn đá phẳng vuông vắn và hai chiếc ghế đá, trên mặt bàn còn có bàn cờ.

“Ngồi đi!” Ngài ngồi xuống một bên, đưa tay lịch sự mời nàng ngồi xuống.

“Được thôi!” Tiểu Vân nhanh như chớp xông lên, cầm lên một quân cờ trắng để ra trước mặt ngắm nghía hồi lâu mới trịnh trọng đặt vào ô chính giữa bàn cờ. Đường như còn không hài lòng với kích cỡ của ô cờ, khẽ nhàu mày.

“Nếu ta là cô nhất định sẽ đối đầu thủ đi trước, xem xét tình hình rồi tính.” Ngài cười khỏ nhìn quân trắng trong bàn cờ, ý nghĩ giao tranh một ván vừa nảy đã hoàn toàn biến mất.

Tiểu Vân nghi hoặc ngẩng lên nhìn Ngọc Thanh Chân Vương, có chút bất mãn thu lại quân cờ vừa đặt xuống.

“Nhìn cho kỹ.” Ngài đặt quân cờ trong tay vào điểm giao thoa giữa hai ô cờ chỗ góc bàn cờ, khẽ mỉm cười nhìn Tiểu Vân lúc này đang lúng túng.

“Mời!”

.....

Sương mù bao phủ trên đỉnh núi, những tiếng cười bay lên bầu trời, đến Thương Tùng bách niên cũng bị tiếng cười đó thu hút, không nhìn được mà nghe lên cuộc đối thoại giữa hai người...

“Này, sao người lại lấy mất cờ của ta?” Giọng nữ nhân kinh ngạc hỏi.

“Bị cờ của ta vẩy lấy rồi liền bị ăn mất, không phải cô biết chơi sao?”

“Đơn giản vậy thôi sao, sao không nói sớm.”

....

“Đến lượt ta rồi, sao cô lại đi chứ?” Nam nhân không hiểu, hỏi.

“Ngươi toàn chiếm mất chỗ của ta... ngươi đi ít lại một bước không được sao?”

“Vậy cũng được hả?”

“Ây da, đừng có hẹp hòi vậy mà.”

“Vậy được, cô đi đi.”

.....

“Đến lượt ngươi rồi, ngươi ngồi thù người ra làm gì thế?” Sau khi nữ nhân đặt vài quân cờ xuống bên lớn tiếng trách đối thủ đang ngồi đàn mặt ra.

“Đến lượt ta rồi? Cô không nói thì sao ta biết đến lúc nào ta mới được đi chứ?”

“Được được, khi nào đến lượt ngươi ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Ồ? Cờ của ta đâu?”

“Ta ăn hết rồi!”

“Hả, lúc nào vậy?”

“Chính là lúc này ngươi ngồi đàn mặt ra đó.”

“Vậy ta còn chơi gì nữa? Ta nhận thua rồi!”

“Nhanh như vậy đã nhận thua rồi, xem ra tài đánh cờ của ngươi cũng chẳng ra sao, chơi thêm ván nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mộ vân tán kiếp

Tia nắng mặt trời lúc hoàng hôn chiếu qua áng mây trắng, nhuộm hồng vạn vật trên mặt đất, nhuộm hồng cả dòng suối nhỏ đang lặng lẽ trôi bên Tiểu Vân và cả thân váy bông bênh của nàng.

“Đẹp quá đi!” Nàng cảm thán trước cảnh sáng lạn cuối cùng của tịch dương.

Từ ngày nhìn thấy cảnh tuyệt mỹ trên đỉnh Hoa Sơn đó, nàng đã mê đắm ánh hoàng hôn, mây trắng lúc hoàng hôn không đẹp bằng những sắc màu lung linh rực rỡ của những tầng mây vây quanh đỉnh Hoa Sơn nhưng mỗi ngày có thể ngắm nhìn khung cảnh này nàng đã cảm thấy mãn nguyện rồi, sự cách biệt một trời một vực vốn dĩ không thể cưỡng cầu, chỉ cần trong kí ức từng có một giây tuyệt mỹ, nàng đã không còn gì tiếc nuối nữa rồi.

Tiếc là trong lúc nàng còn đang mãi mê đắm chìm trong sắc hoàng hôn đã không hề hay biết Ma Vương cố chấp, nhất định phải chen chân vào cho bằng được, đứng trước mặt nàng, lớn giọng gọi.

“Có gì hay mà nhìn đến mê mết như vậy?”

Tiểu Vân cố quên đi tướng mạo đáng sợ của Ma Vương, tập trung tinh thần ngắm nhìn bức họa tuyệt diệu sau lưng ông ta.

“Dù gì ta cũng là Vương, nàng dám không nể mặt ta?” Ma Vương vẫn không hiểu ra vấn đề, nổi nóng.

“Ta không trách ngài phá hỏng bức tranh này, ngài còn chưa vừa lòng sao?” Tiểu Vân cuối cùng không nhịn được nữa, bắt đầu kháng nghị sự đối xử bất công mà mình phải chịu, không diệt vong trong trầm mặc thì phải bộc phát trong trầm mặc.

“Ta anh tuấn bất phàm, cường tráng uy vũ như thế này mà làm hỏng bức tranh sao?”

“Ta xin ngài hãy tự soi mình dưới dòng nước xem rồi hãy tự khen mình có được không?”

Nàng thực sự không chịu nổi nữa rồi, tên Hiền đó ngày ngày tự cao nàng còn tạm chấp nhận được, ít nhất người ta còn có chút thực lực, nhưng kẻ trước mặt nàng đã xấu đến mức có lỗi với Ma giới rồi còn không biết ngượng mà tự xưng anh tuấn bất phàm. Hôm nay dù có bị cái miệng rộng ngoác của lão nuốt chửng thì nàng cũng không thể nói những lời dối lòng nữa.

Ma Vương nghiêm nghị soi mình xuống dòng suối, nhìn bộ dạng tự hài lòng về tướng mạo bản thân của lão rõ ràng là thẩm mỹ có vấn đề.

“Trước đây không phải nàng nói ta anh tuấn bất phàm sao?”

“Nói gì thì nói ngài cũng là Vương, ta có thể bảo ngài xấu xí vô tận sao?”

Ma Vương cười khi nắm lấy tay nàng, biểu cảm như thể biết được quá muộn, nói: “Sao không nói sớm, ta tưởng nàng thích nên mới luôn giữ cái khuôn mặt này. Nàng nói xem nàng thích đáng về như thế nào, ta biến thành là được.”

“Có thể biến được sao?” Tiểu Vân kinh ngạc há hốc mồm, trời ạ, sao nàng không nghĩ ra.

“Phải, nàng muốn ta biến thành bộ dạng thế nào?”

Nàng hai tay chống cằm, vừa ngắm nhìn ánh tịch dương, vừa chậm rãi nói: “Một đôi mắt biết cười, sáng trong như ánh mặt trời mùa xuân; khuôn miệng hơi mỉm, khoe miệng hơi cong lên, luôn mỉm cười ngọt ngào; khuôn mặt trắng trẻo, à không nên có chút hồng hào thì tốt hơn, nhìn sẽ không lạnh lùng vậy nữa; còn về khuôn mặt hơi góc cạnh, trong sự vuông vắn đó hơi có chút dịu dàng; tóc dài ngang lưng buộc cao gọn gàng, xem ra...”

Vào lúc nàng bừng tỉnh khỏi cơn mơ mộng thì bị người trước mặt dọa cho nhảy dựng lên.

“Ngươi là ai?”

“Ta? Là Vương đây!”

“Sao lại biến thành như vậy?”

“Ta biến theo lời nàng mà.”

Tiểu Vân nhìn kỹ Vương ở trước mặt mình, khuôn mặt không béo không gầy, rất cân đối vuông vắn; đôi mắt cũng rất sáng, chỉ là không giống ánh ban mai mùa xuân lắm mà giống ánh mặt trời chính ngọ mùa hạ, xem ra Ma Vương không biết rõ khái niệm về khí hậu và thời gian cho lắm; còn đôi môi về cơ bản đạt tiêu chuẩn, khuôn mặt rất hồng nhuận giống như táo mới chín.

Nhìn tổng thể tuy thiếu chút khí chất nhưng cảm giác vẫn giống, đủ để gọi là anh tuấn bất phàm rồi.

“Hài lòng không?”

“Cũng được!” Nàng nhìn đôi môi Ma Vương lúc cười khẽ cong lên, không còn cảm giác kinh khủng như cái miệng to bè kia nữa, tảng đá đè nặng trong lòng cũng giảm nhẹ đi phần nào, nghĩ kỹ thì có lẽ số mệnh của nàng trong tương lai cũng không đến mức bi thảm như dự liệu. Ít nhất thì nàng có thể đối diện với gương mặt khiến nàng thích thú này cả ngày.

“Vậy lần này nàng có thể đồng ý làm bất phu nhân của ta được chưa?”

Lại nữa rồi, Tiểu Vân xoa xoa cái đầu đau như muốn nổ tung của mình, trong bụng nghĩ: Đến lúc nào pháp lực của lão mới cao cường đến mức có thể thay luôn cả bộ não dân này?

“Đợi ta thích ứng được với khuôn mặt này của ngài đã.” Nàng thật sự cần một chút thời gian để thích ứng một chút với gương mặt tương tự nhưng cách thức tư duy hoàn toàn khác biệt.

“Vậy để ta hôn một cái đi.” Nói xong hần ghé sát khuôn mặt với nụ cười mê người đó lại gần, nhằm lúc Tiểu Vân còn đang ngỡ ngàng, nhanh chóng hôn chụt một cái lên gương mặt ửng hồng của nàng.

“Thơm quá đi!” Ma Vương còn không chút ngại ngần tán thưởng, sau đó nờ một nụ cười kỳ quái rồi biến mất.

“Ngươi...” Tiểu Vân rút khăn tay ra ra sức lau vết nước bọt còn lưu lại trên mặt, nàng sao có thể thất thần không để ý mà bị hôn trộm cơ chứ, chắc sẽ nằm mơ thấy ác mộng 3 ngày mất. Hồi sau ảo não nhớ lại nụ cười vừa nãy của Ma Vương, khoe miệng bình thân nho nhã đó... rất giống! Nụ cười đó thực sự quá giống!

Không phải nàng đã động lòng với Hiền đấy chứ? Nàng lập tức lắc đầu, xua đi cái ý nghĩ đáng sợ đó. Không thể nào, nhất định là gần đây rảnh rồi không có việc gì làm nên mới nghĩ lung tung, sinh ra ảo giác! Nhất định là vậy!

Cho đến khi gương mặt nóng bừng của nàng tan dần đi, trong lòng dần bình tĩnh trở lại mới phát hiện ra ở cách đó không xa có một đôi mắt thâm trầm luôn dõi theo nàng.

“Hiền? Có phải ngươi không?” Tuy mặt trời đã xuống núi nhưng sắc trời vẫn chưa tối hẳn, nàng vẫn có thể lờ mờ đoán ra.

“Phải!” Ngài bước lại gần, cười nhạo: “Không phải thấy chết không cứu còn ném đá ta đấy chứ?”

“Gi cơ?”

“Xem cô mắng yêu giận dữ hân nhìn hai người thật ngọt ngào quá đi.” Giọng ngài có chút ghen tuông.

“Con mắt nào của người thấy ta với hân ngọt ngào chứ?”

“Cả hai con!”

Tiểu Vân thờ dài nói: “Thật đáng tiếc đôi mắt sáng vậy mà hóa ra không nhìn rõ được.”

“Cô thật sự không muốn gả cho hân sao?”

Nàng không nói gì, bước đến bên bờ suối, nhìn áng mây chiều in bóng xuống mặt nước, lộ ra nét cười rung động lòng người.

“Ta sinh ra đúng vào lúc này, thế gian đã không còn ánh mặt trời, trăng sao lại chưa đến, những áng mây chiều trong hoàng hôn đã không còn trắng phau không tì vết nữa, dày nặng mà u ám che đi bầu trời.

Vì vậy thân nương của ta đã đặt cho ta cái tên là Mộ Vân, ta cũng không biết tại sao bà ấy lại chọn cho ta cái tên âm đạm như vậy, nhưng số mệnh ta dường như cũng âm đạm theo cái tên này ngay từ khi bắt đầu.

Khi ta còn là một tiểu hồ ly, thân nương của ta bị mũi tên của một thợ săn bắn chết, máu của mẹ nhuộm đỏ cả mảng lông trắng của ta, thân người mẹ lạnh dần chỉ còn ánh mắt của bà vẫn như đang sống vĩnh viễn lưu luyến bên ta.

Trong trời tuyết dày đặc lạnh cóng, ta khó nhọc kéo theo thi thể của mẹ, sự băng lạnh đó giống như nước trong suối này, có một cảm giác của cái chết. Ta thật sự không muốn bỏ lại thi thể của mẹ, nhưng cố gắng thế nào cũng không thể nhanh hơn được bước chân truy đuổi của đám thợ săn, cuối cùng ta đành bỏ cuộc, để lại mẹ, một mình chạy vào trốn trong bụi cỏ.

Từ đó ta rất sợ cái chết, sợ nhìn thấy máu chảy, sợ cái lạnh, ta tu luyện pháp thuật cùng với Tiểu Mai, hy vọng có thể tránh xa cái chết. Không ngờ trên thế gian này hóa ra có một thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết, đó là sự tuyệt vọng.

Cho dù người có ngàn vạn lần không muốn thì vẫn phải chấp nhận, chỉ có thể phò mặc số phận.

Ta không muốn gả cho hân, nhưng lại không có bất cứ con đường nào khác có thể chọn. Người phạm khi không thể lựa chọn được thì ít nhất còn có thể kết liễu tính mạng bị ai cả mình, còn ta, dù có tự vẫn thì linh hồn cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Ma Vương.

Sống là người của hân, chết cũng là ma của hân...”

Những giọt nước mắt của nàng lặng lẽ rơi xuống, từng giọt hòa vào dòng suối, tan biến vào trong dòng nước, lưu lạc đến nơi nào không ai hay.

“Người đã từng trải qua cảm giác hối hận chưa? Đã từng ném trái cảm giác bị trừng phạt chưa? Ba trăm năm nay ta chỉ mơ cùng một giấc mơ, trong mơ thấy bản thân luôn trấn giữ bên thi thể của thân nương, đợi đám thợ săn đến bắn chết ta. Sau đó ta gục bên xác mẹ, máu tươi nhuộm đỏ cả bộ lông trắng muốt của mẹ... nhưng tiếc là tất cả đã không thể lựa chọn lại lần nữa được.”

Hiên ngồi bên cạnh nàng, nhìn những áng mây lững lờ in bóng trong dòng suối, lắng nghe những âm thanh từ tiếng lòng nàng, đôi mắt dần dần trở nên âm đạm như mắt đi ánh sáng: “Đúng vậy, nếu tất cả có thể lựa chọn lại lần nữa thì tốt biết bao, vậy thì ta thà rằng mình bị bắn chết, như vậy sẽ không ân hận day dứt nữa...”

“Người cũng bị những thợ săn đáng sợ đó truy bắt sao?”

“Đúng là rất đáng sợ, nhưng càng đáng sợ hơn là mũi tên sắc lạnh đến thấu xương đó... không nhắc nữa, kể tiếp chuyện của cô đi.”

“Ta luôn căm ghét người khác nói ta ngu ngốc, nhưng ta biết trong mắt người ta rất ngốc. Từ đầu đến cuối đến một linh hồn cũng không hút được, còn bảo người đưa ta thoát khỏi bể khổ này.”

Người thông minh lắm đúng không? Vậy người hãy nói cho ta biết, trừ việc chấp nhận số phận ra thì ta còn có thể làm thế nào được nữa? Những chuyện nỗ lực không có chút ý nghĩa nào ta cũng đã làm hết rồi, kết quả không phải vẫn như cũ sao? Vì vậy ta có muốn lấy hân hay không không quan trọng, điều quan trọng là sớm muộn gì ta cũng phải trở thành người của hân...”

“Ta tưởng cô rất vui, tiếng cười của cô lúc nào cũng đầy ắp hạnh phúc.”

“Đúng là ta rất vui, đã bị định rằng sẽ như áng mây lúc hoàng hôn này, thì trước khi bị phiêu tán cũng phải tự do tự tại bay bổng chứ, phải không?”

Ngài nhìn sâu vào mắt nàng, lau đi những giọt lệ còn đọng lại trên khóe mi mắt cho nàng, dịu giọng nói: “Tiểu Vân, tuy ta không thể đưa nàng đi khỏi đây được, nhưng ta sẽ cố hết sức để nàng có thể sống một cách vui vẻ.”

“Thật sao? Vậy tốt quá rồi!” Nàng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối mà cười như thể không có chuyện gì.

“Ta đưa nàng lên Hoa Sơn ngắm trăng!” Nói xong Hiên nắm lấy tay nàng bay về hướng Hoa Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hòa vân bán nguyệt

Trong màn đêm, Hoa Sơn càng trở nên bao la rộng lớn, đứng trên đỉnh cao nhất có cảm giác dường như những vì sao đang ở ngay trước mắt mình, không thuộc về thiên địa mà chỉ thuộc về hai người họ.

“Nếu như Hoa Sơn không cao thế này, nếu ta cũng có thể bay lên được thì tuyệt biết bao!” Tiểu Vân ngồi kể vai Hiên bên vách núi, tay dưới chân nàng là tầng sương mờ sâu vạn trượng nhưng nàng lại có cảm giác an toàn trước giờ chưa từng có.

“Nếu nàng thích, ta có thể đưa nàng đến bất cứ lúc nào.”

“Nếu có một ngày ta cũng có thể ở nơi này tan xương nát thịt, hồn bay phách tán thì ta nhất định sẽ cảm tạ ông trời, cảm tạ những vị thần cao cao tại thượng kia!” Lời nàng nói là thật, đây là nơi đẹp nhất mà nàng từng thấy, cũng là nơi có hồi ức vui vẻ nhất của nàng.

“Đừng nói lung tung, cẩn thận kéo bị các vị thần trên trời nghe thấy được lại cho nàng được toại nguyện điều vừa nãy.” Hiên nhẹ giọng nói như thể sợ bị người khác nghe thấy.

“Thôi đi, những ông bà lão sắt đá đó sao có thể để ý đến một tiểu yêu bé nhỏ như ta chứ? Chẳng đừng ngây thơ nữa!” Nàng dẫu môi bất cần, than thở với vầng trăng tròn che lấp sau áng mây trắng suốt: “Đêm nay trăng tròn quá! Ánh trăng thật đẹp...”

“Cô ta mới chính là kẻ vô tình vô nghĩa, lạnh lùng băng đá.”

“Chàng đang nói ai vậy?”

“Một người phụ nữ bị báo ứng.” Hiên nói ra vài từ âm trầm qua kẽ răng, đôi tay siết chặt, nổi đầy gân xanh.

Tiểu Vân cảm nhận được rõ ràng một mối hận thù đáng sợ, nàng rụt rè hỏi: “Là một người phụ nữ từng làm tổn thương chàng sao? Có phải em đã nói sai điều gì gọi lại vết thương lòng của chàng không?”

“Không phải... có những thù hận không cần gọi lại, cũng vĩnh viễn không thể xóa nhòa.”

Cả đêm Hiên không nói lời nào ngồi đó, ý hận trong lòng đã vơi dần, thay vào đó là một cảm giác đau thương, không có nước mắt, không một biểu cảm nhưng Tiểu Vân có thể cảm nhận được sự bi thương phát ra từ tận trong tâm can chàng. Cảm giác bi thương đó rất mãnh liệt, giống như một nỗi đau âm ỉ.

Nàng không biết dùng lời lẽ nào để an ủi Hiên, chỉ biết ngồi đó bên cạnh chàng. Dần dần cơn buồn ngủ đánh gục ý chí của nàng, khiến nàng chìm vào giấc mơ. Trong mơ nàng lại trở về thế giới trời đất băng lạnh 300 năm trước, nàng kéo theo thi thể cứng đờ của mẫu thân, bước từng bước về phía trước giữa trời tuyết lạnh, cho đến khi rất mệt rất mệt mới dựa vào một nơi ấm áp mềm mại yên tĩnh chìm vào cái chết...

Một tia sáng chiếu vào đôi mắt còn đang nhắm của cô, đánh thức cô dậy. Cô giơ tay che ánh nắng chiếu vào mắt mình, chớp chớp vài cái mới phát giác ra mình đang dựa vào vai Hiên, còn chàng vẫn giữ tư thế ngồi ngay ngắn từ hôm qua đến giờ.

“Chào buổi sáng!” Chàng cười nói.

“Xin lỗi, em ngủ quên mất.” Nàng lúng túng trả lời.

Đối diện với nụ cười của chàng ở khoảng cách gần như vậy, nàng không khỏi nghĩ đến nụ cười của Ma Vương ngày hôm qua, nghĩ lại sự dao động trong tim. Không phải là nàng đã thích Hiên rồi chứ? Ý nghĩ chợt thoáng qua đó khiến nàng ngồi bật dậy, hàng trăm ngàn giả thiết và kết cục lướt qua trong đầu nàng, chỉ là không hề có kết cục nào là hạnh phúc vẹn tròn.

Bản thân đã không thể nắm giữ được vận mệnh của mình thì sao lại đi hại thêm một người vô tội nữa chứ?

“Tỉnh dậy rồi? Nàng muốn đi đâu chơi?” Hiên mỉm cười hỏi nàng.

“Đi chơi?”

“Phải, ta đưa nàng xuống phạm trần... à, ý ta nói là đi đến thế giới của con người xem xem đi.”

“Được, em muốn đi ăn, nghe nhạc, còn nữa...”

Nàng cười chớp chớp mắt nhìn vàng thái dương, hôm nay nàng nhất định phải chơi cho thật vui, qua ngày hôm nay nàng sẽ quên đi con người này, quên đi những vui vẻ mà hai người từng có, trở về nơi mà sinh mệnh nàng đã được định đoạt trước...

.....

Bước vào chợ, đi xuyên qua những dòng người, Tiểu Vân đứng trước một quầy bán kẹo hình người hừng khởi kêu lên.

“Mau lên, chàng xem kẹo hình người này có vẻ rất ngon.”

“Cô nương, mua một cây đi.” Ông chủ quầy hàng cười cầm lấy một cây kẹo nặn hình tiên nữ đưa cho nàng.

Tiểu Vân nhận lấy, liếm mạnh một cái, đưa cho Hiên bên cạnh. “Rất ngon đấy, chàng ăn thử xem”

Hiên cẩn trọng liếm một miếng, biểu cảm hết sức đau khổ, đẩy bàn tay cầm kẹo người ra: “Sao mùi vị lại kỳ lạ vậy?”

“Kỳ lạ? Rất ngọt mà! Xem ra vị giác của chàng có vấn đề.” Nàng vừa nói vừa ăn, ánh mắt lại bắt đầu nhìn ngấm mọi vật xung quanh.

“Công tử, một đồng tiền!” Ông chủ hàng xòe bàn tay dính đầy đường ra trước mặt Hiên lúc này đang định rời đi.

“Ồ, ngân lượng.” Chàng đột nhiên bừng tỉnh kéo kéo Tiểu Vân bên cạnh. “Nàng có đem theo ngân lượng không?”

“Ngân lượng? Là gì vậy?”

Tiểu Vân ngờ ngạc hỏi, nhìn thấy đằng kia có người lôi ra hai lượng bạc mới sức tỉnh, nói: “Có, có, đợi một lát!”

Nói xong nàng lục tìm hồi lâu bên trong tay áo, lấy ra một đồng tiền đưa cho ông chủ, sau đó vội vàng kéo tay Hiên đi qua bên đường.

“Sao đi nhanh vậy?” Chàng hồ nghi hỏi.

“Trên người em làm gì có tiền chứ? Vừa nãy em đưa cho ông ấy chiếc khăn tay, pháp lực của em yếu xìu, nói không chừng rất nhanh sẽ trở về nguyên hình.”

“Gi cơ? Nàng không có tiền sao không nói sớm, ta có thể biến được mà.”

“Có gì khác nhau sao?”

“Pháp lực ta mạnh hơn nàng!” Hiên “tốt bụng” nhắc nhở cô gái đang khinh bỉ nhìn chàng.

“Chẳng phải đều là ảo ảnh sao, chỉ là giữ được thời gian ngắn hay dài khác nhau mà thôi.”

(Bọn họ đều không ngờ được rằng chiếc khăn tay bằng lụa thêu hoa của Tiểu Vân đổi lấy 10 cây kẹo còn thừa, về đến nhà ông chủ mừng đến nỗi cười không khép được miệng lại.)

Hiên lắc đầu đầy bất lực, nghiêm chỉnh lại rồi nói. “Đưa tay đây, ta cho nàng biết thế nào là pháp thuật thực sự.”

Tiểu Vân đưa hai tay ra, chỉ thấy vài đỉnh bạc bay vào lòng bàn tay nàng nhanh như điện xẹt, ít cũng phải mười mấy lượng.

“Còn tưởng chàng lợi hại thế nào, hóa ra là lấy trộm.”

Hiên nói giọng đầy bất bình. “Trộm? Ta lấy từ trong miếu ra đấy.”

Biểu hiện rõ ràng chàng không thể chấp nhận được lời này của Tiểu Vân.

“Trong miếu? Sao em không nghĩ ra nơi đó nhỉ, chúng ta đi đến đó chơi đi.” Tiểu Vân đột nhiên nghĩ đến nơi đó liền quên mất luôn cả sự thật rằng mình là yêu tinh.

“Nàng đi đến miếu? Nàng chán sống rồi à?”

“Xem chàng nhất chưa kia, sợ gì chứ? Đó chỉ là mấy pho tượng điêu khắc mà thôi... Chàng có biết miếu tự gần đây nhất là ở đâu không?”

“Đi hết con đường này rồi rẽ phải, rẽ phải nữa liền thấy một căn miếu nhỏ.”

“Đi thôi.” Tiểu Vân há hức không đợi được nữa đi về phía cuối con đường. “Haha, em thật muốn biết những vị thần tiên đó mặt mũi thế quái nào.”

“Thần tiên và yêu quái sao có thể giống nhau được chứ.” Hiên đi đằng sau, mặt nhăn nhó lại, “thế quái nào?” chàng không thể chấp nhận nổi cái từ này.

Bất luận thế gian tốt xấu ra sao thì miếu tự luôn được hương khói rất thịnh, thiện nam tín nữ luôn có những tâm nguyện không bao giờ là đủ cùng những nỗi khổ không kể hết cho được. Bọn họ khao khát sự cứu độ của thần tiên mà không hay biết rằng thần tiên vĩnh viễn không bao giờ đáp ứng những lời thỉnh cầu xa xỉ tham lam vô độ của họ.

Vừa bước vào trong miếu, Tiểu Vân liền lập tức lao vào chính đường, ngắm nhìn những vị thần tiên đang được thờ phụng.

“Pho tượng này nhất định là Thái Thượng Đạo Quân, sao ông ấy già đến mức phải ngồi trên lưng lừa rồi mà vẫn chưa chết vậy?” Nàng quả nhiên là phát ngôn câu nào gây sốc câu đấy, khiến Hiên vừa bước chân qua bậc cửa suýt nữa thì ngã nhào.

“Nàng có thể không nói nữa được không?”

“Sao lại không được nói chứ? Ông lão này là ai nhỉ? Sao trán ông to thế nhỉ? Trông xấu chết đi được.” Nàng nghiêm túc lục tìm trong trí nhớ những kiến thức ít ỏi đến đáng thương để đoán vị thần thứ hai bên trái.

“Thái Bạch Kim Tinh.”

Nàng nhìn sang Hiên lúc này đang cố để không cười, bèn nói tỉnh như ruồi. “Muốn cười thì cười đi, không phải sợ bọn họ. Ày! Sao Vương cũng được thờ ở đây vậy...”

Câu nói tiếp theo của Tiểu Vân khiến Hiên lập tức bịt miệng nàng, ngăn lại. “Nàng chán sống rồi à? Đó là Tử Vi Chân Quân, mắt nàng mọc kiểu gì vậy?”

Nàng dùng sức gạt tay Hiên ra, nói tiếp. “Rõ ràng là có chút giống, chỉ có miệng là nhỏ hơn Vương một chút thôi.”

Tiếp đó, nàng lại hứng khởi chỉ vào pho tượng Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát, kêu lên: “Người này em biết, Quan Âm Bồ Tát. Khuôn mặt bà ấy đúng là có chút từ bi hiền hậu thật.”

“Cuối cùng thì nàng cũng nói được vài câu ra hồn.”

“Đây là ai vậy?” Nàng chỉ vào vị thần thứ hai bên phải.

“Ngọc Thanh Chân Vương.”

“À? Đó chính là Ngọc Thanh Chân Vương? Tiểu Mai nói ông ta chính là người có tướng mạo anh tuấn nhất trong tất cả thần tiên.”

“Vẫn là Tiểu Mai học rộng biết nhiều.” Hiên nghiêm túc gật gù, bộ dạng cảm động đến rơi lệ.

“Thôi đi, chẳng xem mắt ông ta cao hơn cả đỉnh, vừa nhìn là biết chính là đồ ngốc luôn tự cao tự đại.”

“Cái gì?” Hiên hít sâu vào một hơi, rồi nói: “Có lẽ là vì pho tượng này hơi cao quá thôi.”

“Mắt lơ lơ như mắt cá chết, chẳng có chút ánh sáng nào, vừa nhìn là biết không nào rồi. Gò má cao như vậy là điển hình của tâm tính tàn độc; còn nữa...”

“Còn gì nữa?”

“Môi mỏng không thấy răng đâu, nhất định là người hay thích nói bừa, tiểu nhân. Chẳng xem cái dáng khuôn mặt này nhất định là người khác nghiệt! Còn tóc ông ta nữa...”

“Được rồi, đừng có tóc nữa, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.” Nói xong, Hiên không nói không rằng kéo tay Tiểu Vân đang thao thao bất tuyệt ra khỏi miếu.

Ra đến cửa, chàng bức bối nói: “Ta thấy nàng dừng đi hút hồn người nữa, đổi sang làm thầy tướng đi.”

“Em xem tướng rất chuẩn đấy.”

“Nếu nàng dành tâm trí để hoàn thiện thêm thứ đằng sau vẻ đẹp hoa nhường nguyệt then kia thì cũng không đến nỗi đến một linh hồn cũng không hút được.”

“Đằng sau vẻ đẹp hoa nhường nguyệt then là gì chứ?” Nàng quay lại nhìn, nổi giận đùng đùng. “Chẳng dám máng em không có não sao? Dù gì cũng hơn chàng sống 800 năm rồi còn nhát như thỏ đế.”

“Nàng nói ta nhát?”

“Đúng vậy, nhìn xem bộ dạng chàng sợ sệt ở trong miếu đi, thần tiên thì có gì giỏi chứ? Pháp lực cao cường liền có thể cao cao tại thượng được người đời tể bái sao? Chỉ biết nghe lời xu nịnh, mắng người cay nghiệt? Chàng mới ngốc, cho dù chàng có khom lưng quý gối thì bọn họ cũng sẽ không thèm nhìn chàng thêm một cái đâu.”

“Ta khom lưng quý gối?” Hiên chỉ vào mình, không nhịn được cười. “Ta không phải vì nàng thì... thôi đi, căn bản không thể nói chuyện được với yêu tinh

ngốc như nàng.”

“Ai cần nói chuyện với chàng chứ, nếu không phải ngay từ đầu chàng cản trở ta tu luyện pháp thuật thì nói không chừng giờ công lực ta đã tăng thêm nhiều rồi, ta còn chưa trách chàng thì thôi...”

“Trách ta? Nàng còn suốt ngày nghĩ cách hại người? Thật hết thuốc chữa!”

“Liên quan gì đến chàng? Chính chàng không có chuyện gì cũng lớn vồn bên cạnh ta cả ngày...”

“Nàng?”

“Chàng đừng xuất hiện trước mặt ta nữa!”/

“Nàng!” Hiên nghiêng chặt răng, không nói thêm được gì nữa, hồi lâu sau mới tức giận nói: “Lần sau ta sẽ không quản nàng nữa, đầu óc bà đậu!”

Nói xong chàng không ngoảnh đầu lại, lập tức biến mất trong không trung...

.....

Nữ chính có phải rất vô lý không? Hình như là vậy ý!

(Hihi! Tiểu nữ tử ta cơ bản là đều rất vô lý đấy!!! Phụ nữ mà ^_ ^!)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Một hồ Nước xuân

Hiên giống như một giấc mơ đột ngột vỡ vụn trước mắt nàng, dường như tất cả mọi thứ vừa nãy đều chỉ là hư ảo, thậm chí như thể chàng chưa từng thực sự tồn tại. Tiểu Vân một mồi hột hắng, nàng đã nói những gì? Sao nàng hoàn toàn không nhớ? Hình như nàng đã nói Hiên hãy vĩnh viễn biến mất đừng bao giờ xuất hiện nữa, nhưng nàng thực sự không hề muốn vậy.

Nàng thích nụ cười nhả nhặn của Hiên lúc vô tình xuất hiện và nói với nàng: Thật trùng hợp!

Nàng thích biểu cảm lúc chàng tức mà không làm gì được, đôi lông mày nhíu lại đầy thu hút...

Chỉ là bị mắng một câu là ngốc thôi, trước đây cũng thường xuyên bị các yêu tinh khác mắng như vậy, nàng không phải cũng chỉ tức giận mấy ngày xong là thôi sao, sao hôm nay lại vô cớ nổi giận như vậy, sao nhất định phải canh cánh trong lòng Hiên nghĩ gì về mình.

Những người đi đường vẫn cứ thế đi qua đi lại, chỉ có nàng vẫn đứng ở chỗ cũ một lúc lâu, mắt không ngừng nhìn chăm chăm về hướng mà chàng biến mất...

Đúng vào lúc nàng chán nản, hột hắng nhất thì một bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng.

“Đi thôi.” Giọng nói trầm trầm đỏ như cứu vớt tâm hồn đang bị vùi trong băng tuyết của nàng, nhẹ nhàng gạt đi lớp tuyết dày tích lại trong lòng nàng.

Tiểu Vân vội gạt đi khóe mắt rom rớm nước của mình, nhìn về chỗ phát ra âm thanh đó. Là Hiên, thật sự là chàng sao?

“Không phải chàng nói sẽ không quản em nữa, em là bà đậu là con heo ngốc hay sao!” Môi nàng đã muốn ngoác ra cười rồi nhưng vẫn cố làm ra vẻ lạnh lùng không chịu tỏ ra yếu thế, đòi lại công bằng.

Hiên cười, nụ cười mờ lờ, sáng chói như vầng thái dương. “Ta là heo, lại là con ngốc nhất!”

“Còn là con nhất gan nhất!”

“Vâng, là con chuột nhất gan nhất, nàng vừa lòng chưa?”

“Hihi!” Nước mắt còn chưa lau khô mà nàng đã bắt đầu cười không ngớt. “Chúng ta còn đi đâu chơi nữa?”

“Vừa nãy không phải kêu đói rồi sao? Ta đưa nàng đi ăn gì đó nhé.”

“Được đó!” Nhắc đến đồ ăn thì bỗng có một mùi thức ăn thơm phức bay đến mũi nàng, làm nàng tứa nước miếng.

Trong lúc nàng hoàn toàn bị mùi thức ăn hấp dẫn lôi cuốn thì Hiền bất ngờ dừng bước không báo trước khiến cho nàng bất ngờ bị va phải tấm lưng rắn chắc của chàng.

“Chuyện gì vậy?” Nàng xoa xoa chiếc mũi bị va phải, nhìn về đằng trước.

Hóa ra đằng trước là một cô gái khí chất cao nhã chắn đường bọn họ.

Đôi lông mày mượt nhạt, đôi môi hồng cong cong, trâm ngọc tóc mây, áo thô vẩy vàng, không có những món đồ trang sức xa xỉ tôn lên thân phận nhưng lại khiến người ta có cảm giác dung nhan xinh đẹp, cao quý.

Hiền hơi khựng lại, sau đó kéo tay nàng tiếp tục bước về phía trước, đi ngang qua cô nương đó.

“Hiền!” Cô nương đó lên tiếng giọng nói thánh thót bất phàm, khiến nàng càng cảm thấy kinh ngạc.

“Chuyện gì khiến người phải đại giá đến đây?” Hiền đứng lại, giọng nói lạnh lùng khác thường đáp lời.

“Chàng đưa một à hồ ly tinh đi khắp nơi gây tai tiếng như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Cô ta nói năng không tức giận mà đầy uy nghiêm, dọa Tiểu Vân bất giác sợ hãi mà rút bàn tay đang bị Hiền nắm lại, xem ra cô ta là vì nàng mà đến, chắc hẳn nàng không hay biết gì mà vô tình trở thành hồ ly tinh dụ dỗ người đàn ông đã lập gia thất rồi, trời đất có thể làm chứng, nàng thật sự là không cố ý!

Sao trước nay Hiền chưa từng nói cho nàng biết là chàng đã có phu nhân, sao có thể lừa gạt nàng chứ? Tình hình trước mắt có lẽ nàng ta đang ghen và chất vấn, nàng nên nhanh chóng giải thích gì đó.

Vì vậy dù nàng đang sợ hãi tim đập loạn xạ thì vẫn lên tiếng xen vào. “Chúng tôi thật sự không có gì, chỉ là bạn bình thường thôi, thật ra ta đã có vị hôn phu...”

“Nàng không cần phải giải thích, cô ta biết hết mọi chuyện.” Hiền lạnh lùng ngắt lời nàng.

“Chàng đang thái độ gì vậy hả?” Gương mặt đang tái trắng của nàng ta lúc này trở nên xanh xao.

“Đã nói không có gì là không có gì, gì dù ta cũng là người có tu dưỡng.”

“Chàng hãy tự biết điều, nếu không đừng trách ta là ác.”

Hiền đột ngột trở lại đáng vẻ lạnh lùng thường ngày, lườm nàng ta một cái, nhỏ giọng hết sức nói. “Sự độc ác của cô ta sớm đã được linh giáo qua rồi, ta sẽ không quên đâu.”

Nói xong chàng kéo tay Tiểu Vân lập tức bước vào một quán rượu nhỏ gần đó.

Bước vào bên trong, chàng chọn đại một chỗ ngồi trong góc trong cùng, bàn tay nắm chặt lấy tay Tiểu Vân hơi run run, không giống như sợ sệt mà như thể đang kìm chế cảm xúc của bản thân. Trong kí ức của Tiểu Vân, Hiền luôn mỉm cười đầm ấm. Cô nương đó hẳn là có một ý nghĩa đặc biệt với chàng nên mới khiến chàng biểu hiện khác thường như vậy, nhưng rốt cuộc cô có được hỏi hay không?

Tiểu nhị nhiệt tình mang trà lên rót cho bọn họ và chào. “Hai vị khách quan muốn ăn gì?”

“Tùy người!” Hiền khó chịu đáp, tâm trí không tập trung, chỉ bung trà lên ghé sát môi.

Tiểu nhị ngây ra nhìn sang Tiểu Vân, gật gật đầu sau đó đi mất.

Tuy thần sắc của Hiền rõ ràng như phát ra một tín hiệu cảnh báo nàng tốt nhất đừng nhiều lời xía vào, nhưng nàng vẫn không kìm được lòng hiếu kỳ, dè dặt hỏi. “Cô nương đó... là phu nhân của chàng sao?”

Ngụm trà vừa đưa lên miệng bỗng chốc bị phun ra. “Cái gì? Con mắt nào của nàng nhìn thấy cô ta giống phu nhân của ta hả?”

“Cả hai con!”

Chàng nhìn Tiểu Vân một hồi lâu sau, nhìn đến mức nàng bất an dường như không ngồi yên được nữa, mới đáp: “Đáng tiếc một đôi mắt trong sáng long lanh như thủy tinh hóa ra lại có vấn đề.”

Báo thù, là ai đó đã nói phụ nữ lòng dạ hẹp hòi? Người đàn ông này mới là người không dễ dàng gì quên đi tội lỗi của người khác, nếu không phải niệm tình hân đang tức giận không được bình thường thì nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu khiến con giận của nàng hạ xuống nhanh như vậy là vì món gà mà nàng chờ đợi bao lâu cuối cùng cũng được mang lên, nướng thơm phưng phức, vừa ngửi thấy mùi gà nướng đó là trái tim nàng đã muốn tan chảy. Nhưng đôi đũa của nàng vừa chạm vào chiếc cánh gà bóng mỡ đó thì chiếc đĩa gà thơm ngon đã nhanh chóng bị cầm ra chỗ khác.

“Không được ăn!”

“Gi cơ?” Ánh mắt nàng vẫn lưu luyến không rời những miếng thịt gà trên đĩa, mỗi lần nàng ăn đều máu chảy rùng rùng khiến cả người đầy mùi máu tanh, khó khăn lắm mới được một lần thưởng thức mỹ vị nhân gian, sao Hiên nở làm vậy với nàng chứ.

“Có vẻ rất ngon!” Nàng nói trong nước miếng.

“Tiểu nhị, mang đi, cô ấy chỉ ăn đồ chay thôi.” Chàng lập tức đưa cho tiểu nhị một cách dứt khoát, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến ánh mắt lưu luyến không nở xa rời của nàng.

“Ai nói ta ăn chay, ta ăn thịt!” Nàng không thèm giữ hình tượng nữa, vội vàng giữ chặt lấy đĩa lười vẹt mà tiểu nhị vừa đặt lên bàn.

“Không được ăn, nếu là người khác ăn nàng thì nàng cảm thấy thế nào hả?”

Nàng nhìn trần trời theo đĩa thức ăn thơm ngon vừa bị mang đi mất, mắt long lanh đáng thương lau nước miếng, nói: “Giờ chàng hãy ăn ta đi, chàng lược hay nướng cũng không sao cả, em không có ý kiến gì.”

“Nếu nàng không ăn thì ta bảo người đem cả những đồ chay này đi luôn.” Chàng hoàn toàn không ngó ngang gì đến kháng nghị của Tiểu Vân.

“Ăn!” Nàng đầu hàng rồi, dù sao thì có cũng hơn không, nhai rau bấp cái trong miệng phát ra những tiếng rột rột như phát tiết những nỗi hờn trong lòng nàng. Ăn chay? Cái tên ngốc này bị sao vậy!

Món gà nướng đáng thương của nàng đã cách xa nàng rồi, hương thơm như vẫn còn quanh đây...

.....

Thái Bạch Kim Tinh đặt quân cờ vào bàn, nhìn Hiên lúc này đang nhìn chằm chằm vào bàn cờ mà vẫn chưa có động thái gì bèn hiếu kỳ hỏi: “Sao thù người ra vậy, đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì.”

“Đến lượt ông rồi.”

“A? Nhanh vậy đã đến lượt tôi rồi sao?” Chàng chơi cờ cùng Tiểu Vân đã thành thói quen, mỗi lần phải được nhắc nhở thì mới biết đến lượt mình đi.

“Xem ra tiểu hồ ly tinh đó đã câu mất hồn ông rồi.” Thái Bạch Kim Tinh vừa vuốt râu vừa nói đều. “Ông có biết cô ta khiến Từ Vi Chân Quân tức đến thế nào không, nếu không phải nể mặt ông tôi chắc rằng ông ta sớm đã đánh cho hồ ly đó trở về nguyên dạng rồi.”

“Lửa giận của ông ta lớn đến vậy sao?”

“Đã vào tận trong miếu chửi rồi, ai chịu được chứ? Ông tưởng ai cũng giống ông chịu nhịn tốt vậy sao, bảo ông tâm địa tàn độc, không phân biệt được thật giả, khác nghiệt.. ông cũng chịu được? Ngọc Thanh Chân Vương dám phản bác Ngọc Hoàng Đại Đế của chúng ta đã thay đổi biến thành người khác rồi sao?”

“Cô ta chỉ là nói miệng chứ không có tâm địa gì, nói bừa mà thôi, so đo với cô ta thì chẳng hóa thần tiên chúng ta hẹp hòi sao.” Hiên ngoài mặt chỉ cười xòa nhưng trong lòng thì giận dữ không yên, ta có lòng tốt muốn làm nàng vui, bản thân bị chửi đến mức không còn lời nào để nói thì thôi, quay về còn phải nhận lỗi với các thần khác thay nàng.

Trong khi kẻ khởi nguồn của mọi tội lỗi đang nhón nhơ ngoài kia không nói, lại còn bảo chàng là nhát gan như thỏ đế, khom lưng quỳ gối. Lòng tự tôn đáng thương của chàng lần đầu tiên bị chà đạp thê thảm như vậy.

“Thái Bạch, ta thật sự mất lờ mờ như cá uon, gò má cao mỗi mống sao?” Chàng không kiềm được mà sờ lên mặt mình, nếu không phải nghe nàng nói hùng hồn như vậy, hẳn chàng cũng không để ý rằng “nhân sắc” của mình lại khó coi đến vậy.

“Haha!” Thái Bạch Kim Tinh cười lớn, nói: “Ông còn nói mình không để bụng?”

“Ta chỉ là hỏi thôi, nhân công dưới phạm trần càng ngày càng tệ rồi, tay nghề không giỏi cũng không tập luyện cho tử tế một chút, thật là không có trách nhiệm gì cả.”

Một ván cờ kết thúc, Thái Bạch Kim Tinh đứng dậy nói: “Tâm trạng ông có vẻ bình ổn hơn nhiều rồi, đến Kim Loan điện đi, Ngọc Đế tìm ông có việc.”

“Cảm tạ!” Chỉ có Thái Bạch là có thể nhìn thấu tâm trạng của Hiên, cũng chỉ có Thái Bạch biết làm thế nào khiến chàng bình tâm trở lại.

Thái Bạch thật sự rất hiểu Hiên, biết lúc tâm trạng chàng không tốt nhất định sẽ nói năng không cẩn thận trên điện Kim Loan. Vì vậy mỗi lần trước khi chàng đi gặp Ngọc Đế, Thái Bạch đều tìm hiểu xem tâm trạng chàng có bình tĩnh hay không.

Trên Kim Loan đại điện, Ngọc Hoàng Đại Đế vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, chỉ có điều bên dưới điện trừ Ngọc Thanh Chân Vương ra không còn ai khác.

“Chuyện ngày hôm nay người giải thích ra sao đây?”

“Thần, tự vấn lương tâm không hổ thẹn.”

“Ngươi là thần tiên, cả ngày gặp riêng với một con yêu tinh mà lương tâm không hổ thẹn?” Ngọc Đế nổi giận.

“Khỏi bẩm Ngọc Đế, thần từ trước đến giờ đều chưa từng phạm quy, chỉ là thấy cô ta có lòng lương thiện nên có ý muốn hướng thiện cho cô ta, thần có tội gì?”

“Yêu chính là yêu, không thể thoát khỏi bản tính.”

“Người có kẻ thiện kẻ ác, sao yêu lại không chứ? Chỉ cần có bản tính lương thiện thì nên để bọn chúng có cơ hội đi theo chính nghĩa, có như vậy mới càng ngày càng có thêm nhiều yêu tinh phân biệt được thị phi đen trắng. Hôm nay hồ ly tinh đó không hề mắc sai, thần tiên chúng ta ngày ngày cao cao tại thượng, không thấy được nỗi khổ của nhân gian.”

Ngọc Đế trầm mặc một hồi lâu mới bình tâm lại nói: “Coi như ngươi nói có lý, dù gì ta cũng đã giao trọng trách tuyển chọn thiên binh thiên tướng cho ngươi, vậy ngươi có thể chiều theo suy nghĩ của mình mà hành xử.

Nhưng có một câu này ta buộc phải nhắc nhở ngươi: tình cảm và dục vọng không phải là vật tầm thường, chúng không phải là thứ mà ngươi muốn ngăn cản là có thể ngăn cản được. Ngược lại nó như mây mù vậy, mơ hồ bất định. Ngươi tưởng rằng mình nằm ngoài mọi chuyện nhưng đến khi quay đầu mới phát hiện rằng nó đã bao vây lấy ngươi.”

“Tạ Ngọc Đế cảnh tỉnh, thần đã ghi nhớ!” Hiền cung kính hành lễ xong, khom người lui ra.

Ngọc Đế nhìn theo bóng dáng chàng mà thở dài một hơi, muốn nói nhưng lại thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Huyết hải thâm thù

Trong thánh điện, Ma Vương.

Ma Vương nhìn thấy bộ dạng vội vàng hốt hải của Dạ Xoa, trong lòng liền có một dự cảm không lành. “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Vương, tôi qua động Thiên Yêu bỗng bị lửa thiêu rụi, hơn 300 tiểu yêu đã tử mạng, hồn bay phách lạc, còn mấy chục hồn phách khác đã bị thu đi mất.”

“Có biết được là kẻ nào làm không?” Chỉ trong một đêm giết hại 300 thủ hạ của hán không phải hy hữu, có thể thu phục mấy chục linh hồn, kẻ này nhất định không tầm thường, điều này không khác nào một lời cảnh báo cuộc chiến giữa thần và ma đã chính thức nổ ra từ đây...

“Những tiểu yêu còn sống sót đều nói không biết đã xảy ra chuyện gì, theo thuộc hạ thấy có lẽ không thoát khỏi liên quan đến kẻ lần trước mà thuộc hạ đã giao tranh.”

Ma Vương nắm chặt bàn tay dấm vào bức tường bên cạnh khiến tường thánh điện chấn động hồi lâu. “Ta nhìn hán, hán ngược lại được đằng chân lân đằng đầu, tưởng rằng ta sợ hán chắc?”

Dạ Xoa kinh ngạc, lên tiếng khuyên. “Vương, xin ngài bớt giận! Chúng ta đấu với hán sợ không có chút khả năng thắng nào.”

“Đã tra ra thân phận của hán chưa?”

“Vẫn chưa, hán hành tung bí ẩn, cho đến giờ thuộc hạ chỉ biết rằng hán tên Hiên.”

“Hiên? Hiên!” Mặt Ma Vương biến sắc, quay lại nhìn bức họa vẽ con quái thú khổng lồ sau lưng, lầm bầm: “Lẽ nào là hán?”

“Vương biết hán là ai sao?”

“Ngươi đã từng nghe nói đến Ngọc Thanh Chân Vương của Thiên giới?” Lúc Ma Vương nhắc đến cái tên này, giọng hán trở nên âm trầm khác thường.

Dạ Xoa đáp: “Nghe nói hán pháp lực cao cường, đứng thứ 5 trong số các vị thần Thiên giới.”

“Tên hán là Hi Hiên.”

“Lẽ nào thật sự là hán sao?” Nghe Ma Vương nói đó là thần của Thiên giới, Dạ Xoa không khỏi kinh ngạc.

Ma Vương cười đầy quỷ dị. “Nếu là hán thì ngược lại dễ đối phó rồi... Dạ Xoa, ngươi gọi Tiểu Vân và Tiểu Mai đến đây.”

“Vâng.”

Sau khi Dạ Xoa lui ra, Ma Vương quỳ xuống dưới bức họa: Hắn không bao giờ quên được cái tên này, không bao giờ quên mối thâm thù đại hận.

Năm đó Vương của Ma giới cũng chính là cha hắn trước lúc lâm chung đã nắm lấy tay hắn, không ngừng kêu lên hai tiếng: Hi Hiền!

Hi Hiền, lúc phụ thân hắn còn sống đã từng nhắc đến kẻ này, nói hắn là một kẻ trước giờ chưa từng phong bại, cũng không thích khoa trương thân phận thần tiên của bản thân vì vậy phàm trần rất ít người biết thân phận của hắn cũng như chú ý đến lai lịch của hắn. Còn phụ thân của Ma Vương vừa hay biết được thân phận thật sự và nhược điểm chí mạng của hắn...

“Phụ vương, mối thù này con đã đợi 500 năm rồi, cuối cùng cũng đợi được đến thời cơ, người hãy đợi con, con sẽ dùng máu của hắn để tế linh hồn của người...”

Một hồi sau, Dạ Xoa đem theo Tiểu Vân với vẻ mặt không chút cam tâm và Tiểu Mai mặt đầy nghi hoặc vào thánh điện.

“Vương.” Tuy Tiểu Vân không hề muốn gặp Ma Vương chút nào nhưng nhìn thấy cái khu rừng bị Dạ Xoa vây lấy đen kịt đầy kinh khủng nàng đã cảm thấy Vương đáng sợ đến mức nào. Sự đáng sợ của hắn ít nhất còn nhìn thấy được rõ ràng còn Dạ Xoa nàng chưa từng nhìn thấy bộ dạng của hắn. Bất kể ban ngày hay ban đêm, cơ thể hắn bao gồm cả đầu đều bị bao phủ bởi một lớp khói đen kịt, không nhìn thấy mặt mũi, giống như một luồng khói đen lập lòe bất định, nói đúng hơn là một yêu linh đen ngòm.

“Tiểu Vân, nếu nàng thật sự không muốn gả cho ta, hôm nay ta sẽ cho nàng một cơ hội tốt.” Mặt Vương hiếm khi nghiêm túc như vậy.

“Thật sao?” Nàng thật sự không tin vào tai mình nữa, ông trời thật sự sẽ cho nàng một cơ hội được tự do sao?

“Nghe nói gần đây nàng hay qua lại với một kẻ tên Hiền, chỉ cần nàng đem cho ta linh hồn của hắn, ta sẽ cho nàng được tự do, thế nào hả?”

“Tại sao lại muốn có linh hồn của hắn?” Vừa nghe thấy muốn có linh hồn của Hiền thì tất cả mọi hy vọng của nàng đã lập tức tiêu tan.

“Điều này nàng không cần biết, hút linh hồn của một gã đàn ông đối với nàng mà nói thì đâu phải một chuyện khó, đúng không? Hơn nữa Tiểu Mai còn có thể giúp nàng.”

“Vâng!” Người đáp lời hắn là Tiểu Mai.

Bước ra khỏi thánh điện, Tiểu Vân dùng dưng hỏi. “Tại sao lại ngăn không cho ta nói?”

“Tại sao cô không làm được?” Tiểu Mai hỏi ngược lại.

“Ta...” Trong đầu nàng hiện lên nụ cười nham nhở của Hiền, tim nàng đau thắt lại. “Hắn đối với ta tốt như vậy, ta không thể hại hắn.”

“Tốt? Đó là vì hắn có ý đồ với cô, trên đời này căn bản chẳng có cái gì gọi là đàn ông tốt cả, không phải cô vẫn luôn muốn thoát khỏi Vương sao? Đây là một cơ hội tốt nhất.”

“Nhưng...” Nàng do dự không biết phải làm sao.

“Lẽ nào cô quên rồi: người không vì mình, trời tru đất diệt!” Tiểu Mai lại bắt đầu tẩy não cho nàng.

“Ta thật sự không muốn hại hắn... hơn nữa, hắn có lòng đề phòng ta, ta căn bản không thể hút nổi.”

“Trước đây không được không có nghĩa là bây giờ cũng không được, cô thử xem sao?” Ánh mắt Tiểu Mai như nhìn thấu tâm tư nàng, nhìn thấy trái tim đang rối loạn của nàng.

“Ta...”

“Được rồi, sớm ngày mai cô hãy đứng trên con đường đó đợi hắn, ta tin là hắn nhất định sẽ xuất hiện. Nhớ cho kỹ là tốt nhất hãy nhân lúc hắn tình mê ý loạn mà hút hồn... đến lúc đó ta sẽ ở trong tối ngấm ra tay giúp cô.”

“Tiểu Mai...” Tiểu Mai hoàn toàn không đếm xỉa gì đến nàng nữa, bước vào trong động của mình.

Nếu nói không hề có chút do dự nào thì là nói dối, có thể thoát khỏi Ma Vương là mong ước lớn nhất từ trước đến giờ của nàng, nàng cam tâm trả bất cứ giá nào, cho dù là cái chết! Nhưng nếu dùng linh hồn lương thiện, thuần khiết như vậy của Hiền để đổi lấy hạnh phúc của bản thân mình thì nàng sẽ ân hận day dứt cả đời.

Số phận tại sao cứ luôn đầy đọa nàng như vậy, tại sao nhất định bắt nàng phải lựa chọn? Nếu như nàng chưa từng có bất kỳ hy vọng nào thì giờ này có lẽ sẽ không thất vọng như vậy.

.....

Ba ngày rồi, nàng đã ngồi bên dòng suối tròn chán 3 ngày, vẫn khó xử và không thể lựa chọn như thế.

Bóng đen dày đặc bao trùm lên bầu trời xanh, che lấp đi ánh mặt trời ảm áp, dự báo một cơn dông tố bão bùng sắp ập đến.

Nàng không định sẽ rời đi, đối với nàng mà nói thì thế gian này vốn đã chính là phong ba bão táp rồi, tránh đi đâu cũng chỉ là sự trốn tránh tạm thời mà thôi.

Trời càng ngày càng âm y, mây cũng ngày càng nặng trĩu. Cuối cùng mây đen cũng thoát ra khỏi sự khắc chế của bầu trời mà hóa thành ngàn vạn giọt mưa rơi xuống phạm trần...

Những giọt nước mưa băng lạnh rơi xuống trời theo làn tóc không buộc của nàng cùng chiếc cổ trắng ngần mà thấm ướt y phục. Còn nàng vẫn như cũ không động đậy, ngồi ngầy ra nhìn bầu trời giăng đầy mây đen và mưa bão. Người ta thường nói kính hoa thủy nguyệt, trong gương ít nhất cũng còn có hoa tươi, dưới nước ít nhất còn có vầng trăng sáng. Còn nàng thì sao? Đến một chút tướng tượng tốt đẹp đều không có, nàng đợi bên mây đen trong nước, và sợ bị ai trong gương!

Vào lúc trong lòng nàng đang đầy những sầu oán thì trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác đặc biệt, dường như ở rừng cây cách đó không xa đang có một đôi mắt chăm chú dõi theo nàng.

Nàng nghi hoặc nhìn về phía rừng cây, Hiên đang đứng trong mưa ngắm nhìn nàng...

Tiểu Vân bất giác đứng thẳng dậy, ánh mắt xuyên qua màn mưa, đáp lại ánh nhìn của chàng, vào khoảnh khắc đó tất cả mọi thứ giữa trời đất này đều trở nên bé nhỏ, mơ ước, tự do... tất cả mọi thứ so với giây phút ngưỡng vọng này đều không còn quan trọng nữa. Nàng đã quyết định rồi, dù có phải chôn vùi cuộc đời trong thánh điện địa ngục đó thì nàng cũng tuyệt đối không hy sinh linh hồn của người mình yêu.

Trong mưa gió, nàng mỉm cười, từ trong đáy mắt của Hiên nàng nhìn thấy nụ cười của mình rực rỡ, kiều diễm nhường nào. 300 năm nay, lần đầu tiên nàng cảm nhận được thế nào là hạnh phúc thực sự, lần đầu tiên cảm nhận được hương vị của tình yêu, cho dù có chút chua xót, có phần bị thương nhưng thật sự rất tươi đẹp, rất ngọt ngào.

“A!” Nàng trượt chân một cái, một chân rơi vào trong nước, đúng lúc cảm thấy cả người loạng choạng sắp sửa ngã xuống thì một cánh tay ảm áp đỡ lấy vòng eo mảnh mai của nàng.

Sự hoảng hốt nhất thời bỗng bất gặp đôi mắt nồng nàn của chàng... đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy trong ánh mắt Hiên mất đi vẻ điềm tĩnh, lần đầu tiên nàng nghe thấy được hơi thở của chàng loạn nhịp, lần đầu tiên cảm nhận được cánh tay chàng nóng bừng lên.

Những giọt nước mưa rơi vào dòng suối, từng giọt từng giọt văng lên những bông hoa, lại giống như nước mưa đang hôn lên dòng suối, và dòng suối ôm lấy nước mưa. Lách tách lách tách những âm thanh tuyệt diệu hòa cùng nhịp tim đập loạn nhịp của hai người, trở thành âm thanh đẹp đẽ nhất thế gian.

Nàng cảm nhận được đôi tay Hiên ôm lấy mình ngày càng chặt, thậm chí nàng hơi cảm thấy có chút đau, ngọn lửa trong cơ thể bùng lên từ chỗ đau ấy.

“Hiên!” nàng muốn dùng lời nói để phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng này, chẳng ngờ vừa lên tiếng đã phát giác giọng nói của mình khô khốc và đầy dục hoặc.

Nàng bị nước mưa làm ướt tóc, sợi tóc dính bên mặt, y phục bị ướt sũng không thể che đi được những đường cong uyển chuyển, những điều này đều là nàng nhìn thấy trong đôi mắt Hiên. Nàng còn nhìn thấy rõ bộ dạng quyến rũ dục hoặc của mình đang to dần lên trong ánh mắt ấy...

Nghe thấy tiếng thở gấp gấp của Hiên đang dần ghé sát lại, trong đầu nàng bỗng chốc trở thành một mảng trắng trống rỗng, đến cả môi hai người chạm vào nhau rồi quện lấy như thế nào nàng cũng không biết.

Nếu không phải cánh tay chàng đang ôm chặt nàng thì nàng chắc hẳn sẽ rơi xuống nước vì giờ đây toàn thân nàng không còn một chút sức lực nào, vốn đầu óc nàng đã không linh hoạt cho lắm, giờ lại hoàn toàn chìm trong trạng thái hỗn loạn, trong sự mơ hồ, nàng cảm thấy hồn phách mình dần dần rời khỏi cơ thể, bay lên không trung, hòa vào mây trắng.

A! Chàng không phải là hút lấy mất linh hồn của mình rồi chứ? Có thể là như vậy, thôi hút thì hút đi, dù có bị Hiên nuốt sống thì nàng cũng không muốn rời xa vòng tay chàng nữa.

Lẽ nào chàng thật sự định ăn nàng? Nếu không sao chiếc lưỡi mềm ướt của chàng lại bỏ môi nàng ra, mềm như trong miệng nàng, nhẹ nhàng cuốn lấy chiếc lưỡi đang chờ ra của nàng. Một tia ý thức cuối cùng của nàng chính là chàng đã ăn mất tim nàng!!! Vì tim nàng như đang bị xé ra, đập thình thịch...

Đúng lúc toàn bộ ý thức của nàng đều biến mất, tất cả mọi dây thần kinh đều đang đau đớn tê dại, bước đến bên bờ vực của cái chết thì thân người mềm mại của nàng bỗng nhiên bị Hiên đẩy ra.

Nàng ngã xuống đất, hoang mang không biết làm gì nhìn lên Hiên, thấy chàng quay người phát tay, trong tay chàng lóe lên một luồng sáng màu vàng hút lấy Tiểu Mai đang ần nấp bật lên, ngã xuống trước mặt bọn họ.

“Yêu nghiệt, hôm nay ta phải diệt ngươi!” Nói xong Hiên biến luồng sáng trong tay trở nên chói mắt nóng rực, ánh sáng bao trùm lấy Tiểu Mai.

“A...” Tiếng kêu gào đau đớn của Tiểu Mai khiến nàng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, tất cả sao lại biến đổi bất ngờ như vậy, đến cả giấc mơ đẹp cũng keo kiệt đến mức không cho nàng một chút hạnh phúc? Nàng xông lên định kéo người Tiểu Mai nhưng lại bị luồng sáng nóng rực hất ngược trở lại.

“Đừng, Hiền, đừng mà!” Ngoài việc quỳ dưới đất kéo tay áo của chàng thảm thiết van xin ra thì nàng không biết làm cách nào khác nữa. “Hiền, cô ấy là người bạn duy nhất của em, xin chàng hãy tha cho cô ấy, cô ấy đều là vì em nên mới làm như vậy...”

“Tránh ra, nếu không ta sẽ thu phục cả nàng luôn đấy.” Hiền lạnh lùng nhìn nàng một cái, so với tình cảm nồng nàn dịu dàng vừa nãy thì giờ đây không khác nào hai người khác nhau. Ánh mắt đó sắc như dao đâm vào trái tim lần đầu tiên mở ra với một người đàn ông của nàng, vào thời khắc sinh tử then chốt này nàng không còn tâm trí nào thương tiếc cho sự tan biến của tình cảm đầu đời, bất luận thế nào nàng cũng đều phải cứu Tiểu Mai.

Nàng ôm chặt chân Hiền, ngẩng đầu nước mắt giàn giụa nhìn chàng. “Muốn thu phục thì chàng hãy thu phục ta trước đi, không liên quan gì đến Tiểu Mai.”

“Lát nữa ta sẽ thu phục nàng, không cần phải sốt ruột!”

“Tiểu Mai.” Biết rằng cầu xin cũng không thể nào lay động được lòng dạ sắt đá của Hiền, nàng chỉ đành dùng chút pháp lực yếu ớt của mình để xông vào trong luồng sáng vàng. Bàn tay đưa ra bị ánh sáng đó chiếu vào đau đớn khổ sở nàng vẫn cắn răng chịu đựng, tận lực gạt đi những đau đớn đó cho Tiểu Mai.

Hiền nhìn thấy tình cảnh này, nộ khí càng tăng, chàng đánh giọng nói. “Ta đối với nàng như vậy đều không thể nào diệt trừ được suy nghĩ hại người của nàng? Ta tận tâm tận lực làm mọi chuyện để nàng vui vẻ, nàng lại muốn dùng linh hồn của ta để đổi lấy tự do của mình, nếu nàng đã muốn tìm đến cái chết thì cũng đừng trách ta!”

Nàng không biết nên trả lời thế nào, hóa ra chàng đã biết cả rồi, nụ hôn say đắm đó chỉ là thăm dò nàng, nếu như người ra tay là nàng chứ không phải Tiểu Mai thì người bị luồng sáng vàng bao phủ kia giờ này đã là nàng rồi.

Sao lại có thể như vậy, chàng chỉ là thăm dò, nhưng trái tim nàng đã thực sự rung động cuốn sâu vào trong giây phút đó...

Tiểu Mai thấy nàng không nói gì, cắn răng hét to: “Đã sớm nói với cô rằng đàn ông đều vô tình vô nghĩa cô còn không tin! Nếu cô làm theo những gì ta bảo thì giờ đâu có phải chịu kết cục thế này, giờ cô đã vừa lòng chưa?”

Hiền chấn động lùi lại một bước, luồng sáng màu vàng trong tay chàng dần biến mất đi. Ánh mắt lửa giận cũng dần dịu đi, rung rung.

Chàng quát Tiểu Mai. “Còn không mau đi.”

“Tiểu Vân đối với người một lòng một dạ, đối lại là sự nghi ngờ của người? Ta thật sự cảm thấy không đáng thay cô ta.” Tiểu Mai vẫn đứng đờ đẫn tức giận, bất bình thay nàng.

“Còn không đi nữa ta sẽ hối hận đấy!”

Tiểu Mai bị ánh mắt sắc lạnh của Hiền dọa cho run sợ, nhìn nàng một cái rồi ôm chặt vết thương chạy vào trong động.

Bên dòng suối chỉ còn lại nàng đang ôm lấy vết thương, âm thầm rơi lệ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mưa thu nặng hạt

Mưa bắt giáng rơi xuống tối tăm trời đất, gột rửa những bụi bặm của vạn vật trên thế gian...

Những giọt nước mưa nặng nề rơi xuống như quất lên thân người đang run rẩy của Tiểu Vân, khiến nàng một lần nữa cảm nhận được cái lạnh đến thấu xương.

Đến lúc nào thế giới của nàng mới có thể có được sự ấm áp và ánh nắng mặt trời.

Hiền nhìn nàng hồi lâu mới hỏi. “Lạnh không?”

Hỏi thừa làm gì không biết? Lẽ nào thân người nàng run lên bần bật như vậy còn chưa đủ rõ ràng hay sao?

“Không lạnh!” Mặc dù nàng cất lời rằng va vào nhau lập cập cùng với giọng nói run rẩy trong gió thì nàng vẫn ngẩng lên cao cao tại thượng, thể hiện bộ dạng không lạnh chút nào của mình.

Hiền bỗng nhiên bật cười, chàng đưa tay lên vẽ lên không trung một đường cong, lập tức trên bầu trời xuất hiện một áng cầu vồng. Mưa ngừng lại như có kỳ tích, mặt trời lộ ra khỏi những đám mây xám xịt, mang theo ánh nắng ấm áp dịu nhẹ chiếu lên người nàng.

Trời đất, nàng thực sự không tin vào mắt mình, hô mưa gọi gió? Trước giờ nàng luôn nghĩ rằng đây là một “tính từ”, tận mắt chứng kiến nó là “động từ” thì đây quả là lần đầu tiên.

Sùng bái! Trừ “sùng bái” ra thì nàng không tìm được ra một từ nào khác có thể dùng để hình dung tâm trạng lúc này của nàng, trái tim chất đầy oán hận của nàng cách đây không lâu đã lập tức bị sự phản kích thay thế.

“Lạnh không?” Chàng lại hỏi.

“Không lạnh!” Nàng ngây người ra ngắm cầu vồng, hóa ra Hiên có thể cho nàng sự ấm áp, có thể cho nàng ánh mặt trời, những điều Hiên cho nàng đã quá nhiều, chỉ là nàng không biết đủ mà thôi, luôn muốn có nhiều hơn nữa.

“Đau không?” Chàng cúi xuống ngồi bên nàng, kéo lớp y phục sớm đã ướt sũng của nàng.

“Đau!” Nhìn thấy một vùng da trên cánh tay bị đen xém của mình, nàng tức giận trừng mắt nhìn Hiên, tuy rằng oán giận trong lòng đã nguôi đi nhưng nàng vẫn không kìm được mà bộc lộ ra.

“Ta xin lỗi!” Bàn tay nắm lấy cánh tay của nàng khẽ siết lại, thân người mềm mại của nàng ngã vào lòng chàng.

Nàng rất đau, đau đến tận xương tủy nhưng tựa vào vòng tay ấm áp của chàng, nghe thấy lời xin lỗi đầy hối hận của chàng thì bỗng chốc không còn thấy đau đớn gì nữa. Đây là vị của tình yêu sao? Bất luận bị tổn thương bị dày vò thế nào nàng đều cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất, ngọt ngào nhất thế gian này, thậm chí cảm thấy thế gian này không còn ai có thể tốt hơn, đáng để trao thân gửi phận hơn người đàn ông suốt nửa đã giết chết nàng ở trước mặt này.

Thật là nực cười, xem ra nàng đã ngốc đến cùng cực rồi!

“Không sao, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏi thôi.”

Tuy vòng tay chàng khiến nàng lưu luyến không nỡ xa rời nhưng để não mình còn có thể suy nghĩ bình thường trở lại, nàng vẫn đẩy Hiên ra, cười nói: “Chàng có thể dạy cho em phép thuật hô mưa gọi gió như vậy không, thật lợi hại!”

“Đương nhiên là được rồi!” Chàng vừa nói vừa khẽ ấn lên vết thương trên tay nàng, những nơi đầu ngón tay chàng chạm vào, những vết đen xém trên tay nàng đã trở lại làn da trắng bong như trước, những chỗ đau đớn cũng đã dần biến mất.

Tuy nàng rất cảm động nhưng cứ nghĩ đến chuyện những vết thương này là do chàng gây ra là tất cả những cảm động của nàng đều thu lại, nàng hỏi.

“Có phải rất khó không? Pháp lực của em không ra gì.”

“Rất đơn giản, chỉ cần nàng giơ tay lên vẫy vẫy với bầu trời là có thể.”

“Chàng đùa gì vậy, chàng thật sự nghĩ em ngốc vậy à!” Nàng tức giận quay đầu lại, không dạy thì thôi lại còn nói những lời này trêu chọc nàng, nàng có ngốc đến mấy cũng không tin đâu.

“Thật đấy, khi nào nàng cảm thấy lạnh, nàng liền nhìn về hướng đông mỉm cười vẫy vẫy tay. Bất luận trời hôm đó âm u thế nào, mưa to ra sao, ánh sáng mặt trời đều sẽ xuất hiện, đem cho nàng sự ấm áp.” Chàng nói đầy nghiêm túc, mnhiên thấy nàng đang ngó đông ngó tây hoàn toàn không đếm xỉa gì đến mình, chàng đành xoay người nàng lại, nghiêm túc nói.

“Tiểu Vân, khi nào nàng cảm thấy mình không có bất cứ thứ gì thì nàng nhất định phải nhớ rằng, án nắng mặt trời là thuộc về nàng, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình nàng.”

Nàng bỗng chốc ngẩn người, tại sao biết rõ rằng chàng đang nói vớ vẩn mà nàng vẫn thấy cảm động như vậy? Rõ ràng chàng đang nói đùa rất vô vị nhưng nàng vẫn thật sự âm thầm coi vàng thái dương này là vật của riêng nàng, nàng sẽ cất giấu nó trong tim.

Nàng nhớ rằng Tiểu Mai từng nói: thứ mà đàn ông cho phụ nữ chỉ có những lời đường mật, còn phụ nữ lại không thể kháng cự lại những lời hứa hẹn đường mật không chút chân thực đấy!

Hóa ra cô ấy nói đúng thật!

Tiểu Mai? Đột nhiên nhớ đến biểu cảm đau khổ của Tiểu Mai lúc rời đi, tim nàng bỗng nhói lên một cái.

“Em phải đi xem Tiểu Mai thế nào rồi! Hôm khác chúng ta nói chuyện sau nhé.”

Hiên gật đầu: “Cô ta sẽ không sao đâu, nàng hãy khuyên bảo cô ta, hại người rồi cuộc cũng sẽ hại mình thôi.”

Sau khi Tiểu Vân đi khỏi, Hiên mới đứng dậy nhìn về dãy núi trùng trùng điệp điệp trước mặt, nói: “Ra đây đi!”

“Sớm nghe danh Ngọc Thanh Chân Vương pháp lực cao cường, không ngờ rằng công phu đồ dành phụ nữ cũng không thấp.” Ma Vương hiện ra trước mắt chàng trong nháy mắt, cất lời chế giễu.

“Ngươi dựa vào hai nha đầu đó mà định hút linh hồn của ta sao, vậy có ngại thơ quá không?” Hiên cười lạnh đáp lời Ma Vương.

“Phải, sao ta lại quên rằng thần tiên đều là những kẻ cao lạnh vô tình chứ, ôm trong tay một cơ thể dụ hoặc đến thế mà còn có thể quan sát động tĩnh xung quanh, thật là giỏi, chẳng trách tam giới do thần tiên thống trị.”

Hiên vẫn ung dung mỉm cười như trước trả lời hắn. “Nếu ta là ngươi thì ta thà là mình ra tay chứ sẽ không hy sinh người phụ nữ mình yêu để thăm dò thực lực của đối thủ đâu... ngươi có biết tại sao ngươi theo đuổi lâu như vậy mà không hề có được trái tim nàng ấy không? Vì ngươi không xứng...”

Mặt Vương thoáng biến sắc nhưng rất nhanh sau đó đã thay thế bằng vẻ cười. “Ngươi tưởng là ta sẽ kích động mà quyết chiến với ngươi sao? Ngươi lắm rồi, đối phó với ngươi ta có cách tốt hơn.”

“Tiếc là ta sẽ không cho ngươi cơ hội nữa đâu.” Nói xong Hiên xoay ngươi, chiếu ra luồng sáng vạn trượng bao phủ lấy cả hai trong luồng sáng vàng đỏ. Nhưng điều khiến chàng không ngờ đó là luồng sáng khiến vạn vật đều cảm thấy nóng rực đó lại dường như không hề có tác dụng đối với Ma Vương.

Ma Vương điềm tĩnh bước từng bước ra khỏi nó một cách bất ngờ, cười lên ha hả: “Ngươi chỉ có một chút kỹ xảo lóe sáng này thôi sao? Thần tiên? Ha! Chỉ dựa vào chút bản lĩnh dọa người này mà cũng tưởng rằng mình gì cũng làm được sao.”

Đôi mắt Hiên nhìn rùng rợn vào mắt Ma Vương, muốn nhìn thấu thân phận thật của hắn, không ngờ Ma Vương chớp thời cơ vung tay lên trực tiếp đưa lên trán, bàn tay vạt qua khiến gió bụi cát đá nhả vào người Hiên bay đến, khi chạm vào Hiên chúng như va phải tảng đá lớn bật mạnh trở lại.

“Không lẽ ngươi thật sự tưởng rằng đến một chút pháp lực hộ vệ bản thân ta cũng chưa từng luyện qua đấy chứ?” Hiên cười lạnh, từ từ nhấc một bàn tay lên, trong lòng bàn tay không phải là ánh sáng vàng chói mà là độn lực để luyện ra một luồng hút cực đại không chút âm thanh.

Ma Vương kinh ngạc, vội vàng né tránh một đòn bay đến, hắn từng trải qua trăm trận chiến, đâu thể nào không nhìn ra được chiêu thức đó tuyệt đối không phải lực đạo tầm thường, đó là thần lực có thể nhiếp hồn phách! Nếu là yêu tinh bình thường thì chỉ cần một chiêu đó hút vào thì linh hồn sẽ lập tức bị thu phục, tuy hắn không dễ dàng bị thu mất linh hồn như vậy nhưng cũng không đủ mạnh để không việc gì.

Trong nháy mắt, Ma Vương đã né được hàng trăm chiêu thức nhanh như chớp của Hiên, hắn tự biết rằng cứ né tránh như vậy cũng không phải là cách, tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị sơ suất, bèn cố ý để lộ ra chỗ sơ hở chí mạng bên trái để dụ Hiên tấn công. Còn hắn âm thầm tích tụ pháp lực toàn thân vào ngón tay...

Đúng vào giây phút lực hút trong tay Hiên hoàn toàn không chế được bên trái hắn thì hắn đánh thẳng vào ấn đường của Hiên.

Hiên lùi lại vài bước, lập trung tâm lực bảo vệ thần tâm, thần sắc vô cùng kinh ngạc. Đòn công kích này của hắn đối với chàng mà nói không có gì đáng lo ngại, điều làm chàng kinh ngạc chính là tại sao Ma Vương lại biết được tử huyệt của mình, thực sự không lý giải nổi.

Chàng vẫn kịp lại một lần nữa tập trung pháp lực vào lòng bàn tay, một trận mây đen bao trùm trời đất, vô số bàn tay đen bao vây lấy cơ thể chàng trong đêm tối.

Đến khi chàng đánh bại tất cả hắc thủ, đẩy lùi bóng đêm thì đã không còn thấy Ma Vương đâu nữa.

.....

Ở thánh điện, Ma Vực.

Ma Vương đau đớn ôm ngực, nuốt đan dược trăm năm mà hữu hộ pháp Minh Hồn luyện cho hắn.

“Vương, tại sao ngài lại chọn cách đánh vừa thua vừa bị thương lưỡng bại như vậy chứ.” Dạ Xoa đợi tã hộ pháp Minh Hồn lui ra xong mới đưa ra nghi hoặc trong lòng.

“Ngươi sai rồi, ta không phải thực sự muốn liều mạng với hắn, ta chỉ muốn thử công lực của hắn mà thôi. Ta muốn biết hậu quả ra sao khi trúng chiêu của hắn và thần công hộ thân của hắn rốt cuộc uy lực lớn đến đâu.”

Hắn đã thử xong, vừa nãy hắn tập trung toàn bộ sức lực đánh vào ấn đường Hiên nhưng lại chỉ khiến Hiên lùi lại vài bước, pháp lực tạm thời tán đi. Còn hắn bị trúng một chiêu, công lực tiêu tán, ít nhất phải nghỉ ngơi dưỡng thương nửa tháng mới có thể hồi phục như cũ.

“Xem ra hắn thật sự rất lợi hại, e rằng muốn đối phó với hắn rất khó.”

“Không khó! Theo ta thấy tui hắn công lực cao thâm nhưng thần công hộ thân vẫn chưa luyện đến cảnh giới cao nhất, cũng có nghĩa là... hắn vẫn chưa phải là bất khả chiến bại.”

“Ý của Vương là...”

“Ám sát! Chỉ cần chúng ta có thể tìm ra nơi phòng vệ yếu nhất trong tim hắn, dùng mũi tên sắc nhọn nhất thiên hạ là có thể phá giải được pháp thuật của hắn.”

Dạ Xoa búng tỉnh. “Hóa ra Vương không phải muốn để Tiểu Vân hút hồn hắn mà chỉ là muốn thử thăm dò xem tình hình hắn thế nào mới quen bảo vệ

bản thân... nhưng hôm nay Tiểu Vân cũng không thể khiến hắn mê loạn, vậy còn lúc nào hắn sẽ chứ...”

“Nếu chỉ một đứa con gái có thể khiến hắn mất đi lý trí vậy hắn đã không phải là Ngọc Thanh Chân Vương rồi.” Ma Vương trầm giọng nói: “Người có biết địa vị của hắn ở trên thiên đình không?”

“Không phải chỉ là một Chân Vương thôi sao? Nghe nói địa vị cũng không phải rất cao.”

“Thiên giới ngoại trừ Ngọc Đế, Vương Mẫu ra thì địa vị cao nhất là Thái Thượng Đạo Quân. Nhưng lão ta cả ngày chỉ nghĩ đến việc luyện đan, không màng đến những chuyện khác. Thái Bạch Kim Tinh này chỉ dùng tinh minh tài trí của mình vào bàn cờ. Tử Vi Chân Quân pháp lực tuy là cao cường nhưng tính khí nóng nảy, gặp chuyện thường háo thắng tranh giành hơn thiệt, không hề được lòng người. Quan Âm Đại Sĩ dốc tâm vào Phật pháp, không màng thế sự; còn Thái Ất Chân Nhân lại thích thu nạp đệ tử rộng rãi dưới phạm trần, chẳng làm được trò trống gì. Trong đám thần tiên chỉ có Ngọc Thanh Chân Vương bề ngoài lãnh đạm, nhưng tâm kế thâm trầm, lại có giao tế mật thiết với Thái Bạch Kim Tinh. Vì vậy trên điều đình, hắn ta mới là người thực sự có tầm ảnh hưởng.”

“Không ngờ Vương lại nắm rõ như lòng bàn tay những chuyện trên thiên giới như vậy.” Dạ Xoa kinh ngạc, những chuyện trong giới thần tiên trước giờ đều thần bí khó đoán, Vương lại có thể hiểu rõ được từng sở thích, đặc điểm của từng người, thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

“Nếu ta không hiểu rõ thiên đình thì sao dám đối địch với thiên giới chứ. Đợi ta giết được Hi Hiền, Thiên giới nhất định sẽ đại loạn, đó chính là thời cơ tốt nhất để tấn công bọn chúng!”

“Nhưng tên Ngọc Thanh Chân Vương này lợi hại như vậy, sợ rằng chúng ta khó mà tìm được cơ hội.” Dạ Xoa lo lắng nói.

“Sẽ có cơ hội thôi, sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội...” Ma Vương ôm lấy ngực, nén đau bước về phía bức họa quái thú khổng lồ, kiên định nói: “Ta sẽ không đánh rần động cỏ, dù có phải đợi thêm 500 năm nữa thì ta cũng sẽ đợi bằng được cơ hội này.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phong một hàn bi

Mùa thu cũng là mùa nhiều mưa, tâm trạng cũng biến đổi thất thường cùng thời tiết.

Tiểu Vân trốn ở trong sơn động, ai oán nhìn những giọt nước lách tách rơi xuống lá cây khô, gột rửa những bậc thềm đá đầy bùn đất ngoài cửa động. Nàng thật sự không thích trời mưa vì những dải mưa giăng kín này luôn khiến tâm trạng nàng ủ rũ, khiến nàng nhớ lại những ký ức buồn quên.

Quay đầu nhìn Tiểu Mai đang điều khí dưỡng thương, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng có lỗi. 300 năm nay hai người họ luôn sống cùng nhau, cũng coi như là sư đồ, nhưng nàng không bận tâm đến những nghi lễ rườm rà, chỉ coi Tiểu Mai như người bạn tốt nhất, là chỗ dựa duy nhất của mình.

Nàng cũng biết sự lạnh lùng của Tiểu Mai chỉ là một thói quen để che đậy đi trái tim đã chịu vô số những vết thương của mình.

Thực tế Tiểu Mai thật lòng thương nàng, nếu không cô ấy đã không mạo hiểm tính mạng nhận lời Ma Vương đối phó với Hiền, sau khi bị thương cũng không hề oán giận nàng như vậy.

Tiếng thở dài thườn thượt của nàng làm kinh động đến Tiểu Mai đang vận công, cô ấy bình tâm lại, lạnh lùng nói: “Đừng có ngày nào cũng nghĩ đến chuyện chơi như vậy, nếu không có chuyện gì thì luyện pháp thuật đi!”

Tiểu Vân nghe thấy hai từ “pháp thuật”, càng cúi thấp đầu hơn. Nàng dường như sinh ra đã không có duyên với pháp lực rồi, nỗ lực thế nào cũng không luyện thành.

Tiểu Mai thấy nàng không nói gì, bèn than thở. “Đừng nghĩ đến gã đàn ông vô tình vô nghĩa đấy nữa, dù gì cũng phải nghĩ cho bản thân sau này chứ!”

“Nghĩ được gì chứ, còn không phải là chấp nhận số phận sao. Như cô nói đấy, ta mà luyện được pháp thuật cao hơn Vương là chuyện không tưởng, vậy còn lãng phí thời gian làm gì chứ.”

“Xem ra cô cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi.” Tiểu Mai bước xuống giường đá, vỗ vào vai nàng nói. “Bảo táp rồi cũng sẽ qua thôi.”

Nghĩ đến phong ba bão táp, nàng lại nghĩ đến vàng thái dương mà Hiền tặng nàng, tình cảm trầm mặc trong lòng lại bắt đầu dâng trào.

“Tiểu Mai, cô đã từng nhìn thấy một loại pháp thuật: vẫy tay nhìn lên bầu trời liền có thể khiến mưa tạnh, trời nắng lên không?”

“Chưa.” Cô ấy lắc đầu hoàn toàn không để ý.

“Ta từng nhìn thấy Hiền dùng qua, chàng ấy thực sự rất lợi hại!”

Tiểu Mai chán nản tràn đầy, gõ lên đầu nàng. “Ta đã từng nói với cô rồi, cô và hán không thể, sao cô vẫn nghĩ đến hán chứ?”

“Cô có thể quên được Minh Hồn không?” Nàng thật muốn biết Minh Hồn – kẻ đã cướp mất nụ cười của Tiểu Mai rốt cuộc là người ra sao, chỉ là Tiểu Mai vẫn luôn không cho nàng được hỏi, nàng chỉ còn biết kìm nén sự tò mò trong lòng.

Nhắc đến cái tên này, Tiểu Mai nổi giận đùng đùng. “Không phải đã nói với cô là không được nhắc đến tên khốn đó rồi hay sao?”

“Không nhắc đến thì cô có thể quên được sao?”

Tiểu Mai nhìn làn mưa nhỏ, mắt cô và cánh vật bên ngoài động đều mờ một lớp nước.

Hồi lâu sau, cô mới trầm giọng nói. “Cô không hiểu!”

“Trước đây ta chưa từng yêu, không có tư cách để khuyên cô điều gì. Nhưng giờ ta hiểu rồi, thực sự yêu một người thì không nên giống cô như thế này. Một mối tình cho dù không có được kết cục tốt đẹp cũng không nên để cả hai lưu lại những đáng tiếc không nên có...”

Từng yêu, từng hạnh phúc, thì nên lưu giữ lại những hồi ức trong lòng.

Những tổn thương và đau khổ nên để cho nó kết thúc cùng lúc mối tình đó kết thúc, như vậy chúng ta mới có thể bắt đầu lại từ đầu.”

“Đó là vì cô chưa từng bị tổn thương một cách triệt để, Hiên cho dù không thể hứa hẹn gì với cô thì ít nhất hán cũng biết bảo vệ cô, trân trọng cô...” Tiểu Mai vừa nói, những giọt nước mắt ngưng đọng trên mi rơi từng giọt xuống nền đá trước cửa động.

“Đợi đến khi cô phát hiện ra rằng mình chỉ đang bị lừa dối, trái tim chân thành cô trao cho hán bị xem như không đáng một xu, cô sẽ hiểu thế nào là hận.”

Những truyền thuyết liên quan đến Hữu hộ pháp Minh Hồn của Ma Vực quá nhiều, nhiều đến mức khiến Tiểu Vân chẳng thể tin nổi tại sao lại có một cô gái biết rõ hán phong lưu đa tình có tiếng mà còn dấn thân sâu vào đó, gã Minh Hồn này rốt cuộc có mê lực như thế nào?

Nàng không nhịn được lại hỏi: “Minh Hồn rốt cuộc là người như thế nào? Tại sao bất luận người hay yêu đều không thể thoát khỏi được mê lực của hán?”

Tiểu Mai cúi mặt xuống, trên khuôn mặt kiêu diễm chẳng thấy sự âm u. “Một con ma quỷ rất đáng sợ, còn kinh khủng hơn Dạ Xoa nhiều.”

“Còn có kẻ kinh khủng hơn cả Dạ Xoa sao?” Nàng thật sự không thể tưởng tượng nổi: trên thế gian này còn có kẻ kinh khủng hơn cả màn đen u ám của Dạ Xoa.

“Dạ Xoa giết người còn thấy xác, đây hán ăn người đến xương cũng không nhả ra!” giọng Tiểu Mai âm lạnh đến mức khiến nàng rung mình, trong đầu lập tức xuất hiện hình ảnh một con quái thú ăn thịt người, có lẽ cái miệng của hán còn to bè kinh dị hơn cả Vương, bàn tay đen dài còn kinh dị hơn cả Dạ Xoa; còn có một đôi mắt to và hung hãn độc ác; ôi trời, cái lưỡi có khi nào còn dài hơn cả lưỡi con quỷ chết treo không?

Ma Vực là nơi đáng sợ như thế nào? 7 người phụ nữ hận nàng thấu xương, hai con ác quỷ kinh khủng cộng thêm một Ma Vương nắm giữ vận mệnh của nàng trong tay!

Nghĩ đến quãng đời còn lại xám xịt, e rằng sẽ phải sống trong buồn bã ở đó, nàng điên cuồng ra sức vẫy tay về phía bầu trời:

“Hiên! Hiên!”

Con mưa bão bỗng chốc ngừng lại, mặt trời để lại chút ánh sáng cuối cùng còn sót lại sau đám mây lưu lại trên bầu trời một áng cầu vồng dài.

Tiểu Vân nhìn tay mình mà không thể tin nổi: “Sao lại có thể như vậy được, sao ta lại làm được vậy?”

Nàng bỗng sức tỉnh, hét to lên bốn phía xung quanh. “Hiên, chàng đang ở gần đây phải không? Chàng nghe thấy lời em nói đúng không? Tại sao chàng không ra gặp em?”

Đợi hồi lâu, bốn bề xung quanh vẫn im ắng, nàng đã hiểu ra, Hiên sẽ không gặp lại nàng nữa, chàng đã lựa chọn từ bỏ.

“Hiên, mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn có đẹp hơn nữa thì cũng không thuộc về em, vì em chẳng thể bay đến giống như chàng, em chỉ có thể ở bên bờ suối nhìn ráng chiều tan ra mà...”

“Nếu pháp lực của chàng cao thêm chút nữa thì tốt biết bao, nếu chàng có thể đưa em cao chạy xa bay thì tốt biết bao, thế gian này không có nếu...”

“Hiên, số trời đã định em phải làm người của Ma Vương...”

Giọng nàng ngày càng yếu đi, nụ cười biến thành nước mắt.

.....

Cánh cửa Ma vực dần mở ra, Hiền cả người lấp lánh ánh sáng vàng bước vào Ma Vực – nơi ma quỷ tụ tập, yêu nghiệt hoành hành.

Trong bóng tối, vẻ tuấn tú của chàng sáng rực chói mắt, đầy vẻ duy mỹ tuyệt vọng, nhất là mái tóc đen vương trên áo trắng cùng với bước chân trầm trầm trang nhã.

Rất nhiều yêu nghiệt đến lúc chết vẫn còn trừng mắt nhìn chàng đầy khát khao giống như muốn được nhìn thấy vị thần tiên sáng chói này, khát khao có được sự anh minh không gì sánh bằng hiển hiện trên người chàng.

Ánh sáng chói lóa lan tỏa theo từng bước chân của chàng, thấp sáng lên bóng đêm đang bao trùm Ma vực, phản chiếu ánh sáng đỏ trên mây đen bao phủ bầu trời. Trong phút chốc, tiếng ai oán, tiếng kêu cứu, tiếng gào đau khổ xé ruột xé gan vang lên khắp Ma vực.

Trong bóng đêm tất cả mọi người đều nhìn thấy ánh sáng trên người Hiền, nhưng lại không ai nhìn thấy màu xám xịt trong mắt chàng, nỗi bi thương tuyệt vọng đó chỉ có mình chàng trong bóng đêm một mình ném trái...

Tiểu Vân nói: “Nếu pháp lực của chàng cao thêm chút nữa thì tốt biết bao, nếu chàng có thể đưa em cao chạy xa bay thì tốt biết bao, thế gian này không có nếu...”

Chàng cười điên cuồng trong bóng đêm, chàng là một vị thần, không gì là không thể, cao cao tại thượng, pháp lực của chàng cao đến mức có thể san bằng cả Ma vực này, vậy thì đã sao chứ?

Chàng vẫn là không thể đưa nàng cao chạy xa bay, chỉ đành trốn tránh ánh mắt tràn đầy khát vọng của nàng!

“Yêu nghiệt, ra đây cho ta!” Hiền tức giận nói, ngọn lửa theo đó càng trở nên mãnh liệt hơn cùng với sự phẫn nộ của chàng.

“Ra đây...”

“Ngươi tưởng rằng có thể trốn được sao? Ta nhất định sẽ tìm ra ngươi, ta sẽ tự tay đánh cho ngươi hồn bay phách tán.”

Nhưng bất luận chàng gào thét thế nào thì đáp lại cũng chỉ là một mớ hỗn loạn của Ma vực.

Đúng lúc ngọn lửa trong tay chàng rực cháy mạnh nhất, chàng bỗng nghe thấy trong rừng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, một con hồ ly trắng nhảy ra từ trong bụi cây, lết theo thân dưới đang bị thương khó nhọc chạy trốn.

Thân trên da lông trắng muốt hoàn toàn đối lập với thân dưới bị thiêu cháy đen xém khiến tim Hiền khẽ nói lên.

Trong lúc chàng đang do dự có nên thu phục hồn phách của con hồ ly trắng kia không hay để nó tiêu tan thì Tiểu Mai nhảy ra từ trong khói bụi, ôm chặt lấy bạch hồ khóc. “Mẹ, con đến muộn mất rồi... mẹ không sao chứ?”

Bạch hồ đau đớn rên lên. “Mai, sao con lại đến đây, mau đi đi! Đừng lo cho mẹ.”

“Không, mẹ, con đưa mẹ rời khỏi đây.” Nói xong cô ôm bạch hồ lên, chạy về hướng cửa Ma vực.

Ngọn lửa rực cháy sắp nuốt chửng lấy bọn họ sau lưng đã dập tắt.

Ngoài Ma Vực, Tiểu Mai đặt bạch hồ xuống rồi truyền chân khí của mình vào trong người hồ ly.

“Đừng lãng phí chân khí mà khó khăn lắm con mới tu luyện được nữa, không ích gì đâu.” Bạch hồ đang giãy giụa trước bờ vực cái chết, nỗ lực giữ lại chút nguyên khí, thở hơi thở cuối cùng.

“Mẹ, con đem nguyên thần cho mẹ, nhất định có thể cứu được mẹ.”

“Đem nguyên thần cho mẹ, còn con thì sao?” Trong mắt bạch hồ lấp lánh giọt lệ bi thương, phía sau làn nước mắt là đôi mắt ôn nhu, đó là tình yêu chân thành nhất thế gian và tình cảm thật sự cảm động thiên địa.

Đó là tình mẫu tử là thượng thiên không có, thần tiên cũng không có...

Hiền nghe thấy Tiểu Mai khóc nói. “Mẹ, con chết vì mẹ là chuyện nên làm”

“Con bé ngốc này, con là ruột gan của mẹ. Trước nay mẹ đều không có nguyện vọng nào khác, chỉ mong rằng con có thể sống thật tốt... hứa với mẹ, con sẽ sống thật tốt!”

Hiền nhìn thấy cảnh tượng này, cả người mất hết sức lực tựa vào một gốc cây to. Một yêu nghiệt đã hại vô số người còn hiểu được hiếu nghĩa tình thâm, một con hồ ly còn có tình có nghĩa đến vậy.

Còn trái tim chàng lại lạnh lùng như băng đá...

Chàng bước đến gần Tiểu Mai đang khóc lóc thảm thiết, rút ra từ trong túi một tiên đơn mà Thái Thượng Đạo Quân đã tặng cho chàng, đưa cho cô.

“Cho mẹ ngửi uống viên thuốc này, bà ấy sẽ không sao.”

“Tạ ơn ngài!” Tiểu Mai nhận lấy tiền đơn, khuôn mặt không hề có một chút quý dị nào của yêu quái mà chỉ có sự cảm kích và hy vọng.

Sự biểu cảm đó càng khiến chàng chần chừ.

Bắt đầu từ khi nào mà trong tim chàng đã không còn chân tình nữa.

Bắt đầu từ khi nào mà chàng đối diện với phụ mẫu sinh thành dường dục nên mình với vẻ mặt lạnh lùng lãnh đạm.

Có bậc cha mẹ nào không yêu thương sâu sắc con cái của mình, lặng thầm dâng hiến cho con tất cả, chỉ mong con mình sống thật tốt.

Không đến bước đường cùng bất đắc dĩ, ai lại giương mắt nhìn cốt nhục của mình chết trước mặt mình chứ.

Có lẽ chàng thật sự sai rồi, trăm ngàn năm nay, chàng đã đem sự oán hận và tự trách của mình trút lên người cha mẹ, nhưng lại chưa từng nghĩ đến sự bất lực và đau lòng của bọn họ to lớn nhường nào...

Quay đầu lại nhìn cảnh đào vừa nảy tựa vào thu hút ánh mắt chàng, chàng thuận tay bẻ xuống một cành, nắm chặt trong lòng bàn tay...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cô phong miểu miểu

Mặt trời ló dạng, Tiểu Vân đứng dưới chân núi Hoa Sơn, ngẩng đầu nhìn lên dãy núi hùng vĩ. Mỗi lần đứng trên đỉnh Hoa Sơn, độ sâu vạn trượng đều bị mây che phủ.

Hôm nay đứng dưới nhìn lên đỉnh cao mây mờ, nàng mới biết thế nào là nhìn mà thấy sợ.

Nàng biết bay nhưng chỉ là độ cao cách mặt đất mười mấy mét đã là cực hạn với nàng rồi, đối diện với những dãy núi đá hiểm trở dị thường, đến nơi đặt chân cũng không thấy có, bay lên có vẻ là một chuyện không tưởng.

Nhưng dù có nguy hiểm thế nào nàng vẫn vẫn lên trên, nàng muốn đi xem mặt trời lặn, muốn ngắm nhìn các vì sao, nàng muốn lên đỉnh núi đợi chàng, muốn chứng minh rằng khoảng cách giữa bọn họ không phải núi cao vạn trượng này có thể chia cắt được.

Những ngày gần đây, nàng đã từng vô số lần nói với bản thân: “Từ bỏ đi! Chúng ta không thể nào...”

Nhưng tình cảm đâu phải nói từ bỏ là có thể từ bỏ được? Bất luận là ánh mặt trời sáng lạn hay mưa đêm bão bùng, bất luận là lúc tỉnh hay trong mộng, hình bóng Hiên cũng đều chiếm trọn lấy tâm trí nàng, trải qua nửa tháng đấu tranh tư tưởng, nàng đã quyết định rồi.

Tình cảm này đâu phải đối mặt với bao nhiêu đau khổ và gian nan, nàng cũng sẽ không lùi bước, cho dù có phải thịt nát xương tan ở đây, nàng cũng không hối hận, ít nhất nàng đã từng nỗ lực hết sức mình.

Nàng phóng người phi lên một tảng đá rồi vội vàng túm lấy cành cây ở bên người, trong lòng thầm trấn an bản thân: ít nhất cũng không phải leo lên từng bước một.

Dựa vào điểm tựa dưới chân, nàng lấy đà bay lên một đoạn nữa, rõ ràng là mảng đá trông thì có vẻ đặt chân lên được, lúc thật sự giảm xuống mới phát hiện phủ đầy rêu xanh, nàng trượt chân một cái, cảm giác trời đất như quay cuồng, đến lúc tỉnh lại mới phát hiện mình đã ngã trở lại mặt đất.

Nàng xoa xoa vết thương trên cơ thể và cánh tay bị rách, vận khí giữ chặt mạch, cắn răng đứng lên.

“Ta sẽ không bỏ cuộc đâu, vì chàng, ta nhất định sẽ lên đó.” Nàng hét lên về phía đỉnh núi, tiếng vọng trở lại bên tai nàng như đang cổ vũ nàng kiên trì đi tiếp.

Sau khi đi một vòng Hoa Sơn, nàng quyết định chọn một góc khác nhìn có vẻ bằng phẳng hơn. Nhưng đến khi thật sự leo lên mới phát hiện rằng không dễ dàng hơn vị trí vừa nãy được bao nhiêu. Trên đá phủ đầy rong rêu, đặt chân xuống vô cùng khó nhọc, càng khó mà làm điểm tựa để bay lên.

Vừa nãy bay lên mấy lần, trên vách núi đã không còn chỗ đặt chân nữa, nàng miễn cưỡng ôm lấy một cành tùng bách, cúi đầu nhìn xuống dưới chân, một mảng trắng xám, ngẩng đầu lên, trên đỉnh đều là mây xanh, khoảng cách còn quá xa như vậy.

Nghỉ ngơi một lúc, lấy hết can đảm, nàng lại bay lên lần nữa.

Đỉnh núi còn xa xăm không thấy đâu, tay nàng đã bị những cành cây, mỏm đá cứa vào trầy xước chẳng chịt, bên tai nàng những trận gió không ngừng

thời phần phật khiến nàng không khỏi sợ hãi hoảng hồn. Hơn nữa càng lên cao càng cảm thấy như có một lực hút muốn hút nàng ngược trở lại.

“Ta nhất định có thể leo lên trên, chỉ cần lên trên được, ta sẽ nói cho chàng biết, ta yêu chàng! Bất luận bao nhiêu gian khổ ta cũng sẽ cùng chàng vượt qua.” Nói xong nàng dường như có nguồn sức mạnh vô tận, không sợ hãi nữa, cũng không do dự nữa, dù là mỏm đá cao sắc nhọn dựng đứng nguy hiểm hơn nữa nàng cũng từng chút từng chút một nhích lên.

Dưới chân núi, một đôi mắt thương cảm đang âm thầm dõi theo nàng, nhìn thấy cảnh cây cửa rách y phục của nàng, lại nhìn những vết máu dính trên mô đá, nhìn nàng vô số lần trượt chân nguy hiểm, sau khi đứng vững lại tiếp tục kiên định leo lên.

Chàng đau khổ lắm lắm. “Là do nàng ngốc hay là nàng điên rồi? Ta căn bản không đáng để nàng làm như vậy, cũng căn bản không thể cho nàng điều mà nàng mong muốn!”

.....

Khi vệt nắng cuối cùng phản chiếu những sắc màu rực rỡ lên những đám mây trắng xung quanh, Tiểu Vân đã leo lên được đỉnh Hoa Sơn, nàng phấn khích vẫy vẫy bàn tay đầy máu, ngược về phía vầng thái dương mà cười, một nụ cười rạng rỡ chói lóa hơn cả ánh mặt trời.

“Em đã làm được rồi, Hiên, em đã có thể lên đỉnh Hoa Sơn để ngắm hoàng hôn rồi! Em biết chàng đang ở đây, chàng ra đây đi!”

Một giọng nói khàn khàn vang lên cắt đứt sự vui mừng của nàng: “Nàng làm được rồi, nhưng tiếc là chẳng có nghĩa lý gì.”

Tiểu Vân giật mình quay người lại, kinh ngạc đến mức lùi lại sau mấy bước liền. “Vương, ta...”

Vương từ từ tiến lại phía nàng, môi hân cong lên nở một nụ cười chế nhạo.

“Ta biết nàng yêu hân, nhưng hân có yêu nàng không?”

“Vương...” Lần đầu tiên nàng nghe thấy giọng nói của Vương đáng sợ như vậy, dọa đến mức hai chân nàng mềm nhũn, run lên bần bật, muốn chạy trốn cũng không có sức lực để chạy trốn.

“Nàng tưởng rằng khoảng cách giữa nàng và hân chỉ bằng độ cao của đỉnh Hoa Sơn này thôi sao? Nàng tưởng chỉ cần nàng không màng tất cả mà leo lên đỉnh cao nhất này là hân sẽ cảm động, sẽ đồng ý đưa nàng rời khỏi Ma vực sao? Nàng tưởng rằng hân cũng yêu nàng như nàng yêu hân, chỉ là không có dũng khí như nàng sao? Nàng tưởng là chỉ cần nàng và hân ở bên nhau thì kẻ cả bị ta truy sát, thậm chí đồng sinh cộng tử cũng cam lòng sao?”

Vậy thì ta nói cho nàng biết, nàng làm rồi!”

“Vương, ta xin ông!” Tiểu Vân hoảng sợ quỳ xuống, nước mắt giàn giụa khẩn cầu. “Hãy cho ta một cơ hội... ta thật sự yêu chàng ấy, đời này kiếp này trong lòng ta chỉ có một mình chàng, xin ông hãy tha cho ta.” Tuy nàng biết rằng cầu xin như vậy có lẽ chẳng ích gì nhưng nàng còn có thể làm gì khác được nữa?

Ma Vương tức giận kéo nàng ra sát vách núi, chỉ vào đỉnh núi bị mây bao phủ, nghiêm trọng nói. “Nàng có biết rằng khi nàng đang mạo hiểm tính mạng có thể sẽ thiệt nát xương tan bất cứ lúc nào thì hân đang đứng kia nhìn nàng không?”

“Ông đang nói gì? Ta không hiểu.” Nàng kinh ngạc tròn tròng mắt, Vương đang nói Hiên sao? Sao nàng không nhìn thấy?

“Đến giờ này rồi mà nàng vẫn không hiểu sao? Khoảng cách giữa hân và nàng đâu chỉ là mấy ngàn trượng thôi đâu? Nó là cách biệt một trời một vực, hân cao cao tại thượng, lạnh lùng vô tình, cho dù nhìn thấy nàng bất chấp tất cả hân cũng sẽ không chút động lòng.”

Vì hân là thần, là vị thần không máu không lệ!”

“Thần?” Nàng thật sự không hiểu, Vương nói nhất định không phải là Hiên, nhất định không phải, chàng là hóa yêu, chàng chỉ là một yêu tinh nhất như thỏ để mà thôi.

“Từ đầu đến cuối hân đều chỉ là lừa gạt nàng mà thôi, đùa giỡn với nàng, hân căn bản không có chút tình cảm nào với nàng!”

Tiểu Vân đứng đó như hóa đá, miệng nàng không ngừng lắp bắp. “Không thể nào, không thể nào, không phải...”

Ma Vương cảm lên bàn tay còn đang chảy máu của nàng, đau lòng nói: “Nàng tỉnh táo lại đi được không? Nàng hãy nghĩ mà xem, nếu hân không phải là thần, ta có thể để hân tự do với nàng như vậy sao? Nếu ta là đối thủ của hân, ta sớm đã cho hân tan thành trăm mảnh rồi.”

“Ta không tin!” Nàng lập tức giăng ra theo bản năng, kêu to.

“Được, nàng không tin thì cứ ở đây mà đợi hân đi, xem xem hân sẽ xé nát trái tim nàng như thế nào.”

Vương đi khỏi, lúc đi, bóng lưng hân còn tràn đầy đau thương, tuyệt vọng. Thịnh thoảng còn quay lại nhìn nàng, dường như lo lắng cho nàng, cũng có phần không nỡ, nhưng cuối cùng cũng biến mất khỏi.

Sau khi hân đi khỏi không bao lâu thì một bóng người giống chàng từ từ bước lại gần từng bước một, bước đi rất chậm như cũng mang theo cả sự đau

thương và tuyệt vọng.

“Tiểu Vân...”

Nghe thấy giọng Hiên hơi run run gọi tên nàng, trái tim nàng bỗng chốc yên bình, nàng muốn cười nhưng không hiểu sao nước mắt lại lăn dài.

Nàng không gọi to lên như trước đây, vì làm vậy căn bản không tác dụng gì, sự thật vẫn là sự thật, bất luận lựa chọn thái độ ra sao cũng đều không thể thay đổi được.

Vì vậy, nàng bình tĩnh hỏi. “Điều hần nói là thật sao?”

“Phải.” Câu trả lời của chàng tại sao không hề có chút do dự nào?

Cho dù là một chút do dự, thì nàng cũng sẽ không cảm thấy chàng vô tình đến như vậy, tiếc là chàng hoàn toàn không chút dao động nào.

“Ta muốn hỏi: vừa nãy chàng vẫn luôn đứng dưới chân núi nhìn ta trèo lên từng bước một phải không?”

“Phải.”

Câu trả lời của chàng vẫn như trước, không chút do dự, triệt để hủy hoại tình cảm của nàng. Nàng có thể tha thứ Hiên lừa dối mình, có thể chấp nhận sự thật rằng bọn họ có duyên không phận nhưng chàng sao có thể vô tình nhìn nàng vì mình mà làm chuyện ngốc nghếch, điên rồ như vậy chứ.

“Vui không? Nhìn thấy ta bị chàng lừa cho quay cuồng như vậy có phải rất thú vị không, khiến chàng cười đến mức không khép được miệng lại phải không?”

Thấy Hiên không nói gì như ngầm khẳng định, nàng không thể kiềm chế tâm trạng của mình được nữa, nàng bước đến lay người Hiên: “Tại sao? Tại sao lại đối với ta như vậy?”

“Ta không muốn làm tổn thương nàng, ta chỉ là nghe thấy nàng bảo mình là tiểu hồ ly đáng thương nhất thế gian này nên ta mới hạ phạm xem nàng, ta chỉ muốn giúp nàng.”

“Vậy tại sao chàng không giúp ta thoát khỏi Ma Vương?”

“Đây là số mệnh của nàng, nàng là yêu, vì vậy số phận định sẵn phải đồng sinh đồng diệt tại Ma Vực. Là nàng nói, nàng chỉ muốn trước khi buông xuôi có thể tự do tự tại bay nhảy, vì vậy ta mới làm mọi cách để khiến nàng vui.”

“Nói vậy thì ta phải cảm ơn chàng rồi?” Nàng cười đau khổ, hỏi.

“Có lẽ ta đã làm sai cách rồi, ta không ngờ là nàng lại yêu ta.”

Nàng cảm giác trái tim đau đớn như bị thiêu cháy trong lửa, linh hồn nàng cũng như bị giày vò, Tiểu Mai nói không sai: khi lòng tự tôn của cô bị giẫm đạp, trái tim chân thành mà cô dành cho hần bị coi như không đáng một xu, cô sẽ hiểu được thế nào là hận...

“Ngươi vô dục vô cầu, thanh tâm quả quyết, ngươi nghĩ rằng ai cũng vô tình vô nghĩa như mình sao!” Tiểu Vân bắt lực ngồi sụp xuống đất, chỉ tay lên trời, hét lên: “Về thiên đình của ngươi đi, thu lại sự kiêu căng ngạo mạn của ngươi, ta không cần ngươi thương hại... đi đi!”

Nàng thấy Hiên vẫn không động đậy bèn đứng dậy ra sức đẩy chàng: “Đi! Còn đứng đây làm gì nữa? Ngươi muốn xem ta ngốc thế nào, ngu thế nào có phải không?”

Hiên quay người, nói nhỏ. “Ta xin lỗi! Trừ xin lỗi ra, ta không thể cho nàng bất cứ thứ gì khác. Coi như ta sai rồi, hãy quên ta đi, hần mới là vận mệnh thực sự của nàng.”

“Cút!”

Trước khi nàng bất tỉnh nhân sự, Hiên đã đi rồi, không phải đột nhiên biến mất mà là từng bước từng bước rời đi, trước lúc đi khỏi chàng còn quay đầu lại lần nữa, trong ánh mắt tràn đầy sự day dứt.

Trong lúc mơ hồ nàng cảm giác mình dựa trên một bờ vai ấm áp, nàng biết đó không phải là Hiên, trên người Hiên có một mùi hương đặc biệt, ồ, hóa ra đó là tiên khí, chẳng trách lại khiến người ta cảm thấy thoải mái đến vậy.

Ồ, hóa ra chàng là thần tiên, chẳng trách lại ngăn cản nàng hại người, còn không cho nàng ăn thịt.

Hóa ra chàng là thần tiên, chẳng trách mà chàng lại luôn nho nhã, luôn kiêu ngạo đến vậy.

Hóa ra chàng...

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng vẫn nhớ rõ nụ cười của chàng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Mưa nhỏ trên hoa lê

Tiểu Vân nghe thấy nhiều lần có tiếng người gọi bên tai, nàng biết mình đang nằm mơ, nàng chỉ là không muốn mở mắt ra, không muốn để Hiên hoàn toàn biến mất trong cuộc đời mình. Nàng thả rằng ở lại trong thế giới trong mơ cùng Hiên ngắm mưa chứ không muốn tỉnh lại đối diện với hiện thực bị lừa dối.

Tiểu Vân là người gọi nàng dậy không hiểu cho nàng chút nào, cứ không ngừng gọi tên nàng, ồn đến mức khiến nàng và Hiên không thể nói được mấy câu trong mơ.

Thật là, còn mấy bước nữa là có thể thắng được ván cờ này rồi, thật căm ghét tiếng ồn ào làm loạn suy nghĩ của nàng.

Nàng thực sự không nhẫn nhịn được nữa rồi, gào lên. “Đừng gọi nữa, ồn chết mất!”

“Nàng tỉnh lại rồi?” Một giọng nói rất nhẹ rất dịu dàng vang lên.

Nàng thật lòng không hề muốn tạm biệt Hiên trong mơ một chút nào, mơ đôi mắt đang khó chịu. Không ngờ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy lại là một người đàn ông như thạch anh, mặt đẹp như tạc ngọc, tinh tế không tì vết; lông mày như vẽ vừa như chân thực vừa như mờ ảo; mái tóc mượt như tơ được buộc nhẹ, vương trên y phục trắng toát càng làm cho gương mặt trở nên thanh thoát phiêu diêu.

Thật đáng tiếc một gương mặt tuyệt thế giai nhân lại lấp nhảm lên một người đàn ông.

“Cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi.” Người đó thấy nàng mở mắt ra, trong mắt thoáng ra một tia cười, khiến nàng như ngẩn người ra trước nụ cười đó. Mỗi lần Hiên cười, khóe môi đều khẽ cong lên, nụ cười rất nhỏ nhả. Người này lúc cười, đôi mắt khẽ cong lên, ánh cười lan tỏa trong đôi mắt, trông rất dịu dàng, mê đắm.

Nàng vốn dĩ rất thích đàn ông có góc mắt rõ ràng như vậy, luôn có cảm giác là đàn ông thì nên có chút bá khí. Hôm nay nàng không thể không thừa nhận rằng ngũ quan tinh tế dù là đàn ông hay phụ nữ cũng đều là đặc ân của thượng đế ban cho. Bởi vì người đàn ông trước mặt nàng có ngoại hình là ngũ quan tinh tế kết hợp với mùi vị đàn ông gần như hoàn hảo.

“Người là ai?” Nàng muốn hỏi cho rõ người đàn ông xuất hiện sau khi nàng tỉnh lại này có lai lịch ra sao.

“Ta là Minh Hồn.”

“Cái gì?” Vừa nghe thấy hai từ “Minh Hồn” nàng lập tức ngồi bật dậy, day day đôi mắt đau nhức. Chắc là do nàng chịu đả kích quá lớn nên tinh thần bất thường rồi? Nếu không thì chắc là vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại khỏi giấc mơ, nếu không sao có thể nghe thấy người này xưng là Minh Hồn chứ.

“Người nói người là Minh Hồn?” Nàng muốn xác nhận lại lần nữa xem thánh giác của mình có gì bất thường không.

“Phải.” Người tự xưng là Minh Hồn đó gật đầu khẳng định.

“Hữu hộ pháp của Ma Vực?” Có lẽ là do tên trùng nhau thôi. Hắn sao có thể là Minh Hồn mà Tiểu Mai nói chứ.

Thế nhưng đáp án lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Phải, xem ra ta không cần phải tự giới thiệu nữa.” Minh Hồn nhìn nàng cười, nụ cười đó tuyệt đối có thể coi như khuynh quốc khuynh thành, đến một người trước nay miễn dịch với dung mạo của nam nhân như Tiểu Vân còn có cảm giác bay bay.

Tiểu Mai không phải nói với nàng rằng hắn kinh khủng hơn cả Dạ Xoa sao? Có đánh chết nàng cũng không tin nổi nam nhân có gương mặt thoát tục đẹp không tỳ vết, nụ cười còn trang nhã hơn cả Hiên này lại là ác ma.

Ánh mắt trong sáng thanh thuần như nhìn thấy đây, môi hồng hồng điểm lệ như mai, hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của nàng. Hắn ăn thịt người không nhân xương? Nói gì nàng cũng không tin được!

Nhưng nếu vô số phụ nữ đều yêu hắn đến mức không thể kiềm chế được bản thân, điều này có lẽ không còn nghi ngờ gì.

“Sao người lại ở đây?” Nàng nhìn xung quanh mới phát hiện ra mình đang ở một nơi lạ lẫm, bên ngoài cửa sổ là một màu đen âm u, đến ánh trăng cũng không nhìn thấy. Một viên dạ minh châu rất to được treo trên trần nhà, tường nhà và bàn ghế đều màu đen làm người ta có cảm giác nặng nề, ngột ngạt, khiến nàng hoàn toàn không có hứng thú quan sát tiếp, liền hỏi thẳng, “Sao ta lại ở đây?”

“Là Vương bảo ta trị bệnh cho cô, đây là tẩm cung của Vương.” Minh Hồn kiên nhẫn giải thích xong bèn khẽ đặt tay lên sờ thử trán nàng.

Tiểu Vân nhìn thấy một bàn tay “thon dài ngọc ngà” còn trắng mịn hơn cả của nàng đưa ra trước mặt, bèn lập tức né người, cảnh giác nói: “Ngươi làm gì vậy? Tránh xa ta ra!”

“Ta chỉ muốn xem xem cơ thể cô đã đỡ hơn chút nào chưa, có vẻ cô rất sợ ta, tại sao vậy?” Giọng Minh Hồn từ đầu đến cuối đều trầm bổng du dương, dịu dàng còn hơn cả phụ nữ.

“Tự ngươi không biết sao? Nghe nói ngươi biết hút hồn phụ nữ. Ta còn chưa chán sống đâu.”

Hắn không biểu cảm gì, chỉ lại một lần nữa đưa tay ra sờ trán nàng, mặt hắn gần như áp sát vào má nàng, nói nhỏ: “Đừng nghe bọn họ nói bậy, ta chưa từng hại người.”

Chỉ dựa vào đôi mắt hút hồn người đối diện của hắn mà bảo hắn không hại người? Thế mới lạ đấy.

Lúc này giọng Dạ Xoa vang lên đầy quý mị bên ngoài cửa. “Nếu ngươi không muốn sống nữa thì đó là chuyện của ngươi, đừng kéo ta cùng bồi táng với ngươi.”

Minh Hồn nghe vậy, nụ cười trên mặt bỗng cứng đờ, đáp lại. “Liên quan gì đến ngươi?”

“Nàng ta là người phụ nữ của Vương, nếu sa vào lưới tình của ngươi thì há không phải do ta thất trách sao!”

“Đừng nghĩ vớ vẩn nữa! Ngươi không thấy ta đang xem bệnh sao?” Minh Hồn bức tức đứng dậy, lườm Dạ Xoa một cái, tất cả những thanh nhã trên người hắn đều biến mất hoàn toàn trong giây phút đó.

“Dựa vào y thuật của ngươi còn cần phải động tay động chân sao? Lời này nói ra để dụ dỗ những tiểu cô nương không biết gì còn được, đừng hòng qua mặt ta.” Giọng cười của Dạ Xoa chứa đầy sát khí.

“Vậy coi như ta thích vậy đấy, được chưa?”

Lời của Minh Hồn chưa nói hết thì bàn tay hắc ám của Dạ Xoa đã nhắm vào cổ họng hắn bay đến. Nàng đang lo Minh Hồn đáng về mảnh khảnh thư sinh gió thổi cũng có thể bay đó sẽ lập tức mất mạng nhưng không ngờ hắn phát tay áo một cái, hắc thủ liền bị rơi xuống đất, nền đá bỗng chốc lõm vào một khoảng.

Trong chớp mắt hàng trăm ngàn hắc thủ nhanh như điện xẹt nhắm vào Minh Hồn tấn công đến, bỗng chốc bóng đen bao phủ lấy thân người trắng toát nhưng đều bị Minh Hồn đánh bật.

Hai kẻ đó càng đấu càng ác liệt, đen trắng lẫn lộn, sáng tối tương tranh, nhanh như vũ bão, sắc như điện chớp, giao tranh trăm đòn mà vẫn bất phân thắng bại.

Tiểu Vân nhìn hai kẻ trước mắt, đúng hơn là hai đại ma đầu đang tranh đấu mà tròn xoe mắt. Ai có thể cho nàng biết chuyện này là thế nào không? Có liên quan đến nàng không vậy? Nghe chừng có vẻ là có, bản thân nàng chẳng nói gì cũng không làm gì cả!

Đột nhiên một tia chớp lóe lên, cả hai đều lùi lại một bước, thần sắc lạnh lùng nhìn đối phương, đợi một lúc sau khi điều chỉnh lại vận khí liền định đấu tiếp. Lúc này Ma Vương bỗng chợt xuất hiện giữa hai kẻ, nghiêm giọng nói: “Đấu mấy trăm năm rồi, không nghỉ ngơi được chút hay sao?”

Cả hai đều không nói gì, nhanh chóng thu lại sát khí, trấn tĩnh lại chân khí.

Vương lạnh lùng nói: “Dạ Xoa, ta tin là Minh Hồn dù có phong lưu thế nào cũng sẽ không động vào người phụ nữ của ta, ngươi đa nghi quá rồi!”

“Vâng.” Dạ Xoa cung kính gật đầu.

“Hai người các ngươi nên biết giờ là thời khắc sinh tử hệ trọng của Ma Vực, lẽ nào không thể từ bỏ ân oán cá nhân sao?”

“Vương giáo huấn phải, thuộc hạ ghi nhớ trong lòng, thuộc hạ cáo từ!” Minh Hồn cũng lập tức gật đầu.

Ma Vương nhìn thấy hai người cùng lui ra, liền lập tức thu lại vẻ nghiêm nghị vừa rồi, nở một nụ cười với Tiểu Vân đang ngồi trước giường, hỏi. “Nàng tỉnh lại rồi?”

“Không phải ông đã nhìn thấy rồi à?” Nói thật lòng, vừa này nàng còn tưởng là một Vương khác, tiếc là lúc đối diện với nàng đã biến trở lại, thật khiến nàng nghe ngờ không biết cái nào là ảo giác.

“Nàng đã hôn mê 3 ngày rồi.” Ma Vương rất lo lắng đi đi lại lại nhìn nàng, ánh mắt đó không giống như nhìn người đã hôn mê 3 ngày mà giống như nhìn một người chết vừa trở về từ quỷ môn quan vậy.

Ba ngày? Nàng đã ngủ lâu như vậy rồi sao? Nàng nhớ là mình đã tỉnh lại mấy lần, cũng đã uống rất nhiều đan dược mùi vị kỳ quái. Nàng không mở mắt ra vì không muốn Hiên biến mất trước mắt mình.

“Nàng có thấy trong người không khỏe chỗ nào không?” Ma Vương thấy nàng thần sắc bất định liền lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là đầu có hơi nhức thôi.”

Ma Vương lại lộ ra cái mặt cười ngốc nghếch, nói: “Không sao thì tốt, ta còn lo là nàng không tỉnh lại nữa.”

Nàng khẽ ngáp một cái, lúc nào Vương mới có thể thôi không nói những lời vô nghĩa như vậy chứ? Nàng vừa tỉnh lại, giờ lại bắt đầu buồn ngủ rồi.

Xem ra nàng vẫn nên chủ động nói vấn đề chính thì hơn. “Vương, ta đã không sao rồi, ta nghĩ nên đi về rồi.”

“Nàng đừng đi, ở lại thánh điện này để ta chăm sóc cẩn thận cho nàng.”

“Vương...”

Ánh mắt rừng rực như mặt trời giữa hạ của Ma Vương lập tức trở nên u ám, khẽ giọng nói: “Những thứ hán không thể cho nàng được, ta đều có thể cho nàng, chỉ cần nàng vui, ta có thể biến thành giống hệt hán, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh ta, ta có thể làm bất cứ điều gì vì nàng...”

Nàng ngây người ra nhìn khuôn mặt giống Hiên y như đúc đó, trong lòng dần dần bị cảm giác kỳ quái chiếm trọn. Nếu thời gian có thể quay trở về trước khi nàng gặp Hiên, có lẽ nàng có thể vì sự cảm động giây phút này mà chấp nhận tâm chân tình của hán, chấp nhận số phận gả cho hán làm bát phu nhân, sau đó sống một cuộc sống âm thầm đợi hán lại lấy vợ thứ 9 thứ 10...

Thế gian này lại không hề có “nếu”, mà chỉ có “nhưng”...

Nàng cố né tránh ánh mắt thâm tình của Vương, cúi đầu nhẹ giọng khàn cầu. “Vương, ta không thích Ma Vực, ta sợ bóng tối.”

Vốn dĩ tưởng là Ma Vương sẽ không để nàng đi, sẽ vĩnh viễn nhốt nàng trong Ma Vực, không ngờ Vương nói đồng ý ngay: “Được, đợi sức khỏe của nàng tốt hơn rồi ta sẽ để nàng về.”

Nàng không nghe nhầm đấy chứ, đồng ý nàng dễ dàng như vậy sao, hại nàng không biết phải nói gì tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lòng mang tình cũ

Trong điện Ngọc Thanh trên thiên đình, Hiên cầm cành cây trong tay lật đi lật lại. Vừa nhìn thấy Thái Bạch Kim Tinh lặng lẽ bước vào cười. “Sao mà trông như đi ăn trộm vậy?”

“Sợ ông tìm tôi phát tiết nỗi buồn.”

“Vậy ông còn đến nữa?” Hiên vẫn cười, môi khẽ cong lên một nụ cười đầy quyền rũ.

Thái Bạch Kim Tinh vuốt râu, không ngừng lắc đầu. Ông vốn không định đến, chỉ là có người đã trầm ngâm suy nghĩ 3 ngày rồi. Đã làm bạn 2000 năm, ông hiểu quá rõ Hiên, khi ngồi im lặng một mình có nghĩa là có tâm sự gì đó không giải quyết được, ông sao có thể khoanh tay đứng nhìn được.

“Đừng lác nữa, roi nào bây giờ.” Hiên nhạo ông.

“Thật không hiểu được ông, nếu đã phải kết thúc rồi thì đừng để người ta phải chịu muôn vàn khổ sở mà leo lên như vậy, thật quá khiến người ta quá đau lòng.” Cảnh tượng ở Hoa Sơn ông đã nhìn thấy hết, nói thật lòng ông cũng rất thương hại tiểu hồ ly đó, yêu phải một vị thần không nên yêu, chọn một mối tình định sẵn sẽ không có kết quả.

“Nếu đã không thể cho nàng ấy thứ nàng ấy muốn thì nên làm tổn thương một cách triệt để, nếu không sao nàng ấy có thể từ bỏ được chứ?”

Thái Bạch Kim Tinh nhìn chằm chằm vào vẻ mặt lãnh đạm của Hiên, hỏi. “Ông không phải thật sự động lòng rồi đấy chứ?”

Hiên vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, nắm lấy cành cây trong tay mình, nhàn nhạt nói: “Ông nghĩ mấy ngàn năm tu thân dưỡng tính của ta là giả bộ sao? Ta đối với nàng ấy chỉ là thương cảm và cần rút mà thôi... hy vọng nàng ấy có thể quay về đường ray vận mệnh cũ của mình.”

“Ông muốn lừa ta sao? Hay là muốn tự lừa mình? Nếu ông không động lòng sao ông có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tha cho tên Vương đó của Ma Vực.” Ông trừng mắt nhìn Hiên, nói tiếp: “Dựa vào sự hiểu biết của ta với ông, ông tuyệt đối sẽ không làm việc nhu nhược yếu mềm, nhân từ phụ nữ như vậy. Hôm nay ông tha cho hán một lần, chắc chắn không phải không có nguyên do chứ?”

Hiên nhướn mày, hỏi. “Ông nghĩ sao?”

“Có phải là không nhẫn tâm khiến tiểu hồ ly đó mất đi cả chỗ dựa cuối cùng không?” Thấy Hiên không nói gì, ông lại thờ dãi. “Nhưng cuối cùng ông

cũng vẫn phải tiêu diệt Ma Vực, sớm muộn gì ông cũng không thoát khỏi số kiếp này đâu...”

Hiên thu lại nụ cười, trầm ngâm nói. “Đối với nàng ấy đúng là ta có nhiều điều không rõ nhưng hôm nay ta tha cho Ma vương không phải hoàn toàn do nàng.” Hiên đứng dậy nhìn về góc điện Ngọc Thanh, thờ dài. “Hôm nay ta đã nhìn thấy nguyên hình của hấn rồi, hóa ra hấn là một con kỳ lân...”

Thái Bạch Kim Tinh lặng người, kinh ngạc. “Hòa kỳ lân?”

“Phải. Hôm giao tranh với hấn ta đã nghi ngờ rồi, không ngờ hóa ra đúng là hòa kỳ lân thật.”

“Hi Hiên, lẽ nào ông cũng không bỏ cuộc được, còn canh cánh trong lòng về chuyện hòa làm sao? Ông có biết rằng để lại mầm mống sau này tất thành đại họa không?”

“Thái Bạch, giết hấn thì dễ nhưng có ích gì không? Kính Nguyệt Trần không thu về được thì không thể trừ tận gốc Ma Vực. Ngày sau sẽ còn một yêu ma khác lên làm Ma Vương, thống lĩnh yêu giới. Cuộc chiến giữa Thần và Ma không vì sự chết đi của một Ma Vương mà kết thúc...”

Thái Bạch Kim Tinh ngồi đối diện với Hiên trầm ngâm hồi lâu rồi gật đầu. Đâu phải ông không biết từ khi trên cõi đời này bắt đầu có Thần và Ma thì Thần Ma luôn luôn đi hết từ cuộc chiến đẫm máu này đến cuộc chiến đẫm máu khác. 1000 năm trước Kính Nguyệt Trần lọt vào tay Ma giới liền khiến Ma Vực được bao phủ lại. Thần không còn cách nào khác thăm dò được thực lực của Ma giới, cũng càng ngày càng bắt lực không khống chế được sinh tử tồn vong giữa tam giới.

Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ có một ngày thế lực của Ma giới có thể che cả trời, khống chế tam giới, vì vậy Ngọc Đế mới nổi giận, khiển trách chúng thần.

Nhưng ông đều không bận tâm, ông tin dựa vào năng lực của Hi Hiên, thu phục về Kính Nguyệt Trần, diệt trừ Ma Vực là chuyện sớm muộn xảy ra.

Ông đột nhiên để ý đến cành cây trong tay Hiên, cành xanh tươi mon mơn, lá nhỏ mà dày. Nhìn có vẻ như là bị ngắt xuống rất lâu rồi nhưng vẫn không hề bị khô héo.

“Đây có phải là cây bàn đào ngàn năm mới khai hoa kết quả một lần không?”

“Phải, mấy ngày trước ta nhìn thấy ở Ma Vực.”

Thái Bạch Kim Tinh nói: “Ta nhớ rằng Vương Mẫu nương nương thích ăn nhất là loại bàn đào này.” Ông nhớ rằng một ngàn năm trước Vương Mẫu nương nương vô tình nhắc đến: bà rất nhớ vị bàn đào, không biết có thể tìm thấy được ở đâu?

Tiểu là một câu nói đã dẫn đến một kiếp nạn lớn...

“Ta muốn trồng ở thiên cung nhưng không biết có nên làm vậy không.” Hiên cúi đầu nhìn cành đào, rồi lại chìm trong suy nghĩ.

“Ông sợ gì? Lẽ nào còn sợ quần thần nói ông nịnh bợ lấy lòng hay sao?”

“Nịnh bợ lấy lòng?” Hiên cười khỏ. “Ông thật biết mỉa mai tôi!”

Thái Bạch Kim Tinh cười lớn đứng dậy, nói: “Ày! Tôi đi về đánh cờ đây, ông tự ngồi đây mà nghĩ tiếp đi.” Bước đến cửa rồi ông bỗng quay người lại nói đầy hàm ý. “Nhân tiện lại nghĩ đến tiểu hồ ly kia giờ đang bị nhốt trong Ma Vực, Ma Vương làm gì cô ta, có lẽ... cô ta đã trở thành bát phu nhân thật rồi...”

Khi ông nhìn thấy Hiên thờ hất một hơi, cành đào trong tay “rắc” một tiếng gãy rời, trong lòng ông đã có đáp án.

Mấy ngàn năm tu thân dưỡng tính đều là giả bộ sao?

E rằng đúng vậy!

.....

Ma Vực

Tiểu Vân vội vàng cầm lấy viên thuốc mà Minh Hồn đã đưa lên bên miệng nàng, bắt giác dịch ghế ra đằng sau một chút.

“Sợ ta đến vậy sao?” giọng cười của Minh Hồn vang lên còn quyến rũ động lòng người hơn cả nàng, nghe mà cả người nàng như tê liệt.

Thật không hiểu nổi Vương bị sao vậy, để một gã cao thủ tình trường xem bệnh cho nàng, không biết là muốn cứu nàng hay muốn hại nàng nữa, nếu không phải nàng có sức đề kháng tốt thì sớm đã bị Minh Hồn mê hoặc rồi.

“Trong Ma Vực, y thuật của ta là cao nhất, Vương lo lắng cho sức khỏe của cô nên mới bảo ta đến xem bệnh cho cô, đương nhiên là có thể trị bách bệnh.”

Tiểu Vân nghe thấy bỗng khựng lại, sao hấn lại biết trong lòng nàng đang nghĩ gì? Chẳng trách lừa được bao nhiêu mỹ nữ vì hấn mà điên đảo thần hồn, cam tâm tình nguyện bị hấn tổn thương, xem ra thật là có chút thủ đoạn.

Vừa thấy trong mắt nàng ánh lên tia nhìn đề phòng, hần như thể hiểu được bản khoăn trong lòng nàng, bèn nói rõ lập trường: “Cô là nữ nhân của Vương, sao ta dám có ý đồ gì với cô chứ.”

Nàng cũng cảm thấy lời này có lý, mới yên tâm uống thuốc. Viên thuốc vừa vào miệng đã tan ra, khiến trong người lập tức trở nên ấm áp, đã thông kinh mạch tứ chi, khiến tâm trạng cũng bình tĩnh lại nhiều.

Có thể luyện được linh đơn diệu dược như vậy có thể thấy rằng y thuật của hần bất phàm.

Nhìn kỹ dung nhan của Minh Hồn một lần nữa, nàng bất giác nghĩ đến Tiểu Mai.

“Ngươi có còn nhớ Tiểu Mai không?”

“Tiểu Mai?” Minh Hồn nhíu mày suy nghĩ giây lát rồi gật đầu. “Có chút ấn tượng, hình như là một bạch hồ phải không?”

“Có chút ấn tượng?” Máu nóng trong đầu nàng như sôi lên. “Cô ấy vì ngươi mà trở nên lạnh lùng vô tình, giết người như ngà rạ, ngươi lại có thể chỉ có chút ấn tượng thôi sao!”

“Vậy sao? Ta nhớ rằng cô ấy rất thích cười.” Minh Hồn dường như hoàn toàn không cảm nhận được máu nóng bộc phát của Tiểu Vân lúc này, còn tiếp tục cười nhẹ như mây.

Bốp! Một tiếng to kêu lên, khuôn mặt trắng mịn của Minh Hồn in hằn 5 đầu ngón tay của nàng đỏ lựng.

Hần cười nói như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. “Cái tát này tính là của cô hay của cô ấy?”

“Có gì khác nhau?”

“Nếu tính là của cô ấy, vậy ta không nợ gì cô ấy nữa. Nếu tính là của cô thì cô đã nợ ta một lý do.”

Sự phẫn nộ của nàng bị thay thế bằng chấn động, kẻ này có vẻ thần kinh có vấn đề, vậy còn có thể xem bệnh cho người khác được sao? Trong lòng thầm đánh giá khác về y thuật của hần.

Nàng có tình ngẩng cao đầu lên, thể hiện không chút sợ hãi, thực ra trong lòng cũng hơi lúng túng. “Coi như ta đánh, ta căm ghét loại người vô tình vô nghĩa tự cho mình là đúng như ngươi, vậy được chưa?”

Về mặt Minh Hồn vẫn điềm tĩnh như cũ, nói. “Được thôi! Nhưng mà lý do và cái tát của cô có lẽ nhằm người rồi?”

“Ngươi!” Nàng không còn lời nào nói lại vì Minh Hồn đã nói đúng tâm sự trong lòng nàng. Lúc nàng bị người mình hết lòng yêu thương đùa giỡn tình cảm đến mức không còn mặt mũi nào, nàng đã hiểu được cảm giác của Tiểu Mai, há có thể dùng một chữ “hận” để hình dung hay một cái tát mà có thể hóa giải được.

Minh Hồn dường như nhìn ra được sự ử dột của nàng, bèn an ủi. “Quên hần đi, hần không phải là người đàn ông xứng đáng để cô yêu, cũng giống như ta không phải người đàn ông xứng đáng để Tiểu Mai yêu vậy. Nếu cô đã tận mắt chứng kiến sự bi thương của Tiểu Mai rồi thì đừng ngốc như cô ấy nữa.”

Nàng lạnh nhìn khuôn mặt thanh tú sáng láng như thủy tinh của Minh Hồn, chợt hiểu ra vì sao Tiểu Mai không quên được người đàn ông này, vì hần ta xứng đáng!

“Có phải ngươi chưa từng yêu một người phụ nữ nào không?” Là nữ giới thì không tránh khỏi tò mò, huống hồ lại là nàng thật sự quan tâm Tiểu Mai.

Nàng nhìn thấy nụ cười của Minh Hồn khựng lại, ánh mắt ôn nhu như nước của hần thoáng qua một tia nhìn lạnh lẽo, trong lòng tự nhiên có đáp án.

“Ngươi chưa từng yêu ai, vậy tại sao phải làm tổn thương bao nhiêu cô nương như vậy?”

Minh Hồn nhún vai, thờ ơ đáp. “Không vì gì cả, chỉ cần vui là được, việc gì phải...”

Bốp một tiếng giòn tan vang lên, một bên mặt của Minh Hồn hằn vết móng tay trắng da bật máu. Nhưng nụ cười của hần vẫn không đổi, chỉ lãnh đạm hỏi. “Cái tát này tính là của ai?”

Lần này hần thật sự hỏi đến mức Tiểu Vân cũng hòng.

Kỳ thực nàng hiểu rất rõ thân thủ của mình, Minh Hồn thân là hữu hộ pháp của Ma giới, có thể sáng vai với Dạ Xoa chắc chắn năng lực không phải hạng xoàng. Hơn nữa nàng còn tận mắt chứng kiến hai người giao tranh bất phân thắng bại. Nếu không phải Minh Hồn cố ý nhường cho nàng đánh trúng, nàng căn bản đến áo hần cũng không chạm được vào.

Đối diện với vẻ ung dung của Minh Hồn, nàng ngược lại có chút day dứt. “Coi như của ta.”

“Lý do?”

Người chỉ vì một lúc vui đùa nhất thời mà người khác phải rơi lệ quá nhiều, như vậy có công bằng không?

Minh Hồn dịu dàng vuốt tóc nàng, đưa cho nàng một bờ vai vững chắc, như một đứa trẻ rất tội thân, nhỏ nhẹ nói: “Công bằng! Có đau khổ chứng tỏ là đã từng vui vẻ. Không có niềm vui mãi mãi cũng không có đau khổ nào không kết thúc, đó chính là số phận...”

“Cảm ơn!” Từ trong tâm, nàng cảm thấy thích cái gã hiểu lòng người này, không phải là tình yêu nam nữ mà là một tình cảm như chỗ dựa của một người cha vậy, dựa dẫm vào sự an ủi của hắn.

Khẽ gạt đi vết nước mắt trên mặt, lúc ngẩng đầu liền nhìn thấy Dạ Xoa canh gác ngoài cửa đang trừng trừng nhìn hai người họ, không nhìn rõ ánh mắt và biểu cảm của hắn chỉ cảm giác có một luồng sát khí chiếu đến.

Sự ảnh hưởng của bóng dáng Dạ Xoa khiến đầu óc nàng như ngừng suy nghĩ lại trong giây lát...

Là nỗi hận nào có thể không chút che đậy mà kéo dài suốt mấy trăm năm? Với sự độc ác tàn bạo và đê tiện bỉ ổi của Dạ Xoa sao có thể để Minh Hồn sống được đến giờ này.

Điều khiến nàng càng khó hiểu hơn đó là thù địch thật sự không phải nên là vừa gặp mặt liền liều mạng xông vào đánh đến mức kẻ sống người chết hay sao? Tại sao bọn họ chỉ khi nào nói bất đồng quan điểm mới ra tay tranh đấu?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ghen tuông mù trời

Ma Vực vĩnh viễn bị bao phủ bởi màn sương mù đen đặc không bao giờ tan, vì vậy nàng không nhìn thấy được mặt trời, càng không thể ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp của buổi hoàng hôn. Điều duy nhất nàng có thể làm được đó là nhìn đám mây tan trong nước mà thăm đoán, tưởng tượng.

Vốn dĩ tưởng rằng Ma Vực là một ngục luyện rất đáng sợ, nhưng qua mấy ngày an tâm dưỡng bệnh ở đây nàng mới phát hiện ra rằng đây quả là một nơi dưỡng thương rất tốt. Nàng không cần phải lo rằng Hiên sẽ bất ngờ xuất hiện, làm hồ nước xuân của nàng hỗn loạn rồi cười, nói với nàng: trùng hợp quá!

Không nhìn thấy ánh mặt trời, nàng có thể tha hồ mà khinh bỉ lời hứa của Hiên: “Khi nàng không có bất cứ thứ gì, ánh mặt trời chỉ thuộc về một mình nàng?”

Ánh mặt trời ở đâu?

Cách đó không xa truyền đến một âm thanh đầu đá cắt đứt nỗi khổ tâm của nàng. Nàng khẽ lần theo nơi âm thanh phát ra, thì nhìn thấy Dạ Xoa và Minh Hồn đang đánh nhau đến tới tấp trời đất.

Bóng người phiêu du bất định, từ đầu đến cuối cuốn lấy vạt áo trắng bay trong gió. Nàng căn bản không nhìn ra được Dạ Xoa ra tay như thế nào nhưng Minh Hồn có thể tránh được tất cả những đòn công kích đó một cách ung dung, có lúc còn có thể dễ dàng hóa giải một chuỗi hoàn cước của Dạ Xoa đánh lên.

Một ý nghĩ chợt xẹt qua trong đầu nàng: bọn họ hiểu rõ nhau như lòng bàn tay.

Đối với hai người bạn mà nói thì tìm hiểu không có gì to tát, đối với hai kẻ thù địch nhau mà nói thì đây rõ ràng là một chuyện rất không hợp lý.

Trừ phi trước khi hận thù nhau, bọn họ từng là những người bạn thân giao.

Vậy thì điều gì khiến cho bọn họ từ bạn thành thù được chứ? Nàng suy nghĩ hồi lâu: đa phần là tình cảm, xem tình hình thì chắc tám chín phần là Minh Hồn cướp mất người trong lòng Dạ Xoa.

Không biết từ lúc nào, vô số những bàn tay đen trong bóng tối của Dạ Xoa không ngừng phủ đầy phi đến từ bốn phương tám hướng, sát khí càng mạnh hơn trước gấp nhiều lần. Minh Hồn thấy vậy ung dung khẽ nhướn đôi mắt lên, miệng lầm bầm lời chú, trên người hắn bay ra vô số tia sáng màu trắng, lao vào những luồng màu đen của Dạ Xoa.

Gió thu khẽ thổi qua, vạt áo dài đen trắng cùng bay trong gió, ánh sáng đen và trắng cùng lao vào nhau...

Sau hai tiếng gào lên, cả Dạ Xoa và Minh Hồn đều lùi lại phía sau vài bước.

Dạ Xoa một mồm đầy máu phun xuống đất, ôm chặt lấy ngực, còn Minh Hồn cũng không khá hơn là bao, máu tươi chảy theo khóe miệng xuống thấm ướt vạt áo dài trắng.

Hai người đứng đó không động đậy nhìn đối phương hồi lâu.

Cuối cùng Dạ Xoa là người phá vỡ bầu không khí im lặng chết chóc trước, tàn bạo nói: “Ngươi nhất định phải đối nghịch với ta có phải không?”

“Phải! Phàm là người ngươi muốn giết, ta sẽ cứu. Vậy thì sao hả?”

“Ngươi thích thì cứ làm, dù gì cũng là lệnh của Vương, ngài ấy trách tội xuống thì không liên quan gì đến ta.”

Minh Hồn nghe vậy, có chút dao động, bèn hỏi tiếp: “Hắn là động chủ của động có ngàn yêu, quyền cao chức trọng, sao Vương lại muốn ngươi ám sát hắn?”

“Chuyện này ngươi không cần biết.”

“Theo ta thấy là ngươi muốn giết hắn thì đúng hơn. Ai mà không biết hai ngươi trước nay không hợp nhau, hắn nhiều lần nói lời mạo phạm ngươi...”

“Trong lòng ngươi, ta là kẻ lòng dạ hẹp hòi, dễ tiện bị ỉn như vậy sao?” Dạ Xoa ngắt lời hắn.

Minh Hồn không trả lời, trong đầu Tiểu Vân thầm vẽ lên một dấu chấm than to đùng.

Dạ Xoa cười một tiếng, nói: “Thiên Yêu động gặp thích khách, thương vong vô số. Thiên Ma lại động thủ khiến tiểu yêu cùng hắn rời khỏi Ma Vực, tránh khỏi kiếp nạn... Giờ đang là lúc Ma Vực sinh tử tồn vong, nếu hắn phản bội tất sẽ khiến cho 108 động khác lòng người hỗn loạn. Vương nghĩ đến hắn địa vị cao, không muốn giết hắn làm mất lòng người nên mới để ta ra tay ám sát.”

“Hắn ở Minh Đàm, ngươi đi đi.” Minh Hồn bắt lực xoa xoa vết thương trên vai trái, thở dài, ôm lấy vết thương khó nhọc biến mất trong gió lạnh.

Bóng đêm bao phủ lấy Dạ Xoa, trong giây phút đó hắn đứng thẳng có vẻ hơi khựng lại.

“Thật là hai kẻ kỳ quái.” Tiểu Vân lẩm bẩm. “Đánh nhau hết trận này đến trận khác lại vì những chuyện nhỏ nhặt không chút ý nghĩa gì. Nền đất trong cung tẩm của Vương vừa mới sửa sang xong, hôm nay lại bị cả hai đào xới, chắc lại tốn không ít tiền và sức của người dân rồi.”

Đột nhiên nghĩ đến sức lực hai người vừa nãy, cả hai vừa bại vừa bị thương đúng là có chút kỳ lạ, tuy hai người một đen một trắng đều ra tay tàn độc, chiêu thức rất cao cường nhưng nhìn kỹ thì đa số là giống nhau chỉ khác biệt một chút như thể cùng từ một lò ra vậy.

Đang mãi thắc mắc không lý giải nổi thì có 6 bộ mặt xinh đẹp kiều diễm nhưng méo mó vì cảm hận xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng có ngốc thì cũng nhận ra được là ai, vội vàng cười xòa: “Chào các vị phu nhân... gần đây không bận chứ ạ?”

“Có ngươi hầu hạ Vương, đương nhiên không bận nữa rồi.” Người đang ghen tuông chính là tân sủng mới của Vương – thất phu nhân.

Thất phu nhân thân thái lung linh yêu kiều trong chiếc váy ren màu tím, dung mạo xinh đẹp không chê vào đâu được phủ lên lớp trang điểm dày, khiến khuôn mặt cô hiện lên vẻ yêu kiều mà không phàm tục, dường như son phấn sinh ra là để dành cho cô.

Tiểu Vân nhìn lại bản thân không chút đầy đặn, miễn cưỡng cũng được coi là người đẹp nhưng sao có thể khiến Vương khuynh đảo vì nàng chứ?

“Thất phu nhân, bà lo xa quá rồi, dựa vào dung mạo đệ nhất mỹ nhân Ma giới của bà thì Vương sao có thể nhìn ta thêm một cái chứ.” Nàng cũng là phụ nữ, đương nhiên biết là phụ nữ sẽ thích những lời khen như thế nào.

Quả nhiên thất phu nhân bắt giác chỉnh trang lại y phục, sờ vuốt mái tóc dài đen láy của mình, nộ khí giảm đi vài phần, lạnh lùng nói: “Ngươi biết thân biết phận vậy là tốt, dựa vào cái nhan sắc này của ngươi cũng lắm là khiến Vương thấy mới mẻ được một hai tháng. Đợi Vương chán rồi, ngươi chẳng còn cách nào khác là bám vào chúng ta mà sống qua ngày.”

“Thất phu nhân, bà thật là nhìn xa trông rộng, Tiểu Vân ngu muội...”

Nàng vừa nói lời nịnh thất phu nhân vừa liếc nhìn Dạ Xoa cách đó không xa, vừa nhìn thấy hắn đang ôm vết thương ở ngực nói chuyện với đại phu nhân, lòng nàng bỗng lạnh đi. Đang yên đang lành lại đi đầu đá với Minh Hồn để bị trọng thương, giờ chỉ đành giương mắt mà nhìn nàng bị ức hiếp thôi. Một kẻ ngày thường nhìn có vẻ thông minh hơn người mà đến lúc quan trọng đều là phế vật.

Đã đành cầu người không bằng tự mình cứu lấy mình, chỉ đành nghe theo thiên mệnh vậy. Hy vọng hôm nay mấy vị phu nhân tâm trạng thoải mái, để cho nàng được chết toàn thân là may rồi. Nhưng ngẫm nghĩ thì nếu tâm trạng bọn họ tốt thì đã không tìm mình gây chuyện rồi. Chắc kiếp nạn này khó thoát, giữ được linh hồn đã là phúc rồi.

“Kỳ thực ta và Vương không có gì cả, ngài ấy chỉ là thỉnh thoảng đến thăm bệnh tình của ta mà thôi...” Vấn đề đầu tiên là phải nêu rõ lập trường.

Lục phu nhân đẹp như tiên nữ nói tiếp. “Không có gì mà Vương để ngươi ở lại trong cung của mình sao, đêm ngày giữ ngươi lại đây?”

Lục phu nhân và thất phu nhân hoàn toàn là hai loại hình đẹp khác nhau, gương mặt hao gầy cùng chiếc cằm nhọn nhọn làn da trắng mịn ngọc ngà, đẹp đến mức người ta nhìn thấy mà muốn bảo vệ. Cho dù tức giận thì mắt cô cũng vẫn long lanh nước như mặt hồ. Người phụ nữ như vậy nên bị giữ lại mà yêu thương cưng chiều, tranh giành phu quân với nàng ấy có vẻ quá độc ác.

“Lục phu nhân hiểu lầm rồi. Vương chỉ là mỗi ngày đều đến chỗ ta ngồi một lát, nói chuyện một hồi rồi đi, bình thường ngài ấy đều ở trong phòng tối phía sau thánh điện giết thời gian.”

Thất phu nhân nghe vậy liền cười lạnh. “Đừng làm bộ làm tịch nữa, ta còn không biết con hồ ly tinh nhà ngươi, dựa vào chút nhan sắc mà chuyên đi dụ dỗ đàn ông hay sao.”

Tiểu Vân cố hết sức kìm nén lửa giận trong lòng, tự khuyên nhủ bản thân giờ giữ lấy tính mạng mới là sáng suốt.

Nàng miễn cưỡng nở một nụ cười, nói khan vài tiếng: “Thất phu nhân chê cười rồi, ta còn ít tuổi, còn chưa học được cách quyến rũ đàn ông.”

“Không biết? Đừng giả bộ với ta nữa, mấy ngày trước không phải ngươi đã dụ dỗ một vị thần tiên sao? Người ta không thèm ngươi, ngươi mới đến tìm Vương...”

Những lời sau đó nàng hoàn toàn không nghe thấy gì hết nữa, vết thương trong lòng bị rạch ra một cách vô tình, đau đến mức khiến nàng thấy khó thở. Cùng là phụ nữ lẽ nào không thể chữa lại một đường cho nhau, sao phải khổ như vậy!

Nàng không còn lời nào để nói, cúi đầu che đi khuôn mặt lạnh ngắt của mình.

“Sao không nói gì nữa, không phải ngươi rất mềm mại lạnh lợi sao?” Thất phu nhân vẫn bức người quá đáng, khiến nàng nổi giận.

“Công phu dụ dỗ đàn ông sao ta có thể so sánh được với các người chứ...”

Lời còn chưa nói hết, nàng đột nhiên cảm thấy má đau buốt. Nàng vội ôm lấy mặt theo phản xạ, đoán biết được mặt mình sưng to lên như thế nào rồi. Có lẽ còn rõ hơn cả vết bàn tay đỏ trên mặt Minh Hồn nhiều.

Báo ứng này đến quá nhanh rồi?

“Phu nhân, bà như vậy là có ý gì?” Nàng giận dữ nói.

“Đừng tưởng mình có chút nhan sắc mà không coi ai ra gì, cái tát này là để cảnh cáo ngươi biết thân biết phận.”

Pháp lực yếu không có nghĩa là nàng nhu nhược, nhẫn nại không có nghĩa là dễ bắt nạt. Nàng thà là chọn cái chết chứ nhất định không chịu ngồi chờ chết.

Tiểu Vân dùng toàn bộ sức lực của mình phát tay về phía thất phu nhân, chỉ tiếc là giữa đường đã bị một bàn tay to lớn nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Vòng quanh thanh sơn

Nàng kinh ngạc sợ hãi nhìn về phía chủ nhân của bàn tay to ấy, chính là khuôn mặt thịnh nộ của Vương.

Cái này nhằm nhò gì? Không muốn nữ nhân vì nàng mà tranh giành ghen tuông, ra mặt hòa giải?

Nhưng người bị ức hiếp là nàng, lẽ nào lại không làm gì.

“Buông ra!” Nàng phẫn nộ kéo tay mình ra, căn bản không muốn giải thích với ngài, giận dữ đi về phòng.

Vừa bước được mấy bước, cánh tay bị một lực mạnh mẽ giữ lại, thân thể nhất thời mất cân bằng ngã vào một cái ôm trong lồng ngực rắn khỏe như thép.

Lúc hoàn hồn, Ma Vương đang xoa nhẹ bên má đau buốt của nàng, ôn nhu nói: “Cơ thể nàng vẫn còn rất yếu, pháp lực cũng chưa cao, không thích hợp để động thủ”.

Nàng vẫn chưa kịp tiêu hóa được thâm ý trong lời nói của ngài, bàn tay to lớn của Ma Vương đã đánh một phát vào mặt của thất phu nhân.

Nhìn thấy thất phu nhân ngồng cuồng ngã nhào trên đất, biểu cảm rên rỉ cắn chặt môi chịu đựng sự đau đớn, lòng nàng cũng không hề có sự hả hê vui sướng của việc được báo thù, ngược lại có chút thất vọng mơ hồ, xem ra thân là nữ nhân của Vương thì phải chịu đựng sự thấp kém như vậy.

“Ta cho ngươi hai con đường, một là bây giờ thu xếp đồ đạc rời khỏi Ma Vực, hai là ta cho người lời ngươi đi”.

Giọng Vương sắc lạnh tìm không ra dù chỉ một chút cảm giác đã từng ân ái qua.

“Vương, em sai rồi, em lần sau không dám nữa”. Dung mạo thất phu nhân như hoa lê ướt mưa, nhìn thật khổ sở đáng thương, khiến nàng không kiềm được lòng thương xót. Vốn muốn thay cô ta cầu xin, nhưng vẫn không kịp mở miệng.

Ma Vương đã vô tình gọi: “người đâu, lỗi cô ta ra ngoài, vĩnh viễn không được phép bước chân vào Ma Vực một bước”.

Trông thấy thất phu nhân còn kiêu ngạo trước đó không lâu đã bị mấy tên thị vệ lôi đi như vậy, sắc mặt mấy bị phu nhân trở nên biến sắc, lặng lẽ lùi lại mấy bước, nhân lúc Vương nhìn về phía Tiểu Vân, vội vàng rời đi.

“Đội đã”. Vương nói một câu, mấy vị phu nhân vội vã dừng bước, cúi đầu không nói.

“Sau này ai còn dám bước vào tầm cung của ta một bước, sẽ có kết cục giống như vậy”.

“Vâng”. Mấy người hoang mang gật đầu, nhanh chân rời khỏi.

Vương nhìn bọn họ rời đi, ánh mắt thương xót và áy náy của nhìn vào má nàng, hỏi: “còn đau không?”

“Không đau”. Nàng lắc đầu. Chú ý không muốn ngai lo lắng, nhìn thấy trong mắt ngài thoáng qua một chút thất vọng, nàng mới hiểu sự kiên cường của bản thân đối với một Vương đầy ngang ngược mà nói, chính là sự cự tuyệt lớn nhất.

“Dạ Xoa, gọi Minh Hồn tới thoa thuốc cho nàng”.

“Không cần...” lời nói buông ra nàng lại có chút hối hận, bèn giải thích: “ý của ta là, Minh Hồn Và Dạ Xoa còn đang bị thương, không cần phiền tới họ. Ta về phòng nghỉ ngơi một chút là ổn”.

Ma Vương nghe xong, sắc mặt hết sạch thất vọng, dìu nàng vào phòng, cười nói: “Bọn họ lại đánh nhau sao?”

“Đúng vậy, ta thấy vết thương của họ không nhẹ. Vương, bọn họ rốt cuộc có thâm thù địa hận gì vậy, mấy trăm năm đều không hóa giải được vậy?”

“Đây là việc riêng của họ, ta chưa từng hỏi qua”.

“Đánh đến mức như vậy mà chưa từng hỏi qua...” nàng chặn lại không nói ra câu sau: “ngài làm sao lại làm được Vương vậy”. Mà chỉ là hỏi: “Bọn họ có vẻ rất hiểu nhau, có phải ngày trước là bạn bè?”

Ma Vương thấy nàng hào hứng, tự động trả lời: “có phải bạn bè không ta không biết, ta chỉ biết bọn họ xuất thân đồng môn”.

“Đồng môn? Chà trách bọn họ lưỡng bại câu thương. Nhưng, võ công của bọn họ cách biệt xa như vậy? một người thì chỉ giết người, một người thì chỉ cứu người”. Nàng lẩm bẩm.

“Bọn họ trước giờ không hề nhắc tới nơi tu luyện của bản thân, ta cũng không tiện hỏi. Tuy nhiên nhìn thân thủ của bọn họ, sự phụ tuyệt nhiên không phải người bình thường”.

“Vương, bọn họ sao tới được Ma Vực vậy”. Nàng vừa hỏi, vừa tiện tay rót một chén trà trên bàn, bưng tới Ma Vương, mỉm cười nói: “Vương, uống chén trà đi”.

Ma Vương vừa mừng vừa lo đón lấy, thâm cười từ khoe miệng tới ánh mắt. Tiểu Vân thấy bộ dạng của Vương, trong lòng bỗng có chút ngập ngừng.

Ánh mắt của Ma Vương vĩnh viễn đều nồng cháy như ánh nắng ngày hè, giống như trái tim nhiệt tình của ngài, tình cảm chân thật. Ánh mắt ấm áp ôn hòa của Hiền, nhưng vĩnh viễn thờ ơ, khiến nàng không có cách nào nắm bắt được cảm giác thật sự của ngài.

Có thể thần tiên vô dục vô cầu sẽ là như vậy, bác ái và không thật sự yêu thương!

Cho nên Hiền quyết không vì một chén trà mà cảm động đến mức rung rung ngấn lệ. Quan tâm nàng tới vậy chỉ có thể là Vương, mà nàng thì có tài có đức gì mà được sủng ái như vậy...

Nàng đã từng nghĩ không thông, Vương có pháp lực nghìn năm tại sao lại nói năng như kẻ ngốc. Đến hôm nay nàng mới hiểu, hóa ra kẻ ngốc là bản thân nàng. Có thể thống lĩnh Ma giới đối phó với thiên đình mấy trăm năm, sao có thể là một kẻ ngu ngốc? là do nàng quá coi thường sự dung túng ngu xuẩn đằng sau.

Ma Vương uống trà xong, mới thông thả nói: “đó là mấy trăm năm trước rồi, Dạ Xoa tới ma vực xin phụ vương ta thu nhận hắn, phụ vương với hắn bàn bạc bí mật xong, liền thu nhận hắn thành tá hộ pháp. Thời gian cách đó không lâu, Minh Hồn đột nhiên tới, tự xưng vì bị Dạ Xoa liên lụy, mà bị ân sư đuổi khỏi sư môn, cũng xin phụ vương thu nhận, phụ vương liền thu nhận hắn thành hữu hộ pháp.

Sau khi phụ vương bị giết, Ma vực trở nên hỗn loạn. Chính bọn họ luôn sát cánh bên ta, giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn...” lúc ngài nói, “bị giết” hai chữ nghe thật nặng nề, ánh nhìn không bắt gặp nhìn sắc mặt Tiểu Vân.

Sau khi nghe xong trong lòng Tiểu Vân lại càng nhiều nghi hoặc, bất giác nhíu mày lại.

Ma Vương thấy thần sắc nàng hốt hoảng, quan tâm hỏi: “Tiểu Vân? Có chỗ nào không khỏe sao?”

“Không có, ta chỉ đang nghĩ, nếu thực sự chỉ là có chút ân oán như vậy, sao có thể lâu như vậy mà không hóa giải được? Hơn nữa, thực sự hận một người, tại sao lại còn tới Ma Vực cùng người đó làm việc, không phải nên tránh đi một nơi thật xa sao?”

nếu chỉ vì báo thù, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, nhưng mấy trăm năm vẫn chưa muộn sao? Hai người có vẻ không giống vội vã”

Ma Vương lắc đầu, tiến sát nàng cười ngây ngô nói: “đây không liên quan tới việc cấp bách, nàng tốt nhất nên nghĩ tới việc lúc nào có thể gả cho ta, ta bảo đảm làm lớn vì nàng”.

Nàng tin! Thất phu nhân dễ dàng bị tổng đi như vậy, địa vị của nàng còn ai dám lung lay. Nhưng mà có thể làm được bao lâu? Có lẽ rất nhanh thôi nàng cũng sẽ bị đuổi đi như vậy.

Lần này nàng không còn tỏ ra ngần ngại, mà bình tĩnh trả lời: “Vương, hôm nay kết cục của thất phu nhân, là để cảnh cáo bọn họ, cũng là để cho ta...”

Ma Vương ghen hống nhìn trân trân đánh rơi chén trà trong tay, đối diện với sự bình tĩnh của nàng không biết phải nói sao, chầm chậm rời đi.

Giây phút đó, Minh Hồn liền vỗ nhẹ vai trái, cầm một chiếc bình chạm khắc hoa văn sơn thủy tinh xảo đi vào, nhìn chăm chăm nàng rất lâu mới lấy thứ nước trong bình thoa lên má đang sưng tấy của nàng.

Một sự mát mẻ sáng khoái át đi cái đau, nàng cười nói: “Thuốc này thật hiệu nghiệm! Chả trách người chả có gì phải sợ, hóa ra đã có sự chuẩn bị trước”.

“Đều đã nếm qua báo ứng rồi, còn không quên chê cười ta?”

Nàng thấy nụ cười của Minh Hồn có chút miễn cưỡng, vỗ mạnh chút vào vai trái, liền châm chọc khiêu khích: “Vết thương của người không sao chứ?”

“Không sao, quen rồi”. Minh Hồn lãnh đạm trả lời. Ngực khí vẫn vẫn nhẹ như mây bay của hắn, mà nghe lại khiến Tiểu Vân giật mình.

Quen rồi? Quyết đấu như vậy cùng với đau khổ đều trở nên quen rồi, đúng là vừa nực cười vừa đáng thương.

“Tại sao ân oán không hóa giải được, nhất định phải như vậy sao?”

Minh Hồn chuyển tâm vào thoa thuốc, cất chiếc bình tinh xảo đi, mới trả lời: “không biết”.

“Người có phải đã cướp mất người Dạ Xoa yêu thương?”

Minh Hồn lại suy tư lúc lâu mới trả lời: “có thể”.

Nàng để tâm nghiên cứu Minh Hồn có chút thần sắc không biết làm sao, phát giác câu trả lời của hắn không giống miễn cưỡng. Hắn không lẽ thực sự không biết vì sao có hận thù ư? Là do đầu óc nàng không linh hoạt nên không nghĩ ra, hay là tình của Dạ Xoa và Minh Hồn có vấn đề...

Minh Hồn dịu dàng vuốt mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Vừa rồi cô đã nói gì với Vương?”

“Hả?” Nàng sửng sốt, không hiểu vì sao hắn đột nhiên hỏi câu đó.

“Vương vừa rồi nổi trận lôi đình, không còn gì nguyên vẹn trong thánh điện...”

Tiểu Vân nghe xong, lén lè lưỡi, may mắn có đồ đạc thay nàng thịt nát xương tan.

Minh Hồn nhìn nàng biểu hiện tình nghịch, lắc đầu nói: “đừng có xem nhẹ những gì người vì cô mà làm, Vương có thể vì cô làm những gì đều làm cả rồi...”

“Ngài thực sự muốn tốt với ta thì nên cho ta tự do, chứ không phải là muốn giam cầm ta trong địa ngục”.

“Người chưa từng cho cô tự do sao? Người toàn tâm toàn ý bảo vệ cô, đổi lại cô bị lừa dối, bị tổn thương, người sao có thể nhẫn tâm để cô lại lâm vào cảnh như vậy. Tiểu Vân, chiều tà ở Hoa Sơn có đẹp hơn nữa chung quy vẫn là chỉ lần rực rỡ cuối cùng, có thể đem cô trở về lúc cô bị thương, vì cô trị thương là Vương...”

Nàng cười chua xót, nói: “Ngài đối tốt với ta ta có thể cảm nhận được, nhưng tình yêu như vậy có thể tiếp tục trong bao lâu? Một năm, hai năm? Hay là mười năm, tám năm? Ngài sẽ rất nhanh không còn hứng thú với ta giống như không còn hứng thú với thất phu nhân, tới lúc đó ta nào có thể chịu đựng được?”

Minh Hồn bóp nhẹ vai trái, thờ dài một tiếng rồi yếu ớt mở miệng: “Cô sai rồi, tình mà Vương đối với cô không giống như vậy. Trước đây người vốn không hiểu tình là thứ gì, chỉ là tùy tiện nói ra: ‘Sau này người là người phụ nữ của ta’ đơn giản chỉ là thu nhận những nữ nhân cực phẩm ở ma giới.

Ta cho rằng ánh mắt người đối với nữ nhân vĩnh viễn đều là thờ ơ lạnh nhạt, cho đến một hôm ta nhìn thấy người đứng ngây người tại Thanh Sơn mật mù.

Ta nhìn theo hướng mắt của người, trông thấy cô đang nhảy không ngừng, với tay muốn hái một quả thật đỏ trên cây xoổng.

Cô rất đặc biệt, không thèm thử hái ở chỗ gần, cũng không chọn quả to hơn, buồn cười nhất ở chỗ cô thậm chí không dùng pháp lực, chỉ đơn thuần đáng yêu nhảy lên như vậy. Rất nhiều lần quả đó chạm được vào đầu ngón tay cô, rất nhiều lần nó nhìn có vẻ rất xa cô, nhưng cô vẫn như trước, không nóng vội tiếp tục cố gắng, trên mặt nở nụ cười đầy hi vọng.

Vương chính là như vậy mà cứ nhìn cô mãi, nhìn ngắm cả một buổi chiều... Cô đã vui vẻ ôm lấy trái cây đi mất, người còn hồn bay phách lạc nhìn theo.

Hôm đó người chỉ nói với ta một câu: ‘nhớ lấy, nàng chính là nữ nhân ta luôn đợi chờ, là nữ chủ nhân chân chính của ma vực’.

“Không thể chứ? Nó là chuyện của mấy chục năm trước rồi”.

Nàng có vẻ nhớ có một lần rất lâu rất lâu về trước, nàng nhận ra cái cây đó, nhận ra phương thức đó, khẳng khái không đạt được mục đích, thì không buông xuôi. Tiểu Mai luôn nói nàng ngốc nghếch đáng yêu, nhưng nàng cho rằng kiên trì với bản thân, cũng là một niềm vui.

“Đã rất lâu rồi... Vương không phải là người dễ gì để lộ cảm xúc, cũng không phải loại đàn ông giống như Hiền hiểu được tình thơ ý họa, lúc rục rờ lúc suy tàn.

Hiền là thần tiên, sống cao cao tại thượng, bất cứ việc gì chỉ cần chàng muốn làm, đều không cần tốn chút hơi sức nào, cho nên tính khí của chàng có chút kiêu căng...

Vương và chàng không giống nhau, ngài dùng máu tươi để đổi lấy vị trí Ma Vương, không đồng nghĩa với việc ngài có thể chinh phục được tất cả các vương khác. Thân là Vương của Ma giới, gánh vác toàn bộ tội ác của Ma giới, quyết định sự sinh tử tồn vong của Ma giới.

Cho nên ngài vì sinh tồn mà phải cân trọng, luôn luôn tính toán cẩn thận, sống so với bất cứ ai đều đau khổ, kiềm nén. Ngài không còn có tâm trạng phong hoa tuyết nguyệt, chỉ có thể dùng hết khả năng của mình bảo vệ cô.

...

Tình yêu của ngài với cô khiến Dạ Xoa lặng lẽ bảo vệ cô; nhẫn nại đợi cô can tâm tình nguyện gặt đâu; biến thành bộ dạng mà cô mong muốn, dỗ dành cô vui vẻ; lúc cô bị thương, bốn đồ cho cô uống mọi loại linh đan diệu dược; khiến nữ nhân làm hại cô trục xuất vĩnh viễn...”

Minh Hồn thao thao bất tuyệt xong, trước mặt nàng hình như xuất hiện một Vương không giống trước, không còn cười ngây ngô với nàng, cầu khẩn nàng làm bát phu nhân của Vương. Mà là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, một người đàn ông đủ để phò thác. Nghĩ lại cảnh huyết máu đỏ, hóa ra không phải là không chấp nhận được, mà vẫn có chút hoài niệm.

Xem ra y thuật cao minh nhất của Minh Hồn, là khả năng ăn nói tẩy não của nữ nhân, chẳng trách có thể dỗ dành vô số nữ nhân vì hán nguyện một lòng.

Chỉ đáng tiếc là Minh Hồn tẩy không được những kí ức trong nàng, lần ngoảnh lại cuối cùng của Hiền...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Độc ý nguy lâu

Sau khi Minh Hồn rời đi, bóng tối của tâm cung khiến nàng cảm thấy bức bí trước giờ chưa từng có, hít sâu vài hơi, đều không có cách nào làm thuyên giảm được nỗi muộn phiền trong lòng.

Nhớ lại lúc Hoa Sơn diệt vong Hiền đã từng nói: Nàng định cùng sinh cùng diệt với Ma giới... Vương mới là nơi nàng nên quay về.

Nước mắt nàng lặng lẽ rơi xuống, số mệnh thật là một thứ đáng sợ, bất luận có không hợp tình hợp lý, cũng không có cách nào phản kháng được, cũng không dễ gì mà phản kháng lại được. Nàng quyết định trở về với quỹ đạo mà nàng vốn thuộc về, ở lại Ma vực làm nữ chủ nhân nơi đây.

Không biết từ lúc nào Dạ Xoa đã đứng trước mặt nàng, chiếc trường bào màu đen đến khuôn mặt của hắn cũng bị che khuất, nhưng không thể che đậy được hơi thở u ám của hắn.

“Chuyện gì vậy?” Nàng bình tĩnh hỏi. Thói quen cũng là một thứ vừa đáng sợ vừa nực cười, nàng sớm đã không còn sợ cái bóng của hắn nữa, thậm chí còn có chút hiếu kì đối với hắn, luôn cảm thấy dưới lớp mặt nạ đen kìa là một Dạ Xoa hoàn toàn khác.

“Lần sau còn để ta thấy cô và Minh Hồn ở gần nhau, ta sẽ bóp chết cô”. Câu này mà phát ra từ miệng người khác thì là một lời đe dọa, từ miệng Dạ Xoa nói ra lại biến thành một kiểu trần thuật, kiểu trần thuật những gì thật sẽ xảy ra trong thực tế.

“Là Vương gọi hắn tới...” Nàng nhanh trí loại bỏ trách nhiệm.

“Vương bị cô mê hoặc rồi, nên mới làm như vậy. Tóm lại ta nói cho cô biết, cô không được phép lại... lại nghe lời ngon tiếng ngọt của hần nữa”.

Nàng giống như đang trong thời gian ngắn cảm nhận được một cảm giác không giống lúc thường, chỉ là không dám chắc chắn đó là cái gì.

Nàng không nhịn được liền nói: “Rốt cuộc giữa hai người có mối thâm thù đại hận gì? Là vì một nữ nhân sao?”

“Sao cô biết?” Dạ Xoa dường như có chút không tin được, hỏi: “Hần nói với cô sao?”

“Đúng vậy, hần còn nói...” Nàng nói không suy nghĩ: “Hần với nữ nhân đó... thực chất...”

“Thực chất làm sao?” Dạ Xoa đột nhiên mất đi dáng vẻ bình tĩnh xưa nay, vội vã hỏi bằng được.

Tiểu Vân nghe liền hiểu ngay vậy là đúng rồi, tiếp tục nói: “Thực ra hần cũng không nói rõ, người cũng biết hần và nữ nhân kia cũng không rõ ràng. Tuy nhiên hần nói... người có vẻ đối với nữ nhân đó...” không phải cố tình nhắc tới chuyện của người khác, chỉ là nàng thực chất đang bịa đặt.

“Vốn dĩ không có gì, chỉ là hần hiểu lầm mà thôi”.

“Hả, hiểu lầm? Vậy sao người không giải thích với hần?”

“Ta sao phải giải thích? Hần nghĩ thế nào là việc của hần, hần cho rằng là do ta giết, thì cứ cho là do ta giết đi”.

Tiểu Vân bỗng nhiên cảm thấy Dạ Xoa thật giống một đứa trẻ, hơn nữa là một đứa trẻ đồ kị. Hóa ra bề ngoài hần lạnh lùng u ám để che đậy một trái tim ngang bướng đến vậy.

“Nói như vậy không phải do người giết?”

“Là nàng ta...” hần dường như ý thức được bản thân nhất thời kích động, nói ra quá nhiều.

Buông lại một câu: “không phải việc của cô”. Rồi quay người rời đi.

Sau khi Dạ Xoa đi, căn phòng trở nên vắng vẻ trống rỗng, trái tim nàng cũng trống trải theo.

Nàng không biết còn nên ôm ảo tưởng về Hiên nữa không, không biết việc nàng cự tuyệt Vương là đúng hay sai, không biết Dạ Xoa và Minh Hồn có đúng là vì một nữ nhân mới đấu nhau mấy trăm năm...

Cuối cùng nàng quyết định, mặc dù không nghĩ ra được thì không nên nghĩ ngợi điều gì nữa cả, tất cả đều nghe theo số mệnh. Không phải là nàng, cường cầu cũng không được, nếu là nàng, trốn tránh cũng không trốn tránh được.

Lúc ngẩng đầu lên, dạ minh châu treo trên trần thu hút nàng. Nàng nhảy lên mấy lần, dạ minh châu đều trượt qua đầu ngón tay nàng. Khiến nàng nhớ lại mấy chục năm trước, nụ cười chứa đầy hi vọng, vui vẻ đi với chạm những thứ trên cao...

Nỗ lực rất nhiều lần, dạ minh châu vẫn ở nguyên phía trên, giá đỡ thạch đài của dạ minh châu bị nàng chạm vào đu đưa không ngừng. Cùng với sự đu đưa của thạch đài, dạ minh châu cũng xoay tròn bên trong... đột nhiên, bức tường đối diện phát ra âm thanh ầm ầm.

Từ trong mật thất thổi ra một luồng gió lạnh đến tận xương cốt đen kịt, giống như một thế lực vô hình đang hiệu triệu nàng, khiến nàng nhất thời bất giác chậm chậm bước vào.

Đi qua một hành lang quanh co khúc khuỷu, nàng mới đến một nơi tối tăm, mơ hồ nhìn thấy ánh sáng yếu ớt của một bình ngọc lưu ly, hình dáng tròn tựa như trắng rằm, tinh xảo. Sương mù đen vẫn không ngừng bay ra, cảm thấy giống như cảnh mây đen giăng kín trắng.

Nàng tò mò tiến vào, cảm chiếc bình quan sát tỉ mỉ, trên bình ngọc lưu ly có hoa văn rất đặc biệt, tựa hỏa phi hỏa, tựa quang phi quang, cũng có rất nhiều hoa văn hình tròn.

Nàng nhìn rất lâu cũng không hiểu được, đúng lúc định từ bỏ, chợt phát hiện trên miệng bình khắc hai chữ rất nhỏ, nhờ ánh sáng yếu ớt của bình, nàng nhìn thấy hai chữ: “Hi Hiên!”

Lúc chữ “Hiên” rơi vào tầm mắt, trái tim nàng hoảng loạn suýt chút nhảy ra khỏi lồng ngực. Những ngón tay run rẩy sờ qua chữ Hiên rất đồi quen thuộc, giống như sờ thấy đôi mắt sáng ngời của Hiên.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy chiếc bình ngọc lưu ly vào lòng, rất lâu mà không nỡ đặt xuống.

Hóa ra tình yêu không có đáng hay không đáng, rõ ràng biết là vô ích, rõ ràng biết là ngu dại, vẫn không thể quay đầu...

Nàng không biết bản thân đã khóc bao lâu với chiếc bình, chỉ biết rằng nước mắt đã ướt đầm ống tay áo nàng. Đợi đến khi mọi phiền muộn trong lòng nàng hoàn toàn thoát ra, lúc dự định đặt chiếc bình xuống để rời đi, đúng lúc đó bất gặp một đôi mắt đầy cảm hận.

Tiểu Vân hoàn toàn không thờ được, kinh ngạc tròn mắt lên nhìn người đang bóp chặt lấy cổ họng nàng, là Vương.

Nàng không kịp nghĩ ra Vương sao lại ở đây, tại sao lại muốn giết nàng, suy nghĩ đã bị hắc ám chôn vùi.

Hóa ra chết đi lại tỉnh mạch đến vậy...

Nàng nhắm mắt lại, chờ đợi linh hồn rời khỏi cơ thể, chờ tới khi cánh tay đang bóp chặt cổ họng không còn dùng chút sức lực nào nữa.

Cuối cùng, Vương buông tay, giận giữ gào thét: “Ta một lòng một dạ yêu nàng, làm hết sức để nàng hạnh phúc, sao nàng lại phản bội ta”.

“Ta...” Nàng muốn giải thích, nơi cổ họng nàng vì đau mà ho sặc, khiến nàng không có cách nào nói ra được.

“Hắn đối xử với nàng như vậy, nàng vẫn còn muốn giúp hắn hủy diệt Ma vực sao?”

“Cái gì?” nàng như đã rất lâu rồi không thở được, nên đầu óc bị ì trệ, mới không nghe hiểu Vương đang nói gì.

“Có phải hắn sai nàng đến lấy trộm cốc Kính Nguyệt không?” Vương hung dữ hỏi.

“Cốc Kính Nguyệt? Là vật gì?” Nàng cuối cùng cũng lấy lại được giọng nói của mình, chỉ về phía bình ngọc lưu ly ở bên: “Là cái này sao?”

“Đúng, đây là thứ có thể che lấp cả bầu trời, chính là cốc Kính Nguyệt bảo vệ Ma vực không bị diệt vong, đây là thứ hắn trong mơ cũng muốn có được”.

Nàng lần này đã nghe hiểu, hóa ra Vương cho rằng nàng tới lấy trộm cái cốc gì đó này, mới tức giận muốn giết nàng. Tò mò xem một chút, thật không ngờ chiếc bình này lại có ma lực đến vậy, chà trách nhìn Vương lại nóng vội như vậy.

“Nàng thật sự không biết sao? Thế nàng tới đây làm gì?” Sự giận dữ của Vương bình tĩnh lại đôi chút, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Ta thấy tường đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, rồi bị một ma lực kì lạ thu hút tiến vào trong”.

“Đơn giản vậy sao?”

“Đúng vậy!” Nàng kiên định gật đầu, với ánh mắt của người vô tội. Còn có thể phức tạp đến mức nào? Nàng vốn dĩ không phải là một tiểu yêu phức tạp, không đòi hỏi cái gì quý, quyền lực, chỉ muốn sống cuộc sống đơn giản mà thôi. Đáng tiếc không thể được như ý muốn, hết lần này đến lần khác nàng đều bị cuốn vào những tai họa.

Thân thể yếu ớt của nàng, sao lại luôn phải trải qua những thương tổn không bao giờ kết thúc như vậy...

Vương không nói gì bế nàng ra khỏi mật thất, đặt nàng lên giường, mở miệng nói: “Nàng nghỉ ngơi đi, ta kêu Minh Hồn tới xem vết thương cho nàng”.

“Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ không có gì đáng ngại”.

Vương ngồi bên cạnh nàng, trầm ngâm rất lâu, nói quả quyết: “Ngày mai chúng ta thành thân”.

“Cái gì?” Nàng giật thót, buột miệng nói: “không...”

“Được, vậy đêm nay ta sẽ khiến nàng trở thành nữ nhân của ta”. Nói rồi hắn cười nhạt một tiếng, nắm chặt hai cánh tay đang vùng vẫy của nàng, đè nàng xuống giường...

“Không được, Vương... không được. Nàng dùng hết sức vùng vẫy, nhưng chỉ với thân thể yếu đuối và đạo hạnh khiêm tốn mấy trăm năm, sao có thể chống lại được cánh tay rắn chắc như thép của Vương.

Nàng chỉ có thể mặc cho thân thể nặng trĩu đó đè lên mình, mặc cho âm thanh bức xé y phục chọc thủng linh hồn nàng, sự sỉ nhục chưa từng có cùng trái tim nguội lạnh bao quanh nàng.

“Cứu ta...ta đồng ý, ta đồng ý...” khoảnh khắc này nàng cũng không tìm ra được cách nào khác để có thể kết thúc sự nhục nhã này, chỉ có thể roi lệ, cầu khẩn: “Vương, ta xin ngài, ta sớm muộn cũng là người của ngài, ngài hãy giữ lại cho ta chút tôn nghiêm được không?”

Ngon lửa trong mắt Ma Vương chớp mắt bị dập tắt, thương hại ôm chặt thân thể đang run lên của nàng, giống như muốn an ủi nàng điều gì, cũng như muốn cầu xin sự tha thứ của nàng, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu: “Nhớ đây, ngày mai!”

Vương cũng đi rồi, chỉ còn nàng tự ôm lấy thân nàng, khóc thầm. Nàng không trách hắn, cốc Kính Nguyệt che thiên lấp nhật là thánh vật có liên quan tới sự tồn vong của Ma giới, nàng đã phát hiện ra chỗ của cốc Kính Nguyệt, chỉ có hai con đường để lựa chọn: con đường thứ nhất để linh hồn lại Ma vực, con đường khác chính là để nàng vĩnh viễn ở lại Ma vực.

Nàng biết bản thân cũng sẽ có ngày phải đối mặt với sự chọn lựa, nhưng không ngờ được, nó lại đến nhanh như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Trăm mối tơ vò

Lúc trời đen như mực đã dần tan biến, vài thị nữ thanh tú bê mâm phụng long bảo vào trong phòng nàng không kịp nói gì, liền giúp nàng trang điểm thay đồ.

Sau khi bận rộn chuẩn bị xong, Tiểu Vân nhìn bản thân trong gương bật cười khanh khách. Mấy ngày gần đây đã gầy đi nhiều, hóa ra đôi mắt xinh đẹp kiều diễm đang đắm lẹ, nước da trắng sáng tô điểm thêm một lớp son mỏng mà khiến nhan sắc càng thêm thủy mị, hoàn toàn không còn là bộ dạng của nàng khi gặp lần đầu tiên tại khe nước, nhưng đẹp đến rung động lòng người.

Nếu như người đợi nàng ở lễ đường là Hiên, thời khắc này trên khuôn mặt nàng liệu chẳng sẽ là một nụ cười đầy tâm tình, có lẽ sẽ càng đẹp chân thực hơn...

Thánh điện to lớn như vậy, có khoảng hàng trăm yêu ma với hình dáng kì dị đứng tại đây, chính là động chủ của một trăm linh tám động. Nàng không có tâm trạng để đánh giá ngoại hình của bọn họ, kéo lê chiếc váy màu đỏ máu bước đi từng bước một, lặng lẽ tiến về phía trước.

Vương cách nàng càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ rệt. Nàng cứ luôn âm thầm tự hỏi bản thân, ta có thể yên tâm nghe theo sự sắp đặt của số mệnh không? Ta có thể quên đi Hiên, đón nhận người đàn ông trước mặt không?

Lúc đó nụ cười nơi khóe miệng hình vòng cung của Vương rơi vào tầm mắt nàng, nàng bỗng thấy trời quay đất cuồng, từng nét mặt của Hiên, từng câu nói đều quay cuồng trước mắt nàng...

Yêu một người, bất luận có bao nhiêu hận, có bao nhiêu oán, có bao nhiêu thất vọng, sự nhớ nhung vẫn không thể ngừng được.

Nàng không xuất giá! Bất luận thế nào nàng cũng phải tạm biệt Hiên một lần cuối, nàng vẫn muốn nói với chàng: nàng tha thứ cho chàng!

Nàng không ngừng lùi bước về sau... Nàng không can tâm từ bỏ như vậy, dù cho đó là vận mệnh của nàng, cả đời cũng sẽ không thể tha thứ cho sự nhu nhược của bản thân.

Nghĩ đến đây, nàng quay người chạy về phía cửa thánh điện, đáng tiếc Dạ Xoa sớm đã đứng tại đó, chặn đường nàng.

Đã không còn đường thoát nào nữa, nàng chỉ còn cách đối mặt, chỉ còn cách đánh cược một lần. Đánh cược vào lòng thương hại của Ma Vương, vào tình ý sâu lắng nồng nhiệt đối với nàng giống như những gì Minh Hồn đã nói.

Nàng gỡ chiếc trâm phượng vàng óng ánh trên đầu xuống, dí sát vào cổ họng mình, cười tuyệt vọng: “Vương, Tiểu Vân nguyện chọn cái chết, cũng không muốn gả cho ngài... nếu như ngài nhất định muốn có được ta, ta chỉ có thể lưu lại hồn phách ở lại Ma vực này”.

Nàng biết rõ, bất cứ yêu ma nào đang đứng tại thánh điện, cũng đều có thể dễ dàng đoạt khỏi tay nàng thứ “vũ khí” không chút nguy hiểm kia, có vô số phép thuật khiến nàng không thể không xuất giá. Nhưng không có ai có hành động gì, không có tiếng ồn ào, xì xầm, chỉ yên tĩnh chờ đợi phán quyết của Vương.

Đây là Ma vực, không có quy tắc, không có lí do, chỉ có mệnh lệnh và phục tùng. Chữ “Vương” này không phải chỉ là một danh xưng.

Nàng nhìn thấy trong mắt Vương còn rực đỏ hơn cả màu y phục trên người, dù cho trên mặt hắn không có chút biểu cảm chấn động ưu sầu nào, đến nụ cười nơi khóe miệng cũng cứng nhắc.

Thời gian bỗng như trôi chậm hơn vào khoảnh khắc này, mệnh mông rộng lớn. Nàng cũng không động đậy, yên lặng chờ đợi...

Cuối cùng, Vương chán tình ngồi xuống vương vị thuộc về hắn, dùng giọng nói bình ổn thường ngày nói: “Minh Hồn”

Hai chữ đơn giản mà quen thuộc vang lên bên tai nàng, giờ nàng mới thực sự hiểu được sự khác biệt to lớn nhất giữa hai hộ pháp tả hữu. Bọn họ đại diện cho: một là sự sống, một là cái chết. Mà nàng thì may mắn biết bao, được ban cho một con đường sống, được Minh Hồn đưa ra khỏi thánh điện.

Đại diện vẫn bao trùm sự trầm tĩnh, tất cả mọi người đều không có hành động gì. Giống như Minh Hồn chỉ đưa một nữ nhân tâm thương đi, mà không phải là như Vương nói: “tân Vương hậu”.

Cánh cửa Ma vực đã ở tít xa phía sau, nàng chưa tiếp nhận được thực tế vì sao bản thân có thể dễ dàng rời đi như vậy. Bởi một chút cảm giác vui vẻ vì thành công thoát khỏi đó cũng không cảm nhận được, trái tim nặng trĩu.

Nàng thật tàn nhẫn, Vương đối với nàng một tấm chân tình, cuồng si chờ đợi. Chiếc trâm phượng trong tay nàng đã tàn độc đâm vào tim hắn, chỉ để đổi lấy tự do của bản thân.

Lúc sắp tới rừng cây, Minh Hồn liếc nhìn chiếc trâm phượng nàng nắm chặt trong tay đã bị biến dạng, cuối cùng phá vỡ sự im lặng trên cả đoạn đường,

mở miệng nói: “ta không nghĩ cô sẽ làm như vậy...cô đã từng nghĩ tới, nếu cô đánh cược thua sẽ như thế nào không?”

“Có nghĩ tới” nàng lạnh nhạt trả lời: “thảm nhất cũng chỉ là hồn phách sẽ vĩnh viễn bị giam cầm ở Ma vực”.

“Có đáng không?”

“Một người hay một linh hồn bị Vương giam cầm thì có gì khác nhau? Ta chỉ đánh cược trong hắc có còn tồn tại lòng trắc ẩn, xem xem tình yêu của hắc có thật sự to lớn như ngươi nói”. Nàng thắng rồi, thắng một cách bí ố, đáng hồ thẹn.

Vương dù một câu “Nàng đi đi” cũng không nói với nàng. Cái hận sâu sắc như vậy, nàng có thể thấu hiểu được. Nhưng nàng vẫn không hiểu, Vương vì cái gì mà không giết nàng, hay là ép buộc nàng phải ở lại, sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy?

Minh Hồn thở dài một tiếng, nói: “Giờ cô đã chứng minh được rồi chứ? Người nguyện cho cô tự do, chứ không muốn đoạt lấy linh hồn cô”.

“Đúng vậy, giờ ta tin ngươi không lừa ta”.

Hắc cười, nụ cười không ấm áp giống lần đầu gặp, mà thêm phần nặng nề: “Cô thật thông minh...”

“Thông minh? Ngươi cũng đang cười nhạo ta?”

Minh Hồn lắc đầu, trả lời rất trịnh trọng: “Không phải, có rất nhiều người tự cho rằng mình thông minh, thận trọng từng bước, tính toán tỉ mỉ từng trong từng thời khắc, sống chắc chắn không vui vẻ gì. Nhưng cô khác, cô sống đơn thuần vui vẻ, có lúc cũng có chút hồ đồ, nhưng cô vào thời khắc quan trọng hiểu được cô muốn đạt được cái gì để mà đứng cam kiên trì...chỉ đáng tiếc, sự kiên trì của cô không hẳn là đúng”.

Nàng cẩn thận lắng nghe từng lời của Minh Hồn, cuối cùng vẫn không nghe hiểu được những lời ca ngợi châm biếm đó, chỉ cười nói: “Đúng sai không quan trọng, ta chỉ cần biết thứ ta muốn là cái gì”.

Thần sắc của Minh Hồn đột nhiên biến sắc, trầm lặng hồi lâu mới nói: “ta có chút ngưỡng mộ cô”.

“Ta?” Nàng đành cười gượng: “yêu một người đàn ông đến máu và nước mắt đều không có, có gì đáng để ngưỡng mộ?”

“Chỉ ít cô gặp được người đáng để cô cố chấp không hối hận...không phải ai cũng có thể xác định được cái gì là cái mà bản thân mình muốn”.

Trong một khoảnh khắc nàng cuối cùng cũng thấy trong mắt Minh Hồn, sự thất vọng của hắc, thật không nghĩ rằng người luôn có liên quan tới nữ nhân như hắc, đến cuối cùng lại không biết ai là người hắc yêu, thật đáng thương.

Nàng lại không kiềm chế được sự tò mò trong lòng, lúi lúi ống tay áo hắc hỏi: “Thật sự từ trước tới nay chưa gặp được nữ nhân nào khiến ngươi rung động sao?”

“Rung động? Sao phải rung động? Ta đối với nữ nhân nào cũng rất tốt, giống như đối với cô – lúc cô cần thì quan tâm cô, chăm sóc cô, chỉ thế mà thôi”.

“Thế còn nữ nhân đã chết kia?”

“Ài?” Minh Hồn nghĩ một lúc, mới hỏi: “Cô nói Lạc Sa sao?”

Tiểu Vân vô đầu, nghĩ: Lạc Sa là ai? Nàng sao lại thảo luận với Minh Hồn về nữ nhân của hắc, nhất định phải nói rõ ràng, không thì hắc căn bản không biết nữ nhân mà nàng đang nói đến là ai trong vô số các nữ nhân như vậy.

“Chính là nữ nhân khiến ngươi và Dạ Xoa xảy ra hiểu lầm”.

“Hiểu lầm?” Minh Hồn ngẩn ra, hỏi: “hiểu lầm gì?”

“Đúng rồi, hôm qua Dạ Xoa tới tìm ta, hắc nói nữ nhân đó không phải do hắc giết”. Nàng đã quên mất một sự tình quan trọng.

“À!” Minh Hồn khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Tiểu Vân ngược lại ngây người ra, lắp ba lắp bắp: “Ngươi...sao lại không có chút kinh ngạc nào

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cỏ thơm chiều tà

Minh Hồn đưa nàng đến khu rừng, xong liền quay về, chắc có lẽ vì không muốn gặp Tiểu Mai, không muốn tận mắt trông thấy nữ nhân vì hấn mà trở nên băng giá như thế.

Tiểu Vân vươn vai, hít một hơi thật sâu, lâu ngày không gặp, bầu trời vẫn thật trong xanh; ánh nắng xa cách bao lâu vẫn ấm áp như vậy.

Cuối cùng cũng quay trở về nơi nàng thuộc về.

Tiểu Mai vẫn ở trong sơn động ngồi thiền tu luyện như trước.

“Ta về rồi”. Nàng hào hứng nói.

Tiểu Mai nghe thấy tiếng của nàng, mở mắt ra, vẻ mặt vui mừng nói: “Cô không phải đang ở Ma vực sao? Sao lại quay về được thế?”

“Sao cô biết ta ở Ma vực?”

“Dạ Xoa từng tới đây”.

Trông thần sắc Tiểu Mai không khỏe, Tiểu Vân quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Không sao”. Tiểu Mai cúi đầu do dự đôi chút, rồi khẽ hỏi: “cô gặp chàng rồi phải không?”

Mặc dù không nói là ai, nhưng Tiểu Vân vẫn hiểu, gật đầu nói: “đúng vậy”

“Chàng...có khỏe không?”

“Khỏe, chỉ ít hấn cũng không nhớ những việc không vui”. Nàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Mai, dựa vào bờ vai gầy gò yếu đuối, than vãn: “đã qua cả rồi, đã từng yêu, đã từng hận, kết cục không phải đều là tự giã vò chính bản thân mình sao. Vì những người không hề yêu mình, thật không đáng”.

Tiểu Mai gật đầu, lại nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Sự tĩnh lặng này còn đáng sợ hơn cả hận thù, giống như hủy hoại nốt cả sự tuyệt vọng của con người.

Trong tim Minh Hồn từ trước tới giờ chưa từng có Tiểu Mai, nàng không biết sự thực này có một lần nữa làm tổn thương Tiểu Mai không, tình yêu vốn dĩ là thứ rất khó để đoán được, ai có thể nhìn thấy trước được kết cục sẽ ra sao?

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiếu rọi vào từ cửa động, kìm nén những phiền muộn như trăm mối tơ vò trong lòng.

Những nỗi muộn phiền kìm nén lâu từ đáy lòng bộc phát, nàng chạy ra khỏi động hướng về phía trời xanh hét lên:

“Không phải chàng là thần tiên sao? Không phải luôn tự cho mình rất tài giỏi hay sao?

Hừ! Ta khinh thường chàng tự cho rằng mình là thần như vậy, mỗi ngày rảnh rỗi tận hưởng khoái lạc, chàng đã vì muôn dân làm được những gì?

Chàng bảo ta phải chấp nhận sự sắp đặt của số mệnh, ta càng không làm theo!

...

Ta ghét chàng, căm ghét sự mềm yếu vô năng của chàng, căm ghét chàng vô tình vô nghĩa, tóm lại mọi thứ thuộc về chàng ta đều căm ghét...”

Mắng đủ rồi, nàng hít thở sâu, nét mặt trở nên rạng rỡ tươi vui hơn với cảnh sắc như thơ như họa. Bầu trời vẫn trong xanh như xưa, ánh nắng vẫn rực rỡ như cũ, nàng vẫn là Tiểu Vân của trước đây.

Mỉm cười đối diện với tất cả những đau buồn.

Thấm thoát, sắc vàng của mùa thu đã trôi qua, gió lạnh cắt xương như thức tỉnh nàng lại một mùa đông tuyết phủ đầy trời sắp tới rồi.

Trong ánh nắng tươi đẹp buổi sớm, Tiểu Vân hít thở đón mặt trời mọc, lấy hơi, chỉ thẳng lên trời mà mắng: “thần tiên thì giỏi lắm sao? Pháp lực vô biên thì có thể cao cao tại thượng sao? Nhận được sự sùng bái của vạn người, thì có thể cho bản thân là giỏi sao?

Thần tiên luôn tự cho mình hơn người như chàng mới nên bị trời cho sét đánh, luôn miệng nói cứu người nguy nan, toàn hoang tưởng tự đại, coi thường chúng sinh. Không có việc gì thì hãy trốn ở trên trời mà soi lại mình trong gương, đừng có tưởng bản thân cái gì cũng có thể làm được...”

Vờ trách người thương thân, làm như bụng dạ từ bi khoan hồng, thực chất chó lợn còn có tình có nghĩa hơn chàng, đến rắn bọ chuột kiến cũng không đen tối máu lạnh như chàng...”

Mắng đến không còn hơi sức, nàng mới ngồi xuống nghỉ một chút, mỉm cười với bản thân trong khe suối, kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Trong mấy ngày này, mỗi ngày nàng thức dậy, đều sẽ ngồi bên khe suối mắng chửi một hồi, đợi đến khi bản thân quên hết tất cả nhưng điều không vui,

sẽ vui vẻ đối mặt với cuộc sống của nàng.

Hạnh phúc và đau khổ vốn dĩ chỉ là ở trong ý niệm, hạnh phúc cũng là một ngày, không hạnh phúc cũng là một ngày, số mệnh của nàng đã lặn độn như vậy, sao còn phải tự làm khổ bản thân nữa chứ?

Đang định ngồi dậy, một âm thanh bay bổng phát ra phía sau lưng nàng.

“ ‘hoang tưởng tự đại’ nàng mắng tám mươi mốt lần, ‘vô tình vô nghĩa’ nàng mắng chín mươi chín lần, nàng mắng chửi không biết mệt, ta nghe đến phát ngấy rồi, có thể thay đổi cách mắng chửi mới mẻ hơn được không?”

Giọng nói dịu dàng trầm ấm khiến nàng ngoảnh đầu lại...

Nàng bất thành linh quay người, thấy một người không biết đã đứng sau lưng nàng từ bao giờ, chiếc áo dài trắng tinh tươm như vân mây muôn đời bất diệt trên Hoa Sơn, lúc ẩn lúc hiện, mái tóc dài mềm mượt buông xõa sau lưng, tỏa hương bay trong gió...

Tính cách của chàng còn sâu sắc hơn cả những quan niệm nghệ thuật, thay đổi thất thường, cũng khiến người ta bất giác phải ngước nhìn và sùng bái.

Hiền thay đổi rồi, không còn ăn vận đơn thuần một màu đen, ôn tồn nho nhã như lúc ban đầu quen biết, nhưng nụ cười không hề thay đổi dù chỉ một chút, vẫn là nụ cười dịu dàng đó, dịu dàng đến mức khiến người khác ngại thẹn.

Nàng không lơ rồi mắt đi, mong muốn duy nhất chính là có thể tiếp tục nhìn nhau như thế lâu dài cùng đất trời...

“Nàng có vẻ không nhận ra ta nữa rồi, có cần ta tự giới thiệu bản thân không?”

“Không cần...” nàng hoang mang dời ánh mắt đi chỗ khác, con tim kích động dần bình tĩnh lại, mới nhớ tới bản thân hình như vừa hình như đang mắng chửi một ai đó, hồng rồi! Hồng rồi!

“Bộ dạng nàng trông thật giống đứa trẻ làm sai điều gì”. Hiền cười nói lạnh nhạt, ánh mắt linh hoạt, vẫn có một chút mơ hồ.

“Chàng đều nghe thấy hết sao?”

Nàng sao có thể hỏi một hỏi câu ngớ ngẩn như vậy, người ta không những nghe thấy mà đến mỗi câu mỗi chữ đều nhớ rõ đã nói bao nhiêu lần.

Xong rồi, nhất định là tới báo thù. Sao nàng lại quên con người này có lòng dạ hẹp hòi, hay ôm hận cơ chứ?

Thật là quá thất sách!

“Ta là thần, đương nhiên cái gì cũng có thể nghe thấy”.

Thiên hạ có biết bao nhiêu người và yêu, nói biết bao nhiêu lời, chàng đều có thể nghe thấy hết, há chẳng ồn ào chết đi được sao.

Nàng tỏ vẻ đồng cảm nói: “Thiên đình nhất định rất ồn ào rồi”.

“Không phải, ta chỉ có thể nghe thấy những gì ta muốn nghe”.

“Muốn nghe?” Nàng bĩu môi nói: “Con người chàng nhất định không bình thường, hóa ra lại thích nghe mắng chửi”.

“Toàn nghe thấy những tiếng khen ngợi ca tụng của thế nhân, quả thực phát chán rồi, nghe nàng mắng chửi, mới thấy có cảm giác mới mẻ, tuy nhiên gần đây ngôn từ của nàng có chút nghèo nàn, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu đó, ta quả thực mất hết hứng thú để nghe rồi”. Chàng trả lời điềm nhiên như không.

“Hơ! Lần sau ta nhất định sẽ nhớ thêm một câu ‘kén cá chọn canh’”.

Mặc dù trên nét mặt nàng vẫn tỏ vẻ chán ghét tức giận, nhưng trong lòng lại thấy ấm áp, nhẹ nhõm. Nếu như nàng tiếp tục mắng chửi như vậy, thì mỗi ngày chàng sẽ đều nghe, như vậy dù cho một người ở trên trời, một người ở dưới mặt đất, khoảng cách cũng dường như không còn xa xôi nữa.

Nếu chàng có thể luôn luôn nhẫn nại nghe mỗi câu nói của nàng, kể cả là mắng chửi, thì nàng sẽ không còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Hiền khua tay nhẹ nhàng trước mặt nàng, gọi lối suy nghĩ đang bay xa tít của nàng trở lại: “Đã hết tức giận chưa?”

“Chưa hết thì sao? Đánh cũng không đánh được chàng, mắng cũng mắng chán rồi, coi như bản thân ta đen đui vậy”.

Tức giận có thể tan biến, còn tình cảm đã trao đi thì sao, sao có thể nói bỏ là bỏ được? Huống hồ, thời khắc này chàng cũng thật là thu hút người khác, khiến cho nàng cuốn cuộn trào dâng trong lòng...

Nhưng nói hận chàng, oán chàng cũng có tác dụng gì?

Đau thương cũng sẽ không thể vì nói ra mà có thể giảm bớt, càng không thể vì oán hận mà biến mất.

Cho nên nàng chỉ có thể kiên cường ngẩng cao đầu, không cho nước mắt tiếp tục rơi.

Hiên không nói gì nhìn nàng chăm chú, trong đôi mắt đó có một sợi dây tình cảm mà nàng không nhận ra.

Nàng muốn kiểm tìm điều gì trong ánh mắt đen láy sâu thẳm kia, Hiên lại nhẹ nhàng dời ánh mắt đi chỗ khác, quay mặt về phía nàng không nhìn thấy.

Nàng thật sự rất muốn nhìn thấy gương mặt của chàng, vì nàng cảm nhận được nước mắt ở nơi nào đó trên cơ thể chàng...

Nhất định là ảo giác, thần tiên không thể có nước mắt.

Chợt im lặng, khiến cho hai người rơi vào một không khí ngưng ngừng khó xử.

Giằng co hồi lâu, Tiểu Vân không chịu được nữa, bèn phá vỡ sự im lặng nói: “Sao chàng lại xuất hiện?”

Ba tháng rồi, nàng vẫn ở trên con đường đã từng gặp mặt biết bao lần để đợi chàng, chàng đều không xuất hiện. Lúc nàng cho rằng sẽ vĩnh viễn không còn gặp lại, chàng lại xuất hiện đường đột, đảo lộn tâm trạng của nàng.

Hiên thờ dài rất lâu, dùng dáng vẻ tội nghiệp đáng thương nói: “ta chỉ là muốn xin nàng đừng mắng chửi nữa, tất cả thần tiên trên trời đều biết ta bạc tình bạc nghĩa, hành vi xấu xa bốn cột”.

“VẬY chàng hãy xử ta đi, sẽ bớt đi phiền phức cho chàng”.

Chàng cười, nụ cười vẫn mê hoặc như thế: “ta cũng muốn, nhưng ta vẫn lo lắng những thần tiên khác sẽ nói ta có tật giật mình, giết người giết khẩu”.

Nàng cũng cười, đã rất lâu rồi không cười thoải mái như vậy.

“Cười vui đến thế sao, xem ra ngày mai sẽ không còn mắng chửi ta nữa, ta đi đây...”

Tiểu Vân hoảng hốt, lưu luyến buột miệng nói: “đừng đi...”

Biết rằng bản thân đã đường đột, nàng cười gượng: “chàng bận lắm sao?”

Chàng gật đầu, trả lời thành thật: “đúng vậy, ta phải quay về tưới nước cho cây đào”.

“Tưới nước? Như vậy cũng gọi là bận? Thiên giới có kiểu thần tiên như chàng bỏ việc chính làm việc phụ, thật là không may, chả trách yêu quái hoành hành!”

“Nếu như ta nói cho nàng ta là thần tiên làm việc chính đáng, nghiêm chỉnh nhất thiên giới, nàng có tin không?” Chàng hỏi.

“Không tin!”

Hiên tắt đi nụ cười tiến lại gần nàng, dịu dàng vuốt sợi tóc bị gió thổi trên mặt nàng, dùng ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn vào khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng nói: “nàng đã gầy đi nhiều”.

“Hả?” Trái tim nàng dao động thổn thức, nước mắt lại không thể kiềm chế được nữa.

Tốt nhất là nhắm chặt mắt lại, để giữ lại nước mắt sắp rơi ra...

Lại ngửi được mùi hương quen thuộc trên cơ thể chàng, vẫn thật trong lành.

Nhưng rất nhanh biến mất không một dấu vết...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thử tình nan ký

Thiên đình

Trong hoa viên sau điện Kim Loan, Hiên lấy nước ở Dao Trì nhỏ từng giọt tưới cho cành đào đem về từ Ma vực, thất thần nhìn chăm chăm vào cành lá xò ra trong khói tiên mờ ảo.

Tiếng bước chân từ tốn, điềm tình dần dần tiến lại, chàng đã nghe thấy, nhưng không ngoảnh đầu lại, tiếp tục cho những giọt nước long lanh rớt xuống chiếc lá tươi non.

“Vẫn còn thời gian làm hoa làm cỏ, người gần đây rảnh rồi sao?” trong lời nói hiện ra sự uy nghiêm

Hiên do dự một chút, rồi mới nhẹ nhàng quay người cung kính chào hỏi: “Khởi bẩm Ngọc Đế, hiện nay triều đình dưới trần gian nay không còn thịnh vượng, loạn thần tặc tử hoành hành bá đạo, e rằng khó tránh khỏi một cuộc chiến. Thần cho rằng lúc này là thời cơ thích hợp để thay đổi triều đại, không thích hợp để gây chiến với Ma giới”

Thần sắc trách móc của Ngọc đế có chút dịu xuống, hỏi:” đã thấy tâm tích của cốc Kính Nguyệt chưa?”

“Ma vực kéo dài vạn dặm, địa hình hiểm trở, muốn tìm một chiếc cốc Kính Nguyệt bé nhỏ thực không phải chuyện một sớm một chiều, mong Ngọc Đế gia hạn thêm vài ngày, thần sẽ cố gắng nhanh chóng tìm cách”. Chàng ngừng một chút, ngẩng đầu thấy thần sắc Ngọc Đế không hài lòng, lại nói: “cho dù có không tìm được cốc Kính Nguyệt, thần cũng sẽ đem thiên binh san bằng Ma vực, quyết không để cho bọn chúng gây họa cho nhân gian”.

“Tốt! Việc tuyển chọn thiên binh thiên tướng cho thiên đình thế nào rồi?”

“Thần đã tìm kiếm lựa chọn được một tốp các chiến binh xuất chúng, hi vọng trong trận chiến dưới nhân gian bọn họ sẽ kiến công lập nghiệp, dựa theo công mà phong thần”.

Ngọc Đế gật đầu hài lòng, lúc định rời đi lại bị cảnh đào thu hút sự chú ý, sừng sốt hỏi: “Đây có phải là cây bàn đào không?”

“Vâng, thần thấy nó ở Ma vực, không nhẫn tâm để vật thiêng liêng này lưu lạc ở Ma vực, bèn đem trồng tại thiên đình”. Chàng cung kính trả lời như trước.

Ánh mắt chăm chăm vào cảnh đào của Ngọc Đế chú ý tới thần thái kính cẩn lễ phép, cuối cùng không kìm được thờ dài nói: “nhất định phải xưng hô quân thần sao? Nhất định phải biểu hiện xa cách như vậy sao?”

“Thiên đình có trật tự lớn nhỏ, tôn ti khác biệt, thần hiểu rõ bệ hạ thường phạt nghiêm minh, không dám có chút nào dám thất lễ”.

“Hay cho câu tôn ti khác biệt...” Ngọc Đế uy nghiêm trở nên thất vọng, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Hiên, nói: “Hiên, phải bao nhiêu năm con mới có thể hóa giải nút thắt trong lòng, chả nhẽ thật sự muốn đợi tới khi bàn đào ra hoa kết quả sao?”

Hiên vẫn đứng cúi đầu như cũ, nén nhịn sự đau khổ trong lòng, trả lời: “Bệ hạ nặng lời rồi, thần chỉ tuân theo thánh ý”.

“Tuân theo thánh ý? Con không hiểu cho nỗi lòng của ta sao?”

“Thần thấy thật hổ thẹn!”

Ngọc Đế cười thất vọng, nói “trong mắt con ta chỉ là ngọc hoàng đại đế cao cao tại thượng, phải không?” người nhìn khuôn mặt lãnh đạm cúi xuống của Hiên rất lâu đầy hi vọng, rồi lại thất vọng nói: “bỏ đi, tùy con vậy”.

Sau khi Ngọc Đế đi khỏi, Hiên từ từ ngẩng đầu lên, các ngón tay trắng bệch nắm chặt lấy bình từ tinh đựng nước của Dao Trì. Chính chàng muốn xưng hô quân thần, muốn xa cách như thế sao? Năm đó lúc chàng quỹ xuống thiết tha cầu khẩn, ngọc hoàng đại đế ngồi trên ngôi cao đại diện đầu thềm nhìn chàng một cái.

Nhớ lại, chuyện đó khiến chàng lần đầu tiên biết tới những ngày hoang mang sợ hãi, trái tim của chàng vẫn đang rỉ máu...

Trở về Ngọc Thanh điện, chàng nhìn thấy Thái Bạch Kim Tinh đã bày sẵn bàn cờ chờ chàng, mỉm cười nói: “Rảnh rồi vậy sao?”

Thái Bạch Kim Tinh thấy chàng quay về, đứng dậy cười nói “đúng vậy, xem ra tâm trạng ông hôm nay không tệ, qua đây chơi cờ cùng ta”.

“Tâm trạng tốt? Từ lúc nào đã học được thuật đọc nội tâm vậy, ta cũng đang muốn chơi”.

“Thật ra thì thuật đọc nội tâm không biết, chẳng qua đúng lúc thấy ông ở hoa viên tưới nước cho cây đào mà thôi”.

“Tưới nước?” Chàng vẫn còn không hiểu Thái Bạch Kim Tinh sao, nhìn thấy chàng tưới cây liền vội vàng như vậy chạy tới tìm chàng. “Thôi bỏ đi, ông có phải đã nghe thấy những lời dạy dỗ của Ngọc Đế.

“Haha! Ta chỉ trùng hợp đi qua mà thôi”, Thái Bạch Kim Tinh chữa gượng cho câu nói dối của mình, cười xòa nói: “nói thật thì, rất hiếm khi thấy ông chẳng nói câu nào như ngày hôm nay, đã học được cách nhẫn nại từ lúc nào vậy?”

“Ông còn chế giễu ta nữa, thì mời về cho, hôm nay ta tâm trạng không tốt chút nào cả”. Hiên lạnh lùng đáp lại.

“Đương nhiên là không phải, ta chỉ rất tò mò, thái độ trước đây của ông không như vậy...”

Hiên ngắt lời ông ta: “Ông rốt cuộc muốn nói gì, nói thẳng vào vấn đề đi”.

Không phải chàng không nể mặt Thái Bạch Kim Tinh, chỉ là Thái Bạch Kim Tinh trước nay luôn nói vòng vo, nếu không ngất lờ, ông ta có thể vòng vo cả từ thời khai thiên lập địa, nói không chừng đến quá trình tu luyện đắng cay khổ cực cũng đều có thể lần lượt được hồi tưởng lại.

Thái Bạch Kim Tinh không để tâm tới sự vô lễ của chàng, ngược lại nghiêm mặt nói: “được rồi, ông có phải lại đi gặp tiểu hồ ly kia không?”

“Đúng”.

“Biết rõ là không có kết quả, tại sao vẫn muốn gặp nàng ta, ông làm vậy đối với nàng ta là càng gây thêm tổn thương, sẽ chỉ khiến nàng ta càng khó quên hơn”.

Hiên ngồi xuống, thờ dài một tiếng nói: “Ta đâu có không muốn triệt để đoạn tuyệt cùng nàng, cắt đứt hi vọng của nàng. Nhưng nàng mắng chửi như vậy, khó tránh một ngày nào đó sẽ đến tai Ngọc Đế và Vương Mẫu, đến lúc đó sợ rằng ta cũng không bảo vệ được nàng nữa”.

“Ông đã biết tính khí của Vương mẫu nương nương, nên biết đường nhượng bộ một chút. Lần trước ông đã chọc giận người rồi, người xem nếu không phải người có ba phần chiếu cố đối với người, sớm đã đánh cho tiểu hồ ly kia hồn bay phách lạc rồi”

“Ông yên tâm, ta tự biết giải quyết”. Chàng đương nhiên có thể hiểu hết lời khuyên nhủ chân thành của Thái Bạch Kim Tinh, nhưng nghe thì dễ dàng, nhưng để làm được đâu có phải dễ.

Chàng đã không có cách nào ngừng lại, thì không nên đánh động mặt hồ đang phẳng lặng.

Tin rằng thời gian sẽ dần dần kết thúc tất cả... chỉ cần chàng mãi mãi không xuất hiện, Tiểu Vân sớm muộn cũng có ngày quên được chàng.

Thánh điện ở Ma vực

“Dạ Xoa, Minh Hồn, các người nghe đây, từ nay về sau nữ nhân đó và Ma vực không còn quan hệ gì nữa”. Nói xong, Vương đứng dậy rời khỏi thánh điện.

Dạ Xoa hung dữ đá bay chiếc ghế tựa rách tả tơi, nguyên rủa: “nữ nhân đáng chết này”.

“Đây là chuyện của Vương, người sẽ tự giải quyết”. Minh Hồn bắt lấy chiếc ghế khó coi từ không trung, cau mày nói.

“Người đã bị nữ nhân kia làm cho phát điên rồi, còn giải quyết được gì...” hán nghĩ ngợi rồi nói: “ta đi giết cô ta, tránh để Vương phải canh cánh trong lòng”.

Minh Hồn lập tức lao lên trước chặn hán lại, nghiêm nghị nói: “Người điên rồi! Vương vừa mới nói từ nay về sau họ không còn liên quan đến nhau đấy thôi”.

“Chính vì không còn liên quan ta mới có thể giết chết nàng ta được”.

“Người không được đi”.

Hán đẩy Minh Hồn ra hỏi: “Tại sao?”

“Nàng ta chỉ là kiên định với thứ bản thân mong muốn, không muốn người khác thao túng số mệnh của nàng, như vậy có gì sai sao?”

Dạ Xoa cười nhạt: “Người cho rằng ta không biết, người thích nàng ta, mới tìm mọi cách bảo vệ nàng ta”.

“Người nói hồ đồ cái gì vậy?”

“Dựa vào nàng ta, sao có thể nghĩ ra cách lấy cái chết ra uy hiếp? Ta thấy chính là người đã đưa ra chủ ý này cho nàng ta”. Tiếng cười ma quái của Dạ Xoa càng thêm ghê rợn trong thánh điện âm u lạnh lẽo.

“Người có biết người đang nói cái gì không?” Minh Hồn tức giận quát.

“Ta đương nhiên biết, nàng ta vốn là mầm họa, đến người cũng bị nàng ta mê hoặc. Người muốn nàng ta rời xa Vương, để có thể ở bên cạnh người đúng không?”

“Ta...” Minh Hồn dùng sức kéo tay Dạ Xoa, giọng điệu dịu xuống đôi chút: “Dạ Xoa, nàng là một cô gái tốt, không phải tất cả mọi nữ nhân đều giống Lạc Sa, người không thể vì Lạc Sa mà căm hận mọi nữ nhân trên thế gian này”.

Dạ Xoa ngậy người, sau đó cười lớn nói: “tất cả nữ nhân đều là tai họa, đều đáng chết. ta chỉ là hận nữ nhân, hận đến không thể giết tất cả nữ nhân trong thiên hạ”.

Minh Hồn không biết phải nói gì, chỉ cảm phẫn nộ: “người thật vô lý”.

“Ta vô lý? Còn người là kẻ đa tình, gặp một người yêu một người”

“Ta gặp một người yêu một người còn hơn người gặp một người giết một người. Người rớt cuộc có còn trái tim không?”

“Ta không có? Chẳng nhẽ người có? Minh Hồn, ta nói cho người biết, ta muốn giết nàng ta ai cũng không cản nổi đâu”. Nói xong hất hất tay Minh Hồn ra, biến mất vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hợp tan vôi vã

Hiên đi rồi, chàng đi trông đào.

Có lẽ việc trông đào quan trọng hơn nàng, nên chàng sẽ không còn xuất hiện nữa...

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Vân rũ xuống thần thờ, chờ đợi thú sắp sửa sắp bầy của nàng.

Tiểu Mai nói: là yêu thì nên sống theo bản phận của yêu, hại người mới là con đường chính đạo của nàng.

Nàng không hề phản bác lại, chỉ cầu xin một điều duy nhất: người đầu tiên bị nàng hại, hãy có tướng mạo thật xấu xí, càng già càng tốt, tốt nhất là một kẻ tập hợp hết tất cả những thứ xấu xa ghê tởm trong thiên hạ này.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, một thanh niên tươi cười, nho nhã ôn tồn từ ánh ban mai vôi vàng bước tới.

Nàng thờ dãi ngao ngán: “ông trời không thể mở to mắt ra sao? Lúc muốn hút hồn phách của kẻ khác để tu luyện, thì đem đến một thần tiên không tìm không phôi; giờ không muốn hại người, thì lại tặng cho nàng một người tốt trăm năm mới có”.

“Cô nương, nơi hoang sơn cùng cốc này, sao mình nàng lại ngồi đây”.

Tiểu Vân nghe thấy, tiếng một kẻ tự tìm đến cái chết, trong lòng chán nản. Trả lời trong vô thức: “ta nghe lén thấy ca ca và tẩu tẩu định bán ta cho một lão già, nhất thời hoảng loạn chạy trốn, không may bị treo chân, không đi nổi nữa...”

Người thanh niên nghe xong, cười nói: “không sao cả, vừa may ta là một đại phu, để ta giúp nàng xem vết thương”.

“Hà!” chẳng nhẽ trùng hợp đến thế, nàng ngăn người nhìn vừa nãy chân vẫn còn đi đi lại lại, hoàn toàn không có vấn đề gì, nghiêng răng nghiêng lợi: ông trời có tình chống lại ta đây mà!

Vị đại phu trẻ tuổi thấy sắc mặt nàng không tốt, vôi vàng nói: “nơi hoang sơn cùng cốc này thật bất tiện, không thể chữa bệnh được”.

“Đúng vậy, đúng vậy! Chắc chỉ cần nghỉ ngơi một chút là khỏi thôi!”.

“Vậy ta đợi cô nương nghỉ ngơi xong, đưa nàng xuống núi chữa trị?”

“Hà?” lại còn bám lấy nàng như vậy, không muốn làm hại hấn, mà cũng không cho cơ hội nữa sao? Nàng cười đối phó nói: “công tử rảnh rồi vậy sao?”

“Không phải, trị bệnh cứu người là việc đại phu nên làm, cô nương xin đừng hiểu lầm”.

Tiểu Vân thấy trong mắt hấn có vẻ lo lắng, bộc trực thành khẩn, liền đối với hấn có chút thiện cảm, hỏi: “xin hỏi quý tính đại danh của công tử, có việc gì mà đi qua chốn này?”

“Tại hạ họ Mạnh, chỉ là một thư sinh, vô đức vô năng, hành nghề y kiếm sống. Lúc nãy có bệnh nhân mời ta tới khám bệnh, đang trên đường trở về, đứng lúc gặp cô nương”.

Thư sinh à, giả như Hiên cũng là một thư sinh đơn thuần như này, có lẽ nàng đã có thể giống nhiều yêu tinh khác, soạn ra một bản tình ái nhân gian lãng mạn.

Đáng tiếc tạo hóa trêu người, khiến nàng gặp phải một thần tiên tuyệt tình, chỉ nhận lại được bi thương...

“Tại sao lại không vào triều làm quan, tiền đồ rộng mở?” Trong ấn tượng của nàng, gian khổ dùi mài kinh sử đều là vì một ngày nào đó có thể được thăng quan tiến chức.

“Triều đình đương thời vô đức vô năng, gian thần chuyên quyền, căn bản không làm nên trò chống gì. Đương lúc loạn lạc, trước mắt chỉ có hành nghề y mới có thể cứu giúp chúng sinh nghèo khó túng quẫn”.

Câu trả lời của Mạnh thư sinh có phần cao thượng nằm ngoài dự đoán, khiến nàng không kiềm được nghĩ lại về bản thân, có thể nói ba trăm năm nay đã sống vô ích, tu vi không đạt, đầu óc ngu dốt, vẫn cứ luôn u mê, hại người không thành cuối cùng lại thành ra tự hại mình. Người yêu nàng thì bị nàng làm cho tổn thương đau khổ, người không yêu nàng thì khiến nàng tan nát cõi lòng.

Rốt cuộc vẫn không bằng cuộc sống mấy chục năm của người phàm.

“Chân của cô nương đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đỡ rồi, chắc có thể đi lại được rồi”. Nàng trả lời đối phó

Không ngờ thư sinh nói: “vậy để ta điu cô nương tới y quán của ta đắp thuốc...”

“Được...” Nàng suy nghĩ, dù sao thì làm yêu tinh cũng chả có tiền đồ gì, thử làm người xem xem có chút ý nghĩa nào không.

“Được thôi!”

Nàng ngờ ngàng ngăn người ra với các loại thuốc trước mắt, hoàn toàn không chú ý tới những bệnh nhân trước mặt đang lén nhìn nàng.

Mặc dù mấy người bệnh này không có một lời oán trách, xong người có đôi tay diệu kì trong y quán Mạnh đại phu không chờ được sự chậm chạp của nàng, liền gọi: “Tiểu Vân, mau tới bốc thuốc”.

“Dạ!” nàng chợt hồi tỉnh ra khỏi suy nghĩ mông lung, mau chóng lấy đơn thuốc bốc lấy vài vị thuốc rồi gói lại, truyền cho những bệnh nhân đã đứng đợi tề mồi cả chân, không ngừng chấp tay nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Bệnh nhân không những không tức giận mà còn cười nói: “cô muốn dùng thuốc giết ta phải không, gói thuốc cô đưa ta là thạch tín”.

Tiểu Vân nghe thấy giọng của Minh Hồn, giật mình ngẩng đầu lên, ngạc nhiên cười nói: “Sao người tìm được ta?”

“Nghe ngóng ra được, đạo này vẫn ổn chứ?”

“Không tệ, so với làm yêu làm người có cảm giác thành công hơn, ta đã biết thêm rất nhiều được liệu”. Nàng mỉm cười nói.

“Công việc này cũng được, tiền đồ vô lượng. Chỉ là sau này nhớ phải phân biệt rõ thạch tín với bạch thược”. Minh Hồn xoa đầu nàng đầy vẻ cưng chiều, cười nói: “so với những gì ta tưởng tượng cô thật kiên cường...”

Minh Hồn thấy nàng rất bận rộn, không nói thêm nhiều liền rời đi.

Sau khi hoàn thành hết mọi việc, nàng chỉnh trang lại đầu tóc y phục, nói: “Mạnh đại phu, ta đi đây”.

“Lại tới con đường đó sao?”

“Đúng vậy”. Nàng nói, người đã bước ra khỏi cửa rồi, chỉ còn nghe thấy từ trong nhà vọng ra tiếng: “nghe nói chỗ đó có yêu tinh, cô cẩn thận đấy”.

Yêu tinh? Nàng không nhin được cười, đang nói chính nàng sao, trên con đường nhỏ này ngoài nàng ra còn có ai nữa.

Quanh quẩn một mình trên con đường nhỏ đã trở thành một thói quen của nàng, mỗi ngày khi hoàng hôn gần buông xuống, nàng đều tới đây, đợi đến khi mặt trời lặn hẳn, đêm khuya vắng lặng nàng mới quay về.

Rõ ràng biết người nàng muốn đợi sẽ không còn giống trước đây, bất ngờ xuất hiện rồi nói với nàng: “Xin chào, thật trùng hợp!”

Nhưng nàng vẫn thích đi dạo như vậy, giống như lễ truy điệu cho tình yêu đã chết của nàng, tưởng nhớ tâm hồn đã chết theo tình yêu của nàng.

Bình thường mà nói, tất cả yêu tinh đều nên ở lại rừng núi nơi thuộc về mình để tu luyện, nhưng nàng lại một mình chạy tới y quán đi bốc thuốc, từ lúc thấy nụ cười đầy ẩn ý của Minh Hồn, nàng hiểu cảnh ngộ này thật là buồn cười. Nhưng nàng không để tâm, dù sao giúp người vẫn tốt hơn là hại người.

Đột nhiên, trời đất mù mịt, bóng đen ùn ùn kéo đến che khuất mặt trời.

Tiểu Vân vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, bóng ma đen tối của Dạ Xoa đã vây quanh lấy nàng.

Nàng vội vã vận chân khí, niệm thần chú mà chính nàng cũng còn không nắm rõ.

Đáng tiếc tất cả đã quá muộn, bóng đen trong nháy mắt đã xâm nhập vào cơ thể nàng. Đầu óc nàng như bị một sức mạnh to lớn xé toạc, lục phủ ngũ tạng chớp mắt như bị lấy ra hết.

Hóa ra cuối cùng Vương cũng không thể bỏ qua cho nàng...

Lúc nàng ngã gục xuống đất, một luồng khí âm áp để chịu bao quanh nàng.

Là Hiên, không hiểu vì sao người nàng nghĩ tới đầu tiên là Hiên.

“Hiên...” Nàng muốn hét lên, nhưng âm thanh lúc đó đã không còn hơi sức.

Hào quang đỏ kim dần dần tụ hội lại, bay với tốc độ cực nhanh về phía Dạ Xoa. Nàng nhớ ngày trước khi Hiên ra tay, đều rất chậm rãi, nho nhã, hào quang hiện lên màu vàng nhạt. Hôm nay không giống vậy, hào quang đỏ rực như ngọn lửa, có sát khí như muốn thiêu rụi tất cả, giống như một ngọn lửa diệt vong do phần nộ và thù hận châm ngòi, dường như thấp sáng được mọi góc khuất đen tối trên thế gian này.

Hai luồng hào quang đụng độ không lâu, bóng đen thất thế, chớp mắt hóa thành Dạ Xoa.

Dạ Xoa thấy áo choàng đen đang bị lửa đốt cháy, không còn cách nào khác liền còi ra vút xuống.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Vân nhìn thấy hình dạng của hắn, hóa ra dung mạo của Dạ Xoa không những không xấu xí khó coi, mà còn có một khuôn mặt vô cùng nam tính quyến rũ, góc cạnh sắc nét, đôi chân mày cương nghị, cùng một đôi mắt u sầu sâu thẳm.

Ánh hào quang đỏ kim dừng lại trước mặt nàng, hóa thành người mà nàng tưởng rằng sẽ vĩnh viễn không còn gặp lại, thức tỉnh linh hồn mà nàng cho rằng đã chết...

Trong chốc lát, ngọn lửa lan tràn ra khắp nơi bao vây lấy Dạ Xoa ở giữa, hoàn toàn cắt đứt mọi đường rút lui của hắn. Ngọn lửa đỏ bùng bùng ngày càng bốc cháy dữ dội, vòng lửa ngày càng rút lại nhỏ hơn, khí đen trên người Dạ Xoa cũng dần dần yếu đi, dưới sự chiếu rọi của ánh hào quang hầu như đã biến thành màu đỏ.

Nàng thấy Hiên có ý muốn tiêu diệt hắn, vội vàng chống đỡ thân thể yếu đuối đứng dậy. Trong mắt nàng Dạ Xoa không phải là một tên khốn nạn tội ác tày trời không thể tha thứ, không đáng bị rơi vào tình cảnh hôn bay phách lạc.

Không ngờ có một bóng trắng nhanh hơn nàng bay xuống, đứng chắn trước mặt Dạ Xoa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: : tương tư huyết lệ

Hiên có chút bất ngờ quan sát kẻ mặc đồ trắng đang khua tay trước mắt, người không vương chút bụi, thu lại pháp lực lạnh nhạt nói: “Ngươi là?”

“Hữu hộ pháp của Ma vực, Minh Hồn”.

“Minh Hồn?” Hiên trầm ngâm nhắc lại cái tên này, mỉm cười nói: “Lệnh sư tìm ngươi rất lâu rồi”.

Minh Hồn nghe thấy, giật mình, trong nụ cười nhẹ nhõm bỗng có chút băn khoăn sâu khỏ.

Hắn quay đầu nhìn về sau thấy Dạ Xoa đang cúi đầu, biểu cảm trên gương mặt mới trở lại bình thường, dùng giọng nói nhẹ nhàng của hắn hỏi: “Sao ngài biết sự phụ ta ở đâu?”

“Thân vốn ở Ma vực mà vẫn giữ được sự tu luyện tốt như vậy, không vương chút dơ bẩn nào, khó trách Thái Ất Thiên Tôn luôn canh cánh vì sự phản bội của ngươi”.

“Quả nhiên nhân lực rất tốt, không hổ gia sư không ngớt lời ca ngợi về ngài” Minh Hồn bật cười nói.

“Nếu ngươi nghĩ rằng nói như vậy ta sẽ tha cho ngươi, thì ngươi nhầm rồi”.

Tiểu Vân lần đầu tiên nhìn thấy Hiên nghiêm nghị lãnh đạm, thờ ơ cương quyết cực tuyệt như vậy, quả thật có sự cao ngạo, tôn quý của thần tiên, khiến người khác không thể không ngược nhìn.

Trong lúc nói Minh Hồn đã tập trung được chân khí, nói dứt khoát: “Được, hôm nay ta cũng muốn được lãnh giáo một chút”.

Hắn đã thủ thế chờ sẵn sàng tấn công, Hiên không hề nhúc nhích, vô cùng hững hờ lạnh nhạt, nói: “ngươi vốn dĩ không phải là đối thủ của ta, hà tất phải uổng công?”

Hôm nay ta cũng không muốn giết ngươi... Thái Ất Thiên Tôn đã dặn đi dặn lại ta phải đem ngươi giao cho ngài, ta đoán ngài muốn cho ngươi một cơ hội để thay đổi”.

Minh Hồn kinh ngạc lùi về sau một bước, khuôn mặt đẹp đẽ không còn chút rạng rỡ nào, chỉ còn lại nhục nhã hổ thẹn, bùi ngùi, vẫn còn một chút quyến luyến. Hắn lại quay đầu thấy vết thương đang được che lại của Dạ Xoa, xem ra vết thương của hắn rất nghiêm trọng, mới liền thu lại chân khí khàn giọng

nói: “được...ta đi cùng ngài, tuy nhiên ta có một điều kiện”.

“Người đủ tư cách ra điều kiện với ta sao?”

Thần sắc Minh Hồn u ám, giọng điệu trở nên khản khoản: “xin ngài tha cho Dạ Xoa”.

“Hắn giết người vô số, đạo trời không thể tha thứ! Nhưng nể mặt Thái Ất Thiên Tôn, ta cũng sẽ giao hắn cho ngài xử lý”. Hiên nhìn Dạ Xoa khinh thường, ánh mắt như nhìn một kẻ đã chết.

Minh Hồn do dự hồi lâu, lại một lần nữa nhìn Dạ Xoa, thân thể hơi gục xuống, hình như muốn khom người nói với Dạ Xoa vài câu, nhưng đôi môi khẽ mím lại, nhanh chóng quay người nói: “Vậy thì ta chỉ có thể lĩnh giáo...”

Tiếng nói chưa dứt, từ người Minh Hồn đột nhiên phóng ra vô số kim châm, dưới ánh nắng sắc bén lấp lánh.

“Không tự lượng sức mình”.

Trong tay Hiên lập tức vận một lớp khí thanh quang, thanh quang trong ánh mặt trời gay gắt hiện ra một đầu nhọn màu bạc, giống như một lưỡi đao sắc bén đòi mạng.

Dù rằng Tiểu Vân không hiểu được vì sao Minh Hồn lại vì một người hắn từng hận, đến cơ hội sinh tồn cuối cùng của bản thân cũng từ bỏ, nhưng những ngày tháng không có ai giúp đỡ, chính Minh Hồn đã luôn an ủi nàng, bên cạnh nàng.

Hôm nay liên quan tới vận mệnh của Minh Hồn, nàng quyết không thể thờ ơ. Không kịp nghĩ nhiều, nàng cắn chặt răng xông lên ôm chặt lấy Hiên, đồng thời đỡ lấy bàn tay đang đưa lên của chàng, hét lên: “Minh Hồn, mau chạy đi!”

Nàng cảm nhận được cơ thể Hiên cứng lại, khí nóng trên cơ thể tỏa ra, dường như đốt cháy linh hồn nàng.

Nàng nhắm mắt tuyệt vọng, cố gắng dùng chút hơi sức cuối cùng ôm chặt lấy người mà nàng yêu duy nhất trong cuộc đời này. Cho dù cái ôm chỉ ngắn ngủi phút chốc, nàng cũng không hối tiếc...có thể chết trong tay Hiên, trong lòng Hiên, kết thúc mối tình ngây dại vĩnh viễn không có kết quả này, đã là tâm nguyện lớn nhất của nàng.

Nhưng bất luận nàng kiên cường đến đâu, cũng đều là vô ích. Trong chớp mắt, nàng bị một xung lực chấn động ghê gớm thổi bay ra.

Lúc Tiểu Vân choáng váng tỉnh lại, sương mù trắng bao phủ dày đặc khắp nơi, Minh Hồn và Dạ Xoa đang bị thương biến mất không thấy bóng dáng. Hiên cúi người xuống che miệng vết thương.

Nàng nhớ rõ bị chấn động thổi bay trong chớp mắt, vô số kim châm của Minh Hồn đã đâm vào người Hiên. Chả nhẽ chàng đẩy nàng ra vì không muốn nàng bị thương sao? Còn nàng chỉ nghĩ tới việc cứu Minh Hồn, quên đi đây là trận chiến sống còn, chỉ một chút sơ xảy đều sẽ dẫn đến mất mạng...

Suy nghĩ này khiến máu nàng đông cứng lại, nàng kêu gào thất thanh: “Hiên!”

Thấy chàng không có chút phản ứng lại, Tiểu Vân lao đảo chạy tới bên chàng, tiếng run rẩy hỏi: “Hiên, chàng không sao chứ? Ta không cố ý...”

Chàng lắc đầu, ôm chặt phần ngực hơi thở nặng trĩu, ánh mắt sáng ngời đỏ bởi quá kinh ngạc mà biến thành đau buồn, sau đó dần dần u tối hơn.

Nàng cho rằng chàng sẽ nổi giận, sẽ hỏi nàng vì sao lại làm như vậy. Nhưng chàng không hề làm thế, chàng chỉ nhìn thẳng vào nàng...

Rất lâu, khóe miệng chàng cũng nở một nụ cười có chút chua chát, khe khẽ hỏi: “Người đàn ông đó quan trọng với nàng vậy sao? Khiến nàng không tiếc giá nào để cứu hắn?”

“Vào lúc ta đau khổ nhất hắn...” nếu nói Minh Hồn luôn luôn bên cạnh an ủi nàng, chăm sóc nàng, nàng lo Hiên sẽ hiểu lầm, nghĩ một lúc rồi chỉ nói: “Hắn...đã từng giúp ta. Ta chỉ muốn báo ân cho hắn mà thôi...”

“Chỉ vì báo ân thôi sao? Ta cũng từng giúp nàng rất nhiều lần...” Giọng chàng run lên, không biết vì đau buốt do vết thương hay bởi vì tức giận.

“Xin lỗi!” Nàng thò tay chạm vào ngực chàng, muốn xem rốt cuộc có bao nhiêu kim châm đâm vào người chàng, nhưng đã bị Hiên lạnh lùng gạt ra.

“Không cần”.

Hiên lặng lẽ quay người. Mỗi khi chàng quay người đi, hình bóng đều rất hiên ngang, cao ngạo. Nhưng giờ bóng dáng nàng nhìn thấy lại có chút khom người, yếu đuối, nhỏ bé.

“Nàng có thể tìm được tình yêu đích thực là một việc tốt, từ nay về sau ta nàng sẽ không còn nợ nần gì...” giọng chàng vẫn thờ ơ, lạnh nhạt, không thể tìm thấy một chút tình cảm mà nàng khao khát, khiến nàng dường như cho rằng những chuyện vừa mới xảy ra đều là ảo giác của nàng.

Nàng cố gắng giải thích: “không phải, ta và hắn không có gì cả...”

“Không có gì mà nàng không tiếc gì để cứu hắn sao? Nàng yêu hắn rồi...” Hiên bỗng nhiên gục xuống, dùng sức giữ chặt ngực. Tiểu Vân không thấy

được khuôn mặt của chàng, chỉ thấy trời đất vì sự quay lưng của chàng mà trở nên u tối, ánh sáng mặt trời vì sự run rẩy của chàng mà mất đi hào quang.

“Ta không có...” nàng muốn giải thích cho bản thân, nói ra nàng mới phát hiện bản thân giống như một đứa trẻ cố tình gây sự. Nàng không có! Nói ra ai sẽ tin? Trong phút chốc chiến đấu sống còn đó, nàng đã hủy hoại nốt chút tình cảm còn tồn tại mà Hiên dành cho nàng!

Sự giải thích nào có thể chân thực đáng tin hơn những nỗi đau mà chàng phải nhận?

Hai người trầm mặc rất lâu, Hiên mới run run nói: “Thực ra nàng không cần phải giải thích với ta, vì ta vốn không để tâm...”

Nói xong chàng liền biến mất vào không trung, như một ảo ảnh, đến cơ hội níu giữ cũng không cho nàng.

Nàng ngăn người đứng đó, mặc cho tuyết rơi trên người nàng, đóng băng cơ thể nàng. Nếu như Hiên nằng nặc, đánh nàng, nàng sẽ chấp nhận hết, đều là do nàng nhất thời kích động làm sai.

Chàng không nên yên lặng như vậy, hoàn toàn không để tâm...

Nhưng mà, thời khắc đó đối với nàng mà nói, để tâm hay không để tâm không còn quan trọng nữa, quan trọng là chàng bị thương có nặng không? Nàng nhìn thấy rõ kim châm đâm khắp người chàng, tại sao từ đầu đến cuối chỉ ôm lấy trái tim.

Ngọc Thanh điện

Hiên vận chân khí toàn thân, đã thông kinh mạch, thử qua nhiều lần nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có cách nào ép được kim châm ra. Chỉ còn cách thu lại chân khí, ngồi trước bàn, rút từng chiếc từng chiếc ra khỏi người.

Mỗi lần rút một chiếc, thân thể lại bị một cơn đau nhói kinh khủng, không biết là do đầu kim buốt giá, hay là chiếc kim này đã làm tổn thương trái tim chàng.

Nghe thấy tiếng bước chân vội vã, chàng không kìm được cười đau đớn, sao mỗi lần rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, lão già này đều tới gây thêm phiền phức vậy, đến lúc nào mới chịu để chàng được thanh tịnh, thanh tịnh đây.

Thái Bạch Kim Tinh bước vào Ngọc Thanh điện, liền gọi to: “vận khí cũng không ép ra được sao?”

“Có thể ép ra, nhưng hiện tại ta không có cách nào tập trung thần trí, gượng ép vận công sợ sẽ đã thương kinh mạch”.

Thái Bạch Kim Tinh giờ tay ra, trong tay cầm một viên thuốc màu vàng thả vào tay Hiên.

“Đây là thuốc ta vừa mới xin từ chỗ Thái Thượng Lão Quân cho ông, uống vào sẽ giúp truyền giảm hàn độc”. Ông thấy Hiên vẫn lơ đãng tiếp tục rút kim châm ra, thương cảm nói: “sao phải khổ sở hành hạ bản thân như vậy?”

Hiên không đáp lại, tập trung rút từng cây kim ra, xếp ngay ngắn những chiếc kim sắc bén lên trên bàn lưu ly bên cạnh mình...

Tội gì... chàng cũng muốn biết tội gì mà phải làm như vậy. Trong tức tặc mà Tiểu Vân ôm chặt lấy chàng, đã chứng minh rõ ràng người đàn ông nào nàng chọn là quan trọng với nàng, đã nói rõ ràng với chàng, trái tim nàng không còn khờ dại ở bên chàng nữa.

Chàng nên thấy vui vì điều này.

Tiểu Vân cuối cùng cũng thoát khỏi Ma Vương, thoát khỏi chàng, tìm thấy người tình mà nàng mong muốn. Dịu dàng, quan tâm, thấu hiểu lòng người, tình cảm quyền uyển, lại có thể cho nàng hạnh phúc. Đây không chỉ là điều Tiểu Vân mong muốn, mà cũng là điều mà chàng hy vọng dành cho nàng...

Nhưng thực sự khi đối mặt với nó, lúc nhìn thấy nàng vì một người đàn ông khác không quản ngại tất cả ngăn chàng lại, trái tim chàng rất đau, đau đớn hơn cả so với bị ngăn vận hàn kim đâm vào.

Thích một người hóa ra lại dằn vặt tâm hồn đến như vậy, chàng nguyện để cho từng cây hàn kim hành hạ cơ thể, cũng không muốn thừa nhận sau khi hàn độc được loại bỏ, chỉ còn lại trái tim đau khổ.

Thứ sắc dục này thật sự đáng sợ như lời truyền, đáng tiếc sự tu luyện mấy nghìn năm của chàng, không chống đỡ được tình cảm khắc cốt của một nữ nhân.

“Thực ra ông không ra tay, Ma Vương cũng sẽ ra tay”. Thái Bạch Kim Tinh cuối cùng không kiềm chế được nữa, rồi ánh mắt chau mày nói: “dù cho Ma Vương không tới, Minh Hồn cũng sẽ hành động”.

“Ta không biết chuyện ở Ma vực, vốn không có cách nào chắc chắn bọn họ sẽ làm như thế nào”.

Thái Bạch Kim Tinh tức giận nói: “Đây là để xem ai bình tĩnh hơn, ông bình thường đâu có kích động như vậy”.

“Trước đây bình tĩnh vì ta không để tâm, ta thua cũng đáng”. Hiên cắn răng chịu đựng nỗi đau, rồi nói: “có lẽ lần này không giống, nàng có thể sẽ vì ta giương mắt đứng nhìn mà mất đi sinh mạng. Ta không thể đánh cược, ta thua không thể thua...”

“Cho nên trận độ sức này ông thất bại hoàn toàn rồi”.

Hiên than một tiếng: “không ngờ rằng Ma Vương có tâm địa như vậy...người ra tay là Dạ Xoa, xuất chiêu luôn là một đòn chí mạng, không còn đường thoát. Ta không còn lựa chọn nào khác.”

“Ông có thể chọn...”

“Không, dù có phải trả một cái giá đắt hơn, ta cũng không hy sinh nàng”. Hiên ngắt lời ông.

“Hiên, ông thay đổi rồi! Đây không phải con người của ông mà tôi biết!” Thái Bạch Kim Tinh nhăn trán cau mày, không cười nổi nữa: “ông luôn luôn trầm tĩnh, sao lại ngu xuẩn đến mức đem điểm yếu của bản thân phơi bày ra như vậy? Giờ vẫn còn chưa khai chiến, ông đã thất bại rồi”.

“Thắng thì đã sao, bại thì đã sao? Thần Ma chiến tranh mấy nghìn năm, thần đã có lúc nào thực sự chiến thắng?” Ánh mắt của chàng lại hướng về góc tối của Ngọc Thanh điện, thất vọng nói: “nghìn năm trước ta đã từng thất bại, nên cũng không để tâm tới việc lại bị thất bại nữa, đến nay chỉ hy vọng thiên binh thiên tướng mà ta chọn lựa sẽ không phụ sự kì vọng của mọi người”.

Lời nói yếu nhược của chàng đã khiến Thái Bạch Kim Tinh hiểu ra thâm ý trong trái tim đã nguội lạnh ấy...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Phong lưu nhàn khước

Minh Hồn đặt Dạ Xoa lên giường, nhanh chóng cho hắn uống một viên linh dược để giảm đau, nhìn khuôn mặt nhăn nhó vì đau của hắn không nói gì thêm.

“Sao ngươi lại cứu ta?” Dạ Xoa hỏi, giọng hắn không run lên vì đau đớn, mà vẫn dửng dưng như bình thường.

“Tại sao lại không cứu?”

“Ta chết không phải ngươi sẽ vui mừng lắm sao?”

Minh Hồn cười nhạt, hỏi: “ai nói ta muốn ngươi chết?”

Những điều có thể làm cho Dạ Xoa hắn đều đã làm cả rồi, đồng môn năm trăm năm với nhau những lời hắn nói với Dạ Xoa, nói đến mồn cả miệng, nhưng đôi lại chỉ là sự khinh bỉ và thù hận. Hắn vì Dạ Xoa mới tới Ma giới, chỉ muốn cứu vớt linh hồn của Dạ Xoa, để Dạ Xoa giảm bớt được nghiệp chướng. Đáng tiếc dù y thuật của hắn có cao minh, nhưng thủ đoạn giết người của Dạ Xoa ngày càng tàn độc, chỉ một chiêu là mất mạng.

Thực ra mỗi lần thất vọng, tức giận ra tay xong, Minh Hồn trở về với vết thương trên người luôn cảm thấy rất hối hận, chán nản về bản thân không nên vì chút chuyện nhỏ như vậy mà ra tay với hắn.

Hắn luôn tự hỏi bản thân: tội gì phải vậy? Kim nén cơn giận dữ của bản thân khó vậy sao? Nhưng sự thật thì là rất khó!

“Xoa, ngươi chưa từng gọi ta một tiếng sư huynh, nhưng trong lòng ta từ đầu đến cuối vẫn luôn coi ngươi là sư đệ của ta”. Hắn ngừng một lát, nhìn Dạ Xoa im lặng, rồi đột nhiên nói: “Ta rất muốn biết, ta rốt cuộc đã làm sai điều gì, khiến ngươi căm ghét ta như vậy...Nếu năm đó ngươi nói cho ta biết tình cảm của mình đối với Lạc Sa, sự việc sẽ không rơi vào tình cảnh như thế...nếu ta biết ngươi thích Lạc Sa, nhất định sẽ nhường cho ngươi...”

“Tại sao?” Dạ Xoa ngập ngừng hỏi.

“Bởi vì năm đó sư phụ giao ngươi cho ta, ta phải có trách nhiệm với ngươi, sao có thể để một nữ nhân hủy hoại cả cuộc đời ngươi...”

“Ta không có”. Dạ Xoa dứt khoát đáp lại, thấy Minh Hồn không giải thích tiếp mà nhìn mình, liền nói: “ta không hề nói ta thích nàng ta”.

“Vậy tại sao ngươi...” hắn luôn cho rằng Dạ Xoa vì thích Lạc Sa nên mới căm ghét hắn như vậy, nếu như không vì nữ nhân đó, hắn thực sự không hiểu được tại sao Dạ Xoa lại căm hận hắn đến tận xương tủy, không thêm đếm xỉa tới hắn.

“Việc qua rồi ta không muốn nhắc lại...vừa rồi hắn ta nói ngươi phản bội sư môn là sao? Ngươi không phải vì bị ta liên lụy, mới bị sư phụ đuổi khỏi sư môn sao?”

“Có gì khác biệt sao?”

“Đương nhiên là có khác biệt, ta không hiểu được, ngươi luôn được sư phụ coi trọng, sao có thể chỉ vì một chuyện con con mà bị đuổi đi. Ngươi nói cho ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Dạ Xoa vì vội vã muốn hỏi cho ra lẽ, làm ảnh hưởng tới vết thương, đau đớn rên rỉ. Minh Hồn trông thấy vậy vô cùng lo lắng, vội vã xoa thuốc giảm đau lên miệng vết thương bị bỏng của hắn.

“Năm đó ta vì chuyện của Lạc Sa khiến ngươi bị đuổi khỏi sư môn, ta hối hận không kịp. Ta nhận được sự ủy thác của sư phụ, những việc ngươi làm sai cũng là do ta quản giáo không nghiêm mà ra, ngươi không đáng bị đuổi đi... Ta dùng mọi cách tìm ngươi, sau đó nghe nói ngươi ra nhập Ma vực, ta càng thêm hối hận.

Do ta nhất thời nóng giận nói ra nhưng lời sai trái, khiến năm trăm tu luyện của ngươi bị hủy chỉ trong một ngày... để bù đắp lại những sai lầm, ta liền tới Ma vực, hy vọng có thể ở bên cạnh ngươi, cứu vớt ngươi.

Ngươi cho rằng ta cứu người mà ngươi muốn giết là vì muốn đối đầu với ngươi sao? Không phải, ta chỉ là không muốn ngươi phạm quá nhiều nghiệp chướng, rơi vào cảnh hồn bay phách lạc, cho nên ta dùng hết sức có thể để giúp ngươi. Nhưng ngươi lại càng làm ta thất vọng hơn, thủ đoạn tàn độc khiến ta thêm đau lòng”.

Đôi môi Dạ Xoa run run hồi lâu, mới thì thầm gọi một tiếng: “sư huynh!”

Hai chữ sư huynh này hắn đã chờ đợi một nghìn năm, nhưng chỉ cần đợi được, một nghìn năm này cũng không là gì. Minh Hồn cười nói: “lần đầu nghe thấy ngươi gọi như vậy, nếu như ngay từ đầu quan hệ giữa hai ta không có khúc mắc, e rằng cũng không có ngày hôm nay”.

Hắn thấy Dạ Xoa lại im lặng, lẩm bẩm một mình: “ta nói bao nhiêu như vậy còn ngươi chỉ nói ra được vèn vèn có bốn câu, nghĩ lại thật là ngốc nghếch nực cười... Xoa, ngươi có thể nói cho ta biết, ta rốt cuộc đã làm sai điều gì khiến ngươi căm ghét ta đến vậy?”

Dạ Xoa giật mình mặt trắng bệch, đáp lại dứt khoát: “Không được”.

Quay người nhắm mắt lại, như không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn...

Cảnh ngộ như vậy Minh Hồn sớm đã quen rồi, cảm giác khó xử đã hoàn toàn không còn nữa.

Thấy Dạ Xoa ngủ rồi, hắn không còn việc gì, ngồi đó quan sát phòng của Dạ Xoa.

Trong phòng không bày biện đồ gì quý giá, một chiếc giường thạch ngọc tỏa ra hơi thở âm u lạnh lẽo, có lẽ vì muốn nhanh chóng gia tăng công lực mà Dạ Xoa mới cố tình chọn chiếc giường hàn khí không hề dễ chịu này.

Ngoài ra, chỉ có một chiếc bàn một chiếc ghế, không đặt ở vị trí giữa phòng như thường lệ, mà lại đặt gần cửa sổ. Bàn ghế được làm từ bạch ngọc, đường nét chạm khắc giống như tính cách cương nghị của Dạ Xoa, chỉ là màu trắng xem ra không hợp với hắn. Một Dạ Xoa luôn chỉ thích đen tối lại chọn bàn ghế trắng thuần khiết như vậy, thật khiến Minh Hồn không có cách nào lý giải được.

Minh Hồn không muốn rời đi, một mình ngồi trước cửa sổ, ngẩn ngơ ngắm cảnh vật bên ngoài. Thật không ngờ từ đây lại nhìn thấy đình viện mà hắn yêu thích nhất, là nơi đá có hình dạng kỳ lạ mọc lờm chờm, cây thương bách mộc thành từng cụm, trong bóng tối có một khoảng hoang vu thú vị riêng.

Nhớ mỗi lúc hắn thấy cô đơn ở Ma vực, đều sẽ tới chỗ những hòn đá kỳ lạ ngồi trong đó, sẽ giúp hắn không còn cảm thấy cô đơn nữa, những hòn đá kỳ lạ này giống như một người luôn âm thầm lặng lẽ ở bên cạnh hắn...

Thật không ngờ Dạ Xoa còn biết tận hưởng hơn hắn.

Thánh điện ở Ma Vực

Vương ngồi uy nghiêm trên vương vị, âm u lạnh lẽo bao trùm thánh điện rộng lớn.

“Dạ Xoa, vết thương của ngươi sao rồi?”

Dạ Xoa cúi người nói: “Đã đỡ nhiều rồi, Vương còn gì dặn dò không ạ?”

“Tạm thời không có, ngươi yên tâm dưỡng thương đi”. Vương lạnh lùng nhìn Minh Hồn, hỏi: “Hàn kim có thật đã đâm trúng hắn?”

“Vâng, từ sắc mặt đau đớn của hắn cho thấy, kim này đích thực có thể xuyên qua thân công bảo vệ của hắn”. Minh Hồn đáp.

Sắc mặt Vương không có một chút phản khởi, khẽ nói: “xuyên qua thân công của hắn không phải là hàn kim, mà là Tiểu Vân... không ngờ hắn thật sự ra tay, biết rõ Dạ Xoa là người của ta, hắn vẫn dám ra tay... Hừ! Thân tiên...”

Minh Hồn không khỏi kinh ngạc, hóa ra tất cả đều do Vương sắp đặt trước, vì để thăm dò xem tình cảm của Hi Hiên đối với Tiểu Vân là thật hay giả, tại sao lần việc lần này này hắn không hề hay biết.

Vương lại hỏi: “Hắn trúng hàn kim có thật là rất đau đớn không?”

“Đúng vậy, công lực bị tiêu tan”. Minh Hồn cung kính đáp: “Vương, hàn kim sao lại lợi hại như vậy, dường như được đặc biệt làm ra để áp chế hắn”.

“Không sai, do ta đặc biệt chế tạo ra nó để dành cho hấn. Khắc chế được ngọn lửa trên cơ thể hấn chỉ có hàn băng...”

Vương do dự một lúc, đột nhiên hỏi: “Minh Hồn, Tiểu Vân ở y quán sống tốt chứ?”

“Rất tốt, nếu Vương nhớ tới nàng, ta sẽ đem nàng về Ma Vực”.

“Không cần. Lúc thần ma giao tranh, ta không muốn nàng bị cuốn vào. Ở trần gian vẫn tốt hơn, rời xa đau khổ và thù hận, cho dù có ngày Ma Vực bị hủy diệt, cũng sẽ không bị liên lụy... Minh Hồn, ta không tiện ra vào Ma Vực, ngươi có thời gian hãy chăm sóc cho nàng”. Nhắc tới Tiểu Vân, khuôn mặt u ám của Vương lại hiện lên những lo âu và buồn phiền.

“Vương không cần lo lắng, ở Ma giới nàng khó có thể tự bảo vệ mình với pháp lực kém cỏi như vậy, nhưng ở trần gian dựa vào pháp lực đó của nàng cũng đủ để sống tốt”.

“Vậy thì tốt, chỉ cần nàng thấy vui vẻ là được”. Vương thờ dãi một tiếng, đứng dậy: “các ngươi lui đi”.

Ra khỏi thánh điện, Minh Hồn không kiềm chế được tức giận nói: “Xoa, là Vương đã sắp xếp trước để ngươi hành động theo phải không?”

“Đúng vậy”.

“Vậy sao ngươi còn nói những lời như vậy?” hấn hỏi đầy giận dữ.

Dạ Xoa nhìn hấn, hỏi ngược lại: “bản thân ngươi không tự hiểu sao?”

“Ta?” Hấn rung mình ớn lạnh trong lòng: “những lời đó cũng là Vương bảo ngươi nói sao?”

“Đúng vậy! Ta sớm đã nhắc nhở ngươi, nàng ta là nữ nhân của Vương... Vương tin tưởng lòng trung thành của ngươi, nhưng không có nghĩa một người đàn ông dụng tâm sâu xa như Vương lại không có chút đề phòng nào...may có người ra tay nhanh hơn ngươi”. Dạ Xoa nói xong, lách qua hấn đi về phía phòng của mình.

“Ngươi nói ta chỉ cho nàng cách dùng cái chết để uy hiếp trên thánh điện, đó cũng là điều Vương bảo ngươi hỏi sao?”

“Đúng...” Dạ Xoa dừng bước, nhưng không ngoảnh đầu lại: “bớt tính phong lưu của ngươi đi, chịu tổn thương không chỉ có nữ nhân thôi đâu...”

Tức khắc, Minh Hồn cảm thấy bóng tối đang bao vây quanh hấn, yêu một người chẳng nhẽ lại có thể điên cuồng đến vậy? Hấn theo Vương trải qua hàng trăm trận chiến, ra sinh vào tử, lại vì một nữ nhân mà bị hoại nghị.

Là do Vương quá đa nghi, hay hấn vốn dĩ không hiểu được tình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ưu đàm hoa khai

Giẫm đôi chân trần trên tuyết trắng xóa, lạnh giá từ những ngón chân dần lan ra khắp cơ thể, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh, hoa tuyết trắng xóa mịt mù che khuất tầm mắt của nàng, che khuất đi ánh nắng thuộc về nàng.

“Đừng rơi nữa, đừng rơi nữa...” Tiểu Vân khua tay, muốn khua hết những bông tuyết đang rơi che khuất tầm mắt nàng.

Không ngờ, mưa tuyết đã dừng lại thật. Sau khi những bông tuyết cuối cùng rơi xuống chân nàng, ánh nắng ấm áp đem tới cho thế giới những tia sáng bạc chói chang, đem tới cho nàng sự dịu dàng mà lâu nay không có, gọi nhớ những tưởng niệm khắc cốt ghi tâm của nàng.

Nàng cho rằng bản thân có thể kiên cường ngẩng cao đầu, để cho nước mắt không rơi xuống; có thể mỉm cười đối mặt với cuộc sống của nàng, làm một tiêu yêu bình thường mà vui vẻ; nhưng, hóa ra có ngẩng đầu cao tới mấy cũng không có tác dụng gì, những giọt nước mắt nóng hổi vẫn lăn dài trên đôi gò má lạnh ngắt của nàng rồi rơi vào trong tuyết.

“Hiên...Hiên...Chàng nhìn thấy ta phải không? Chàng ra đây! Ta có điều muốn nói với chàng...”

Chỉ có sự tĩnh lặng trả lời nàng, ánh nắng ấm áp, nàng vẫn đem lời cất giấu trong tim nói ra:

“Ta biết chàng không vô tình, nếu chàng vô tình, sao có thể nghe ta mắng chửi mỗi ngày, từng câu từng chữ đều nhớ rõ ràng;

Nếu chàng lạnh đảm, sao có thể mỗi lần nhìn thấy ta đều vẫy tay, tặng ta ánh nắng ấm áp;

Nếu chàng vô tâm, sao lại xuất hiện mỗi khi ta gặp nguy hiểm. .

Ta biết chàng đang dõi theo ta, từng giờ từng khắc đều thấy ta khóc, ta cười, yêu trong thầm lặng. .”

Nàng chưa nói hết câu sau, một cánh tay thon dài nhanh chóng bịt cái miệng luôn gây tai họa của nàng lại, ngăn cản những lời nói xúc động tiếp theo của nàng.

“Ta nói với nàng bao nhiêu lần rồi, bớt lời đi một chút không được sao?” Giọng Hiền bất lực và lo lắng vang lên bên tai nàng, như một giấc mơ. .

Lúc nàng phát hiện toàn thân khó chịu, mới nhớ ra bản thân đến hơi thở và nhịp tim đều bị lãng quên. Nàng thoát người ra, hít thở mấy hơi, nàng mới hồn hên nói: “chàng sao vẫn nhát như thỏ để vậy”.

Chàng mỉm cười vỗ vỗ lưng nàng, giúp nàng hít thở bình thường, mới nói: “nàng lúc nào mới có thể biến thành người cầm đây, gan nàng càng ngày càng lớn”.

“Nếu chàng trong lòng không có gì phải hổ thẹn, sao phải sợ ta nói?”

“Nàng không biết lời đồn do đâu mà ra sao? Nàng không được ăn nói lung tung, hủy hoại danh dự của ta”.

Nàng bất mãn nói: “Ta ăn nói lung tung hủy hoại danh dự của chàng sao? Chàng còn chút danh dự nào để nói sao?”

“Nàng lớn tiếng gọi ta tới, chỉ để châm biếm ta thôi sao?”

Lại như vậy nữa, lúc không gặp được chàng thì đầu óc ngày đêm nghĩ về chàng, chàng sẽ ngồi yên bất động cho nàng dựa vào, bên khe suối đem tới cho nàng những ánh nắng ấm áp;

Nhưng một khi gặp chàng, lại phát hiện không có ai đáng hận hơn chàng, thật muốn đá bay chàng lên trời.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ tình yêu chính là sự giằng co người ta hết lần này đến lần khác. .

Nghĩ lại, những giằng co này đều do tự bản thân gây ra, oán trời trách người cũng phải là đúng đấy, sự căm giận trong lòng cũng lắng xuống, cười nói: “Ta không. .Ta chỉ muốn hỏi vết thương của chàng đỡ chút nào chưa”.

Thấy Hiền không ngoảnh mặt lại để ý tới nàng, cười nói tiếp: “Chàng ghen tị phải không?”

Chàng vẫn cứ tiếp tục nhìn về phía xa xăm, ngập ngừng hỏi ngược lại: “Ta không để tâm thì sao phải ghen tị chứ?”

Sự cự tuyệt rõ ràng như vậy khiến trái tim nàng có chút nguội lạnh, nhưng nàng kiên định nói với bản thân: trái tim nguội lạnh là vì mùa đông quá giá lạnh mà thôi.

Nàng cố gắng hít thở, tìm lại dũng khí, vòng tới trước mặt Hiền, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu của chàng.

“Tại sao chàng lại trốn tránh không gặp ta?”

Hiền nàng cúi đầu tránh ánh mắt dò xét của nàng, buồn bã nói: “mùa đông nhớ đi giày. .”

Nàng nhìn thấy đôi bàn chân đỏ lên vì buốt giá trên nền tuyết, chua chát từ đáy lòng đến cánh mũi, nước mắt giống như dòng nước của khe suối chảy xuống đầu ngón chân đóng băng của nàng. .

Yêu là yêu, không yêu là không yêu, sự cự tuyệt của chàng tại sao lại khiến nàng đau khổ đến bất lực như vậy.

Hiền chậm rãi ngồi xuống, dùng ngón tay gạt đi nước mắt rơi trên ngón chân nàng, nhẹ nhàng phôi tuyết trên chân nàng, đeo cho nàng một đôi giày vừa mềm vừa ấm áp.

Sau đó, nhẹ nhàng đứng dậy, quay người, rời đi.

Không phải đột nhiên biến mất, mà là từng bước từng bước rời đi. .

Tay của chàng rất ấm, truyền hơi ấm từ ngón chân tới tim nàng, nàng thấy trái tim như vỡ ra thành từng mảnh.

Tại sao chàng lại luôn vừa quan tâm vừa lạnh lùng như vậy, sự dịu dàng đó xé nát trái tim nàng. .

Đôi chân vẫn còn dư lại hơi ấm từ đầu ngón tay của chàng, trái tim cũng còn tồn tại chút hơi ấm cuối cùng của chàng, mà chàng lại như mọi khi rời xa khỏi tầm mắt và cuộc đời của nàng.

Bỏ lỡ lần này, có lẽ sẽ không còn gặp lại được nữa.

Nàng vội vã lao lên trước, ôm chặt lấy chàng từ phía sau, khóc thút thít: “Hiền, đừng đi!”

“Nàng nên biết ta không có tình cảm”. Chàng khề nói.

“Chàng không phải không có, chàng chỉ không chịu thừa nhận”. Nước mắt nàng rơi trên áo Hiên, rất nhanh, chiếc áo màu xanh của Hiên ướt đẫm nước mắt. Nàng tin Hiên nhất định cảm nhận được cái lạnh sau lưng, nếu không cơ thể chàng sẽ không ngừng run lên như vậy.

“Chàng rốt cuộc đã từng yêu ta hay chưa?” Nàng không nghe thấy câu trả lời, hỏi lại: “Chàng rốt cuộc đã từng yêu ta chưa”.

Một câu hỏi biết rõ câu trả lời, tình yêu đã định trước kết quả, thiên hạ e rằng chỉ có nàng mới ngốc nghếch đòi hỏi một câu trả lời vô ích như vậy, nhưng nàng chính là muốn hỏi, muốn chàng đừng cảm đối mặt với tình cảm của bản thân.

Trầm mặc hồi lâu, Hiên quay người, sau khi nhìn vào mắt nàng, cười đau khổ: “ta không cho nàng thứ nàng muốn được”.

“Ta đòi hỏi nhiều sao? Ta chỉ cần chàng thừa nhận chàng cũng yêu ta, ta không thể có chàng, chả nhẽ đến một giấc mơ ngắn ngủi cũng không có được sao?”

“Không được!”

“Tại sao?” Nàng càng ôm chặt lấy chàng, lớn tiếng nói: “ta biết chàng yêu ta, tại sao chàng không thể nói ra? Tại sao chàng lại hèn nhát như thế, dám yêu mà không dám nhận?”

Chàng không trả lời, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, lùi lại phía sau.

Sự âm thầm chịu đựng của Hiên chọc giận nàng: “Chàng là thần gì chứ, chàng đến một chút dũng khí cũng không có, chàng không phải là đàn ông”.

“Đúng, ta hèn nhát, ta không phải là đàn ông, được chưa? Nàng đừng cố tình gây sự nữa, được không?”

“Không, ta càng muốn cố tình gây sự, ta muốn tất cả những người trên trời đều biết”. Nàng hướng mắt lên trời hét lên: “Hiên yêu ta, chàng là...”

Hiên đột nhiên mất đi sự nho nhã, kích động dùng lực kéo nàng lại quát: “đủ rồi! Nàng có biết bị người khác nghe thấy sẽ ra sao không?”

“Ta biết, nhưng ta không yếu đuối như chàng, ta dám yêu chàng dám để người khác biết”.

“Nàng!” Chàng nghiêng răng phần nộ nói: “Nàng cho rằng ta sợ sao? Giới luật đã là gì? Muốn kiếp không được hồi sinh có là gì? Trong tam giới này ai dám động tới ta... sự kìm nén của ta không phải là vì nàng sao?”

“Vì ta?” Nàng không hiểu, sao một người luôn khoe khoang thông minh lại nói ra những điều nghe cao thượng lại vừa khiến người khác khó hiểu như vậy?

“Nàng cho rằng ông trời công bằng sao? Nàng cho rằng ta nói yêu nàng, người chịu trừng phạt sẽ là ta hay sao? Nàng sai rồi...ta là thần có thân phận tôn quý, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu yêu không đáng nhắc đến, thiên đình sẽ dùng cái chết của nàng để đổi lấy sự bất tử của ta, nàng có hiểu không?” tiếng than thở tuyệt vọng của Hiên vang dội cả núi.

“Ta không hiểu, ta yêu một vị thần là sai sao? Tại sao yêu chàng lại bị trừng phạt?”

“Bởi vì nàng yêu một vị thần duy nhất trên thế gian này không nên yêu, cũng không thể yêu”. Hiên chìa tay ôm chặt lấy nàng, giọng nói có chút ghen ngào: “Ta yếu đuối, vô năng, ngông cuồng đến mực cười, tự phụ. Ta tự cho rằng không gì là không thể, nhưng lại không bảo vệ được nàng, ta sao có đủ tư cách để yêu nàng”.

Lần này nàng đã hiểu, mỉm cười ngẩng đầu, ánh mắt đầy khao khát nhìn chàng: “nếu như ta nghĩ rằng chàng đủ tư cách thì sao? Nếu như ta nguyện chọn lựa ở bên chàng, cho dù thịt nát xương tan cũng không oán hận thì sao? Chàng có thể yêu ta hết mình một lần, đừng cảm nói với ta một câu: Chàng yêu ta! không”

“Tiểu Vân, ta sẽ làm hại nàng, nàng có biết...”

Nàng ngắt lời chàng, kiên định nói: “Hiên, ta nguyện dùng linh hồn của mình để đánh đổi, chỉ cần chàng chấp nhận đối mặt với mối tình này, toàn tâm toàn ý yêu ta một lần”.

“Nàng không hối hận? Có người có thể cho nàng một tình yêu thực sự, lâu dài. Còn ta cho nàng tình yêu dù có đẹp đẽ tới đâu, cũng chỉ có thể như là phù dung sớm nở tối tàn...”

“Ta biết, ta không hối hận!”

Chàng run run đưa tay vuốt nhẹ khuôn cằm gầy gò của nàng, ánh mắt đen láy thâm tình, chăm chú mãi mãi khắc cốt ghi tâm tất cả mọi thứ của nàng.

Sắc dục rốt cuộc là gì chàng không giải thích được, chàng chỉ biết ánh mắt chờ đợi như ngọn lửa của nàng đang thiêu đốt linh hồn chàng, phá vỡ sự vô dục vô cầu của chàng cả nghìn năm nay. Biết rõ những đám mây dày đặc có đẹp cũng chỉ là nhất thời, chàng cũng không có cách nào kìm chế được bản thân trước cơ thể mềm mại này, biết rõ sau hoan lạc này, sẽ phải trả giá với những biến cố thăng trầm thiêu trụi mấy ngàn năm, nhưng chàng vẫn muốn có

được nàng, một khắc, vĩnh viễn...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thử sinh thù liệu

Một cảm giác mong đợi khiến nàng bất giác sợ hãi nhắm mắt lại, run rẩy đợi chờ đôi môi chàng kề sát...

Nụ hôn của chàng không dịu dàng, nhẹ nhàng như lần đầu, mà có cảm giác chiếm giữ mãnh liệt. Càng hôn càng sâu, càng hôn càng mãnh liệt...

Đôi môi chàng bắt đầu di chuyển xuống dưới, như ngọn lửa thiêu đốt da thịt nàng.

Nàng luôn cho rằng thần tiên không có máu hay nước mắt, luôn băng giá lạnh lùng, thời khắc này nàng mới phát hiện cơ thể Hiền giống như ánh hào quang lấp lánh nằm trong lòng bàn tay chàng, có thể đốt cháy sâu tận tâm hồn.

Cho đến khi bàn tay xuyên qua vạt áo của nàng, di chuyển trên cơ thể nàng, chạm ngòi cho ngọn lửa tình trong nàng. Lúc này nàng mới chợt hiểu ra Hiền muốn làm gì, là nàng đã nói sai điều gì sao? Nàng đã nói: “Nguyện dùng linh hồn để đánh đổi được chàng yêu một lần”.

Nhưng ý của nàng không phải như vậy, không phải muốn hoan tình ngắn ngủi giữa ban ngày như thế này.

Chàng nhất định đã hiểu nhầm ý nàng, xem nàng chỉ như một yêu tinh thật sự.

“Không! Hiền...Đừng...” Nàng yếu ớt ngăn cản, xem ra tiếng rên rỉ của nàng không có một chút thuyết phục nào cả, đôi bàn tay nóng bỏng của Hiền vẫn di chuyển xuống eo của nàng, ôm nàng càng chặt hơn, khiến cho hai cơ thể nóng bỏng áp sát vào nhau không một kẽ hở.

“Tiểu Vân...” lúc chàng nhẹ nhàng hôn lên tai nàng, hơi thở ấm áp khiến kích thích thần kinh nhạy cảm của nàng: “câu này ta chỉ nói một lần, nàng nhất định phải ghi nhớ: Ta yêu nàng!”

Chàng cuối cùng cũng nói được ra, chỉ vì câu nói này mà nàng đã kiên trì, chờ đợi biết bao lâu rồi, một trái tim ngu dại đã hoàn toàn mê mẩn. Cuối cùng đã có được, nhưng nàng phát hiện ra đó chỉ là một câu nói nhỏ nhặt không đáng kể. Điều nàng mong muốn là chàng ở lại bên nàng, chứ không phải để lại cho nàng một câu nói...

Là do nàng quá tham lam sao? Nếu như những cảm xúc mãnh liệt này qua đi, chàng sẽ lại biến mất không một dấu vết, nàng sẽ biết phải đối mặt với trời đất này ra sao?

Một cảm giác ón lạnh chạy qua cơ thể đang bùng cháy, lúc nàng đột nhiên phát hiện bản thân lơ đãng, thì y phục đã rớt xuống đất.

Một cơn gió lạnh thổi qua, cơ thể nàng lạnh buốt, ngọn lửa tình cũng nguội lạnh theo.

“Không!” Nàng dùng hết sức lực đẩy Hiền ra, hoảng loạn vơ lấy y phục trên đất che đi cơ thể trần trụi của mình.

Hiền nhìn nàng khó hiểu, dục vọng trong mắt vẫn đang bùng cháy mãnh liệt, giọng khàn khàn nói: “Không phải nàng muốn ta yêu nàng sao?”

“Ý của ta không phải như vậy”. Nàng thực sự hi vọng bản thân có thể không bùng tình như vậy, nhưng nàng không thể, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt chàng hỏi: “hồi thần vĩ đại, sau khi chiếm hữu được ta chàng sẽ làm gì? Có phải lại biến mất không dấu vết như trước đây?”

Hiền cúi đầu không nói gì, đáp án đã rất rõ ràng.

“Đến giờ chàng vẫn không hiểu được thứ ta cần là gì? Thứ ta muốn là một tình yêu bền lâu, không phải mỗi lần cười nói: ‘thật trùng hợp’, rồi lại nhanh chóng biến mất, không biết đến bao giờ mới lại xuất hiện...”

Lúc ta nhớ chàng, chàng ở đâu? Chàng có thể đến bên cạnh ta không?”

Chàng vẫn cúi đầu không nói gì, như dùng sự trầm tĩnh để thể hiện sự cự tuyệt.

“Chàng muốn đến thì đến muốn đi thì đi, chàng đã từng nghĩ tới cảm nhận của ta hay chưa? Mỗi lần thấy chàng biến mất, những lúc không cảm nhận được mùi hương của chàng, trái tim ta đã tuyệt vọng biết bao chàng có biết không?”

Vì chàng mà phải đánh đổi bao nhiêu ta cũng cam lòng, hôm nay chàng muốn ta, ta có thể cho chàng, nhưng chàng có thể cho ta được điều gì? Chàng có đủ dũng cảm nói chàng sẽ không rời xa ta không?

Chàng có thể giống như nam nhân nơi trần gian dùng cảm nói: chàng sẽ chịu trách nhiệm không?”

Nàng thấy Hiền từ đầu tới cuối không nói một câu nào, trái tim tan vỡ ra như những bông tuyết, rơi xuống. Nàng biết chàng không thể, cho dù nàng có nỗ lực hơn nữa, kiên cường hơn nữa, đáp án cũng chỉ là sự cự tuyệt trong yên lặng của chàng.

Cuối cùng Hiền cũng ngẩng đầu lên, dục vọng trong mắt đã tan biến, chỉ còn lại sự hổ thẹn áy náy.

Nhưng điều nàng muốn không phải là hổ thẹn.

“Hiền, nếu chàng thật sự không sợ điều gì, vậy chàng đừng quay về thiên đình... hãy ở lại bên cạnh ta, đến lúc ta chết...”

“Tiểu Vân...”

Nàng đau khổ bịt chặt tai lại, mỗi lần chàng dùng giọng nói bất lực đó gọi tên nàng, đều sẽ nói ra những lời khiến nàng tổn thương: “Đừng nói nữa, ta không muốn nghe lời ‘xin lỗi’. Nếu không làm được, thì đừng xuất hiện, kể cả khi ta chết, cũng đừng xuất hiện...”

Nàng chạy đi.

Nàng phát hiện, cho dù tự mình rời đi trước, hay là trở mắt đứng nhìn chàng rời đi, hóa ra cũng đều đau khổ như nhau...

Chạy về y quán, tàng hình lướt qua Mạnh đại phu, chạy vào phòng mình.

Nàng lau nước mắt không ngừng tuôn rơi, tự nói với bản thân: “Không, ta không thể khóc, ta là Tiểu Vân, cho dù có đau khổ đến đâu ta đều có thể mỉm cười vượt qua...”

Nàng nói với bản thân, tên khốn vô tình vô nghĩa, yếu đuối vô năng kia vốn dĩ không đáng để nàng yêu. Nàng phải quên chàng đi, lần sau gặp lại, nàng nhất định phải trầm mặc kiêu ngạo như chàng...

Lúc này trong đại sảnh của y quán phát ra tiếng nói chuyện thấp thoáng thu hút sự chú ý của nàng.

“Xin hỏi vị nào là Mạnh đại phu”. Giọng nói đó nghe có chút giống Hiền, chỉ thiếu một chút trang nhã, điềm tĩnh của chàng.

Thật không chịu được! Sao đầu óc chỉ toàn nghĩ tới chàng, Hiền sao lại có thể đến đây chứ, hơn nữa lời nói của Hiền sao có thể khiêm tốn như vậy.

Mạnh đại phu đáp: “là ta”.

“Ta có hiểu sơ qua về y thuật, có thể ở lại đây giúp ngài không?” hóa ra là tới giúp đỡ, có lẽ là tới kiếm chút tiền.

Mạnh đại phu đương nhiên biết được ý đồ của người này, khéo léo từ chối: “Chỗ của ta cũng chỉ là duy trì tạm thời kiếm kế sinh nhai, e rằng không mời được người khác giúp đỡ”.

Người đó chưa chịu dừng lại đáp: “y thuật của ta rất giỏi”.

“Bệnh nhân nan y ở đây không có nhiều, một mình ta có thể ứng phó được”.

“Ta có thể giúp ngài chăm sóc khách tới, à, ta không cần tiền bạc”. Tiểu Vân trong lòng bái phục người này mặt còn dày hơn nàng.

“Vấn đề ăn mặc ở ta cũng không thể giải quyết”. Mạnh đại phu cuối cùng không chịu được sự lải nhải của hắn, từ chối thẳng thừng.

“Vậy ta có thể không ăn, ngài cho ta một chỗ ở là được...ta ở đại sảnh cũng được”.

“Ngươi không cần ăn?”

“Đúng đúng, ngài xem đang loạn thế, đến một chốn an thân ta cũng không có, nghe mọi người nói ngài lòng dạ tốt bụng, hay làm việc thiện, chỉ bằng cho ta lưu lại đây một thời gian, ta tìm được chỗ thích hợp sẽ lập tức chuyển đi”.

Mạnh đại phu thực bất lực, đành nói: “Vậy trước tiên ngươi giúp Tiểu Vân bốc thuốc đi”.

“Được! Được!” Người đó nghe thấy, liền cười rạng rỡ: “cái này ta làm được!”

Phải qua một thời gian dài, tâm trạng của nàng mới có thể bình phục trở lại được, trước sau gì cũng phải đối mặt, nước mắt và đau khổ vốn dĩ không thể thay đổi điều gì, nàng chỉnh lại y phục, lau nước mắt...

Trong tích tắc đi vào đại sảnh, trong đầu vang lên một âm thanh lớn.

Nàng dụi mắt, nhìn đi nhìn lại, tên mặt dày vừa rồi chẳng phải là Hiền sao? Đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ có mình chàng đang bốc thuốc.

Hiền thấy nàng đi ra, nở một nụ cười sáng lạn: “Thật trùng hợp!”

“Hả!” nàng giật đầu, ngăn người đáp: “Thật trùng hợp!”

Xong rồi! Lại quên mất tỏ ra trầm mặc kiêu ngạo rồi.

...

Con người này điên sao, lại xuất hiện ở đây gây phiền phức cho nàng, lại còn giống kẻ hành khất cầu xin người khác cho ở nhờ. Chàng ở chốn loạn thế này không có nơi cư trú ư? E rằng người trong thiên hạ phải lang thang nay đây mai đó, thì chàng vẫn còn có thể ngồi ở nơi cảnh vật thanh tịnh uống trà nói chuyện.

...

Hả! Chàng muốn ở lại! Chẳng nhẽ là thật sao?

“Chàng tới làm gì?” nàng tới gần Hiên, một mặt giả vờ xem đơn thuốc, thì thầm hỏi.

“Ta tới giúp đỡ, trị bệnh cứu người”.

Nàng không tin Hiên vì lí tưởng cao cả mà dẫn thân tới đây, có lẽ thấy nàng quá đau lòng, tới an ủi tâm hồn bị tổn thương của nàng, xem như chàng còn chút lương tâm.

“Sao chàng biết ta ở đây?” nàng lại hỏi.

Hiên nhẹ nhàng đáp: “nghe nói ở y quán có một người làm việc chậm chạp, toàn bốc nhầm thuốc. Cho nên ta tới xem sao...ta khuyên nàng tốt nhất không nên tiếp tục hại người, người ở thôn này vốn dĩ đã không nhiều rồi”.

Nếu như mỗi lần gặp mặt không chế giễu nàng vài câu, chàng sẽ không còn là Hiên, nếu như nàng có thể nhẫn nhịn được sự oán hận thì sẽ không còn là Tiểu Vân nữa”.

Thật muốn mắng ngược lại, nhưng Mạnh đại phu đột nhiên xuất hiện, lo lắng kéo nàng lại, hỏi: “Nàng quen hấn sao?”

Nàng thấy Hiên bên cạnh tỏ ra điềm nhiên như không, cười gượng nói: “À à, không quen lắm!”

“Ừm”. Mạnh đại phu như trút được gánh nặng, chỉ vào đầu mình, hạ giọng nói: “ta thấy hấn chỗ này có chút vấn đề”.

“À...có vẻ là như vậy, có một chút, một chút...” Nàng cố gắng nhịn cười, liếc nhìn Hiên đang tập trung xem đơn thuốc.

Chàng mà không nghe thấy, thì nàng sẽ đập đầu mà chết. Ông trời có mắt, cuối cùng cũng giúp nàng có cơ hội báo thù rửa hận, đã kích một kẻ luôn hoang tưởng tự đại!

Mạnh đại phu thấy bệnh nhân đã đợi đến mất kiên nhẫn, phải quay lại vị trí của mình, đồng thời vỗ nhẹ vào tay Tiểu Vân: “Cẩn thận chút...”

“Được!”

Cẩn thận! Nàng còn không biết phải cẩn thận sao? Công phu đã thương người khác của Hiên, so với pháp lực của nàng cao thâm gấp bội.

Nàng cố tình không để ý tới Hiên, tập trung lấy hoàng kì từ trong tủ thuốc theo đơn kê. Ai ngờ chàng cũng trùng hợp tới lấy hoàng kì, vô tình chạm vào tay nàng, sau đó dùng lực kéo lại...đường như chưa thỏa mãn, dùng ống tay áo lau lau, chùi chùi bàn tay trắng nõn của nàng.

“Chàng làm gì vậy?” nàng cười thầm hỏi.

“Bẩn rồi!”

Ánh mắt chàng vẫn chăm chú vào đơn thuốc trong tay, tiếp tục lấy thuốc theo đơn mặt không chút biểu cảm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bích sa song hạ

Nửa đêm, nàng giật mình tỉnh giấc bởi ác mộng, thất thểu lao tới đại sảnh.

Hiên đứng bên cửa sổ yên lặng, ngẩng đầu ngắm nhìn sao trời, cảm giác sự ngẩng đầu đó xen chút thê lương, nặng nề.

Chàng vẫn ở đây, không biến mất như trước, thật sự tồn tại trong thế giới của nàng. Chỉ cần nàng muốn gặp, bất cứ lúc nào cũng đều có thể gặp được. Nàng không kìm được lòng mình, chạy tới, ôm chặt eo chàng từ phía sau: “Hiên...”

“Sao vẫn còn chưa ngủ?” tiếng chàng dịu dàng hỏi.

Nàng luôn cho rằng mình rất kiên cường, rốt cuộc đến hôm nay mới phát hiện bản thân yếu đuối như vậy, phải ôm chặt lấy chàng mới có thể khiến nỗi đau trong lòng dịu bớt: “ta vừa bị ác mộng làm tỉnh giấc, tưởng rằng chàng không còn ở đây nữa, tưởng rằng tất cả chỉ là một giấc mơ”.

“Không đâu, sau này ta sẽ không đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của nàng”.

“Tại sao? Tại sao lại tới đây?”

“Bởi vì nàng nói: nếu ta thật sự không sợ, thì đừng quay về thiên đình nữa, ở lại bên cạnh nàng”. Chàng quay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể ngày càng gầy gò của nàng, khẽ nói: “Tiểu Vân, từ trước tới nay ta chưa từng sợ bất cứ điều gì... chỉ tiếc là những thứ ta có thể cho nàng không nhiều, ta chỉ có thể cố hết sức thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng. Cho dù cuộc tình của chúng ta không có kết quả, ta cũng sẽ cố hết mình để nàng được vui vẻ...”

“Đối với ta, thế này đã là đủ rồi!” quả thực là đủ rồi, chỉ cần không phải biệt ly đau xót, nàng đã mãn nguyện rồi.

Nàng nhìn vào màn đêm, ánh trăng tươi đẹp rực rỡ.

Hóa ra chàng đang ngắm đầu ngẩng trăng sao?

Cái đêm ở Hoa Sơn, nàng đoán không ra Hiên vì sao lại tức giận. Sau đó biết chàng là thần tiên, có thể nhìn thấy nữ nhân đẹp nhất trong truyền thuyết, nàng đã hiểu ra...

“Có phải chàng thích Hằng Nga?” Nàng biết rõ vào lúc lãng mạn như này, không nên hỏi một câu làm cụt hứng đến vậy, đáng tiếc cái miệng của nàng chưa được sự đồng ý của não, đã tự mình hỏi rồi.

“Hằng Nga?” Chàng nhìn nàng đầy nghi hoặc, có vẻ không hiểu ý của nàng.

“Ta nhớ chàng từng nói, nàng ta vô tình vô nghĩa, thờ ơ lãnh đạm”. Giọng nàng chua xót, trong suy nghĩ của nàng, nam nhân một khi đã dùng những ngôn từ như vậy để hình dung về một nữ nhân, thể hiện mối quan hệ đó không bình thường.

“Hằng Nga?!” Hiên cười nheo má nàng: “Nàng cho rằng nữ nhân ích kỷ như vậy đáng để yêu sao? Chỉ có người như Hậu Nghệ mới si mê nàng ta. Không phải như nàng nghĩ... ân oán giữa ta và Hằng Nga không phức tạp như nàng nghĩ đâu”.

“Ta nghe nói nàng ta rất đẹp”.

“Đẹp hơn nàng, thông minh hơn nàng... tuy nhiên hơn ba nghìn năm nay, nàng là người đầu tiên, cũng là người duy nhất khiến ta rung động”.

Nàng lại không kìm được tâm trạng vui mừng, cười tươi rạng rỡ. Hóa ra ba nghìn năm nay chàng chỉ yêu qua một người là nàng, duy nhất là nàng! Đây là những lời nói đẹp đẽ nhất nàng từng nghe.

Trái tim của người đang yêu rất nhỏ bé, lòng dạ có khoan dung thế nào căn bản cũng không thể có thêm người thứ hai tồn tại...

Hiên cúi mặt vào vai nàng, thì thầm vào tai nàng: “Nàng không ngu dốt, chỉ là đơn thuần. Nàng dùng trái tim thuần khiết không chút giả dối để ngắm nhìn thế giới này, lương thiện như nàng đâu cần dùng sự thông minh để đi lừa gạt người khác. Nàng cũng không ngốc nghếch, nàng thích nói mà không cần suy nghĩ, bởi vì nàng không cần che đậy tâm địa xấu xa và sự giả tạo gian dối.

Đáng quý hơn nữa, nàng dùng một trái tim chân thành để yêu một người, cho dù bản thân buồn sầu đau đớn cũng sẽ mỉm cười an ủi người khác: “Không sao cả!”

Thực ra, nàng không kiên cường hơn ai, không dũng cảm hơn ai, chỉ là nàng biết thấu hiểu lòng người, nhẫn nại và kiên trì.

Vì thế, mà ta không thể không yêu nàng, vì nàng từ bỏ tất cả lại sau lưng...”

Trái tim nàng đã vỡ ra hàng trăm hàng nghìn lần, chỉ vì mấy câu nói ngắn ngủi này mà nỗ lực kiên cường, đến giờ vẫn bình yên vô sự, đây chính là tình yêu sao?

Không cần biết lúc đau thương đã thê thốt, hay ân đoạn nghĩa tuyệt ra sao, đến lúc hạnh phúc đều sẽ quên đi hết.

Sáng sớm, Tiểu Vân vẫn còn đang mặc đồ ngủ, chợt nhớ Hiên đang ở trong y quán, đột nhiên quay người, vội vàng thay một bộ y phục thật đẹp, đầu tóc bù xù lao ra khỏi cửa.

Ai mà ngờ được vừa bước ra khỏi cửa, đã đâm sầm vào một bộ ngực rộng lớn, một mùi thơm phảng phất xộc vào mũi.

Nàng xoa xoa chiếc mũi xấu số, tức tối nói: “đứng trước cửa phòng ta làm gì vậy? Muốn hại chết ta hay sao?”

“Ta tới rất lâu rồi, sao giờ nàng mới ngủ dậy?”

“Chàng tới với việc ta ngủ dậy có liên quan gì đến nhau?” Nàng thật không hiểu nổi suy nghĩ của con người này, hơn nữa, nàng nhớ rõ thần tiên vốn không cần ngủ.

Hiên đột nhiên kéo váy nàng ra, nhìn đôi chân tuyệt đẹp của nàng, chau mày.

“Này! Chàng làm gì vậy?” Nàng lớn tiếng phản đối sự vô lễ của chàng, mặc dù cũng không đến mức tức giận.

Hiên không biết lấy từ đâu ra một chiếc quần đưa cho nàng, dùng giọng cương quyết nói: “đi vào trong mặc cái này vào”.

“Ba trăm năm nay ta đều mặc như vậy”.

“Đó là ba trăm năm nàng chưa quen biết ta!” nói xong, đẩy nàng vào phòng không chút nể nang.

Con người này bị sao vậy? Mạnh đại phu đã đủ cổ hủ lắm rồi, cầu xin hết nước hết cái nàng mặc váy dày hơn một chút, con người này còn quá đáng hơn, một chút đạo lý và cầu xin đều không có.

Đúng là thần tiên!

Nàng hung dữ nhìn chàng hồi lâu, bắt mắt vào mặc quần...

Sau đó, chăm chú chải tóc, ngắm mình trong gương cười mãn nguyện rất lâu, mới ra khỏi phòng.

Thấy Hiên đang bận rộn quét dọn đại sảnh, đem bàn ghế từ thuốc cùng đồng đồ linh tinh chuyển đi chuyển lại, sự bất mãn trong lòng nàng biến mất. Chàng lúc này mặc y phục vải thô, tóc búi lại gọn gàng, cùng sắc mặt nhợt nhạt, trang nghiêm như một “thư sinh chán nản”.

“Chào!” Nàng hồn nhiên chào hỏi, lúc đi ngang qua chàng thì thầm nói: “Trông chàng làm có vẻ rất thành thạo”.

“Đúng thế, đây là khác biệt giữa thông minh và ngu xuẩn”. Chàng hạ giọng đáp, hoàn toàn không thèm nhìn sắc mặt tức tối của nàng, tiếp tục chăm chú lau dọn từ thuốc đầy bụi bặm.

Trông chàng làm việc rất thành thạo, nàng hoài nghi có phải trên thiên đình địa vị của chàng không cao, có khi chỉ là một tiểu thần tiên quét dọn trên thiên đình mà thôi...

Nói không chừng địa vị trong thiên giới so với nàng cũng không khác biệt là mấy, cũng đều là bị ức hiếp.

Những ngày tháng tươi đẹp này có chút gì đó không chân thực, mỗi sáng nàng thức dậy, phát hiện những việc cần làm Hiên đều đã làm hết.

Công việc lấy thuốc, một mình chàng cũng có thể làm xong.

Mà việc nàng cần làm là lấy ghế ngồi bên cạnh, cầm sách dược liệu, liếc trộm khuôn mặt đầy thu hút đang chuyên tâm của Hiên.

Bởi vì có hòa nhân kim tinh của Mạnh đại phu quan sát nhất cử nhất động của họ, cho nên bọn họ đều luôn tỏ ra rất thần nhiên thờ ơ. Thực ra, nàng cũng không có gì muốn nói, chỉ muốn ngắm nhìn chàng như vậy, rồi tình cờ hai ánh mắt chạm vào nhau, hạnh phúc dâng trào như pháo hoa, khiến nàng cả ngày vui vẻ.

Có lúc Hiên cũng nắm lấy cơ hội, nhân lúc Mạnh đại phu chuyên tâm xem bệnh cho bệnh nhân, lén nói vài câu với nàng, nhưng chẳng qua đều là những lời chế giễu mỉa mai.

Không phải nói nàng lại rót nước miếng, thì lại nói nàng chơi bơi lều lổng, đầu óc mơ hồ. Dường như những lời đường mật buổi tối hôm đó khiến nàng say đắm không phải phát ra từ miệng chàng, chả nhẽ hôm đó nàng bị mộng du?

Nàng đương nhiên không chịu để yên, đợi cơ hội tới sẽ châm chọc chàng.

Nhân lúc Mạnh đại phu ra ngoài khám bệnh, nàng tất nhiên không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một, tới giúp chàng bốc thuốc.

Lúc vô tình thấy Hiên đang gói thuốc, tiện tay vơ mấy sợi tóc cho vào, nàng vội vã nói: “chàng làm gì vậy? Bẩn chết đi được”.

“Bẩn? Xuyet...ta đang giúp hẩn trị bệnh, thuốc của Mạnh đại phu kê căn bản không có tác dụng”. Chàng ra hiệu cho nàng đừng lớn tiếng.

Nàng đột nhiên thấp thỏm, lén quan sát xung quanh, hạ giọng nói. “Tóc của chàng có thể trị bệnh sao?”

“Đương nhiên, thân thể ta là tinh hoa của trời đất, nếu như không phải thấy hẩn luôn tích đức hành thiện, ta sẽ không làm vậy”.

“Có thể gia tăng công lực không?”

“Đương nhiên có thể! Dựa vào quan hệ của chúng ta, nếu nàng muốn, ta có thể cho nàng vài sợi”. Hiên cười đắc chí, tuy nhiên có cảm giác không được thật cho lắm.

Nàng khinh bỉ xua tay, che miệng nói: “Ái chà! Ta muốn ăn cũng không ăn thứ bẩn thỉu như vậy, kinh tởm chết đi được...”

“Vậy nàng muốn ăn cái gì?”

“Có ăn cũng sẽ ăn cái lưỡi đáng ghét nhất của chàng, khiến chàng sau này không nói được nữa, hết chọc giận ta...” lúc đó nàng thấy ánh mắt Hiên lấp lánh khác thường, trong lòng, bỗng thấy xấu hổ muốn đi đầu xuống đất.

Nhưng vẫn nghe thấy tiếng Hiên cười chế giễu nói:

“Đợi lúc đêm khuya thanh vắng, nhất định sẽ thỏa mãn nàng”.

Nàng sao lại cứ cố chấp như vậy, biết rõ không nói lại được chàng, toàn là bản thân bị ức hiếp, vẫn còn muốn đấu với chàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Phiên ngoại dạ xoa (1)

Ta không có tên, không có người thân, không bạn bè, cũng không có gia đình. Ngày đông tuyết bay, ta tự ôm lấy cơ thể không ngừng run rẩy bởi lạnh giá và đói bụng của mình, co quắp nơi góc đường.

Cứ ngỡ rằng ta cũng rất nhanh thôi sẽ giống như cái xác bị chết đói ở cách đó không xa, bị ném vào một nơi toàn xác chết, không ngờ ông trời có mắt giúp ta có được một chiếc bánh bao trắng như tuyết.

Sau khi nuốt vội chiếc bánh, ta ngẩng đầu lên nhìn người cho ta bánh bao, hóa ra là một ông lão mặt mũi phúc hậu. Râu tóc bạc phơ, lông mày dài tới gò má, nụ cười hiền hậu, có phần giống thần tiên được thờ cúng trong miếu. Bên cạnh ông còn có một bé gái mặc bộ y phục màu trắng, da trắng hơn tuyết, mắt sáng như sao, môi đỏ như hoa mai trong ngày đông, mặt đẹp như hoa đào.

Ta nhớ lúc đó mặt ta nhất định rất đỏ, bởi vẻ đẹp dịu dàng của nàng khiến tim ta đập nhanh hơn, mặt đỏ như lửa đốt.

Cúi đầu, nhìn chiếc áo rách tả tơi của mình, từ trước tới nay chưa từng thấy mình hèn mọn thấp kém đến như vậy.

Ta ương ngạnh tự nói với bản thân: không cần nói cảm ơn, ta có thấp kém hơn nữa cũng không được để bản thân thể hiện giống như một tên ăn mày đang vẫy đuôi vui mừng, mặc dù trước đó không lâu đúng là ta đã ăn cái bánh bao đó.

Sau một lúc rất lâu im lặng, ta tưởng rằng bọn họ đã đi rồi, ngẩng đầu lên chợt phát hiện họ vẫn còn ở đấy, vẫn nhìn ta cười.

Ông lão nói với ta: “Con à, tư chất của con không tầm thường, có muốn theo ta học pháp thuật không?”

Ta đã suy nghĩ rất lâu hàm ý của hai từ “pháp thuật”, với đầu óc của một đứa trẻ mười bốn tuổi như ta, thực không hiểu nó có tác dụng gì, nghe có vẻ không thể chống lại được cái rét và đói bụng, nên ta đã không trả lời.

Lại một hồi im lặng nữa, ta thấy bé gái đó thì thầm mấy câu vào tai ông lão, ông lão liền cười cười gật đầu, nói với ta: “Ta và con gặp được nhau ắt hẳn là có duyên, hãy theo ta đi thôi”.

Nói xong liền kéo ta rời đi, ta không kêu la, bởi vì ta biết thế giới này đến một người sắp chết còn chả có ai thèm ngó nhìn một cái, kêu la cũng chỉ đổi lại những những ánh nhìn thờ ơ hoặc khinh bỉ mà thôi.

Ta không từ chối cũng bởi một nguyên nhân khác, ta thấy bé gái đó cười với ta, nụ cười dịu dàng, làm tan đi mọi sự ương ngạnh của ta.

Trên đường đi, mồ hôi thấm ướt mái tóc chảy xuống gò má, hai chân mỏi đến sắp cứng đờ không chút cảm giác, ta vẫn cắn răng gắng gượng.

Trong thế giới của ta, không tồn tại sự cầu xin!

Bỗng nhiên, một cánh tay trắng muốt cầm một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt ta. Ta giật mình, ngẩng đầu đúng lúc thấy nụ cười rạng rỡ của nàng, không phải nụ cười chế giễu mà ta thường thấy, là một nụ cười thấu hiểu và động viên cổ vũ. Ta giống như bị mê hoặc, đón lấy chiếc khăn, lau mặt trong vô thức. Nhìn lại chiếc khăn tay, đã bị đen một mặt, ta thấy thật nuối tiếc nắm chặt chiếc khăn trong tay, mặt còn ra vẻ ngang ngược, giống như đồ ta đã dùng rồi thì sẽ thuộc về ta vậy.

Nàng cũng không nói gì, tiếp tục đi về phía trước, có vẻ không để tâm chút nào tới sự vô lễ của ta.

Trên con đường gập ghềnh khúc khuỷu đó, ta luôn luôn dõi theo hình bóng như tiên nữ của nàng. Nàng không chỉ đẹp, mà còn biết quan tâm dịu dàng, không chút đề phòng mở ra cánh cửa luôn đóng chặt trong lòng ta, lấy đi trái tim luôn dùng sự kiêu ngạo để che đậy sự thấp kém của ta.

Trên cả đoạn đường, ta cứ luôn nắm chặt lấy chiếc khăn tay, từ lúc sinh ra đây là lần đầu tiên ta hiểu được thế nào gọi là: quý báu!

Cho nên một nghìn năm sau, cho dù ta hận, ta oán, chiếc khăn đã dính bẩn đó ta vẫn luôn cất giữ cẩn thận bên mình, đó là thứ thuần khiết duy nhất trong cả cuộc đời u tối của ta.

Cuối cùng, bọn ta vượt qua hồ xanh, trèo qua núi cao, dừng lại ở một đạo quán cổ kính phía trước.

Đạo quán trông có vẻ không lớn lắm, trên cánh cửa cũ kĩ không nhuộm bụi trần treo một bức hoành tráng tinh, trên đó viết ba chữ như rồng bay phượng múa mà ta không nhận ra được. Sau đó đó chính là ba chữ đầu tiên mà ta được biết tới: Thái Ất Quán.

Cuối cùng cũng tới, ta thở dài một tiếng, chỉ thấy trước mắt một màu đen kịt.

Thời khắc mơ hồ cuối cùng, ta nghe thấy ông lão nói: “Tư chất của đứa trẻ này quả thật không tầm thường, ý chí khiến người khác kinh ngạc, tương lai nhất định làm nên việc lớn. Chỉ đáng tiếc tính cách quá cố chấp ương ngạnh, lại không thích nói nhiều, nếu có một chút sơ sẩy, sẽ chôn vùi tất cả.

Ta phải về thiên đình rồi, đứa trẻ này giao cho con, con nhớ kĩ phải nhẫn nại chăm sóc dạy bảo cho nó, không được nóng vội...”

Những lời tiếp theo ta không nhớ được nữa, trong mơ ta vẫn còn dư âm những lời nói của ông lão: đứa trẻ này giao cho con, con nhớ kĩ phải nhẫn nại chăm sóc dạy bảo nó.

Ta biết nàng sẽ rất nhẫn nại, ta cũng sẽ ngoan ngoãn theo nàng học cái thứ được gọi là pháp thuật, bảo vệ cho người con gái đầu tiên khiến ta rung động...

Trong lúc ngủ mơ, một mùi thơm xộc vào mũi, đã lâu không ngửi thấy mùi thức ăn thơm như vậy, đã rất lâu rồi không mơ một giấc mơ đẹp như vậy. Ta thật sự đói, có lẽ ba ngày nay chỉ được ăn đúng một chiếc bánh bao, lại còn phải đi cả một đoạn đường dài.

“Ngươi tỉnh rồi sao?” tiếng gọi rất nhẹ nhàng, mà cũng rất trầm ấm.

Ta tò mò mở mắt, thấy nàng nhìn ta cười đưa ra một bát cơm. Ta nhất thời không để ý tới giọng nói có chút kì quái kia, đón lấy bát cơm, ăn vội ăn vàng.

Sau khi ăn xong, ta đưa lại chiếc bát cho nàng. Cố nghĩ xem nên nói chuyện với nàng ra sao mới không bị đường đột, mới thể hiện ta không thô tục.

Ta đang suy nghĩ tìm kiếm chủ đề thì nàng mở lời trước, mỉm cười hỏi: “Ăn no chưa?”

Ta rất kinh ngạc với giọng nói kì lạ của nàng, giọng nói của con gái sao có thể trầm ấm như vậy, dịu dàng mà rất cương trực. Muốn hỏi mà không dám mở miệng.

Nàng dường như hiểu được sự kinh ngạc của ta, giải thích: “Sư phụ đã đi rất xa rồi, sau này ta là người dạy pháp thuật cho ngươi, ở đây ta là đại sư huynh, ngươi có thể gọi ta là Hồn, cũng có thể gọi ta là sư huynh”.

Ta giống như bị người khác đánh cho một quyền, phần nộ, nhục nhả đau khổ và thất vọng... cảm xúc lẫn lộn chiếm hữu trong tâm trí. Chiếc khăn tay bị nắm chặt, giấc mơ trong lòng chỉ trong phút chốc đã tan thành mây khói.

Sư huynh?! Danh xưng nực cười biết bao, ta không thể gọi được. Ta vĩnh viễn không thể thừa nhận một quái vật không phải nam cũng chẳng phải nữ này là sư huynh của ta.

Hồn! Ta cũng sẽ không gọi, ta ghét cái tên này, ghét dung mạo không giống nam nhân của hắn cũng ghét cả giọng nói như vịt của hắn.

Hắn thấy ta không nói gì, lại hỏi: “Ngươi tên gì?”.

Ta quay đầu, không nói gì, chán ghét dung mạo khiến người người khác buồn nôn của hắn.

“Ngươi không có tên sao? Vậy để ta đặt cho ngươi một cái tên đi?” Hắn thấy ta vẫn không nói gì, tiếp tục nói: “Gọi ngươi là Xoa đi! Thấy sao?”

Xoa, Xoa nào chứ? Một cái tên khó nghe chết đi được, mà hắn còn dùng giọng nói khó nghe đó gọi đi gọi lại. Ta nhẫn nhịn, không đồng nghĩa với việc có thể nhẫn nại với việc khiến tinh thần bị sụp đổ như thế này.

Nhìn hắn bằng ánh mắt căm giận, ta mở miệng nói câu đầu tiên: “Câm miệng!”

Ánh mắt hắn chỉ thất vọng trong một khắc, rất nhanh lại tỏ vẻ tươi cười, gật gật đầu không nói gì rồi đi ra ngoài, quả nhiên đã câm miệng lại.

Một thời gian rất dài, đều là hắn dạy ta pháp thuật và viết chữ, mỗi câu thần chú hay mỗi tư thế hắn đều rất nhẫn nại dạy cho ta, nhưng ta lại thấy vô cùng phiền phức.

Phiền phức với khuôn mặt không ra nam không ra nữ của hắn luôn đi qua đi lại trước mặt ta, cho dù ta cố gắng thế nào, ánh mắt đều cố tình không nhìn, mà trong lúc không để ý vẫn cứ lướt qua. Phiền với việc hắn cứ nói không ngừng về những thứ ta đã thành thạo, lại còn cứ dùng cái giọng nói kì quái đó hỏi ta có làm được không? Phiền phức nhất là những lúc hắn đột nhiên dùng hai cánh tay mềm mại đó cố ý chạm vào ta, làm cho cơ thể ta phải nằm nghỉ vài tiếng mới có thể hồi phục trở lại bình thường.

Hắn hỏi ta rất nhiều câu hỏi: “Tại sao lại ghét ta?”

“Tại sao lại không nói gì?”

“Có chỗ nào không quen không? Có chuyện gì không vui à?”

Đến mức ta thích cái gì, cha mẹ là ai... đều hỏi tới cả trăm lần rồi.

Ta rất lo với tính cách cứ lải nhải của hắn, nếu ta trả lời một câu, thì sẽ còn cả nghìn nghìn vạn câu hỏi nữa đang chờ đợi ta, cho nên ta không trả lời dù chỉ là một câu.

Cứ như vậy hắn dày vò tinh thần ta mấy chục năm. Lúc ta nghe nói mình phải bắt đầu học thuật trường sinh, ta bỗng cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên, số kiếp trường sinh bất lão sẽ khiến ta chịu đựng sự già yếu này, vĩnh viễn không dứt, ta biết phải làm sao đây?

Không ngờ tất cả đau khổ lại đột nhiên kết thúc.

Hôm đó, hắn dạy ta pháp thuật xong, nhân lúc ta nghỉ ngơi lại bám lấy ta nói chuyện.

“Xoa, ngươi học có vất vả không? Nếu như vất vả, ta có thể dạy ngươi chậm lại”.

Ta muốn nói với hắn: đã đủ chậm lắm rồi, ta không có thời gian để ở đây lãng phí với ngươi đâu.

Nhưng ta không nói ra, ta quay đầu, cố ý như không nghe thấy gì cả.

“Nếu như không phải từng nghe thấy ngươi nói, ta sẽ cho rằng người là người câm...Xoa, ngươi rất ghét ta sao?”

Trong lòng ta đáp: đúng vậy, ta vô cùng vô cùng ghét ngươi, hận một nỗi không thể làm ngươi vĩnh viễn biến mất khỏi mắt ta được.

“Vậy ngày mai, ta sẽ đề nghị sư huynh của ngươi dạy ngươi thuật trường sinh. Hắn dạy nhất định tốt hơn ta”.

Giọng hắn trở nên nhỏ lại, có chút đau buồn, nghe xong khiến tim ta bỗng trào lên một cơn đau xót. Ta nuốt chút nữa nói ra miệng: mặc dù ngươi dạy chậm, nhưng dạy rất tốt.

Cuối cùng ta không nói gì cả, ta nhìn chằm chằm mặt trời đang dần lặn xuống ở phía xa.

Mỗi sáng sớm sẽ không cần phải đối mặt với khuôn mặt khó coi của hắn nữa sao? Không cần nghe hắn lải nhải không ngừng nữa sao? Không cần cố gắng ghét hắn nữa...

Tại sao ta không thấy vui chút nào cả?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hận dĩ vô thanh

“Hiên, người này tuổi thọ bao nhiêu?” Tiểu Vân thấy một chàng trai trẻ tuổi cường tráng bước vào cửa, bèn khẽ hỏi khi Hiên đang bốc thuốc. Lúc này nàng không có việc gì làm buồn chán, chỉ có thể nói chuyện với chàng về vấn đề tuổi thọ.

“Sáu mươi bảy”. Hiên đáp lại mà không cần nghĩ.

“Người kia thì sao?” Nàng chỉ vào một cụ già vừa mới bước vào cửa.

“Chỉ còn lại ba năm”.

...

Nàng chợt nhớ ra, quên mất không hỏi Mạnh đại phu có thể sống tới lúc nào, liền chỉ vào Mạnh đại phu hỏi: “Vậy còn Mạnh đại phu thì sao?”

Hiên nhìn Mạnh đại phu một cái, nhìn nàng, chép miệng không vui: “Không biết”.

“Nói dối, chàng nhất định biết”.

“Thiên cơ không thể tiết lộ!”

Nàng giẫm vào chân chàng một cái, lúc thấy chàng đau đón ôm lấy chân rên rĩ, bèn cười lớn: “không phải đã nhắc nhở chàng rồi sao, dưới đó có hòn đá đấy, trí nhớ kém thật”.

“ Bao nhiêu?” Nàng gắng hỏi.

“Hai mươi tám!”

“Cái gì? Nói dối!” Nàng cho rằng Mạnh đại phu hành thiện tích đức như vậy, chắc sẽ vừa có phúc phận vừa sống thọ chứ.

Hiên tiến sát vào nàng nghiêm túc nói: “Thực ra đáng lẽ có thể sống thọ tới chín mươi tám tuổi, nhưng vì tiếp xúc với nàng một thời gian dài, yêu khí xâm nhập, nên tuổi thọ bị giảm”.

“Ta? Trên cơ thể ta có yêu khí sao?”

“Đương nhiên rồi, như ta thì có tiên khí, những người phạm thì không có. Chỉ cần bọn họ tiếp xúc với nàng sẽ bị giảm tuổi thọ...” Hiên nhìn nàng có chút nghi ngại, lại nói: “Nàng còn nhớ vị lão phu nhân mới mất mấy hôm trước không, bà ấy nếu như không phải thích nói chuyện với nàng, sẽ không chết sớm như vậy”.

“Nhưng bà ấy đã chín mươi tư tuổi rồi”. Nàng kháng nghị lại.

“Đáng lẽ còn duy trì được mấy năm nữa”.

“Thật sao? Chàng với ta ở trần gian há chẳng phải là tai họa sao?” nàng ừ ừ cúi đầu, thiên hạ rộng lớn như vậy không có chốn cho nàng dung thân!

Hiên gật đầu đồng ý: “Đúng vậy! Cho nên nàng phải giữ khoảng cách với bọn họ, chí ít cũng phải một tấc...đặc biệt là Mạnh đại phu”.

“Ừ, ta biết rồi”. Nàng thành thật gật đầu, lập tức chuyển ghế ngồi dịch về phía sau, để tránh xa những bệnh nhân tới lấy thuốc.

Do nàng đang bận tâm suy nghĩ một câu hỏi khác: Thần tiên có biết đau không? Dường như không hề biết đau!

Cho nên đã bỏ lỡ mất nụ cười đắc thắng của Hiên.

Cả buổi sáng trông mòn con mắt, mới có một chàng trai tới mời Mạnh đại phu đi khám bệnh. Tiểu Vân bỗng sốt ruột giúp Mạnh đại phu đang chậm rè rè thu dọn hộp thuốc, tiến tới trước cửa vẫy tay: “Ngươi yên tâm đi đi, y quán có ta rồi, ngươi không cần vội về đâu”.

Nàng đã cố kìm chế rồi, mới không đẩy hấn ra khỏi cửa.

Vui vẻ chạy vào đứng bên cạnh Hiên, đang định mở miệng, Hiên lạnh nhạt nói: “Nàng xem ra có vẻ không nỡ để hấn đi nhỉ!”

“Mắt nào của chàng thấy ta không nỡ...được rồi, ta biết rồi: cả hai con mắt!” cơ hội ngàn năm có một như vậy, nàng lại không muốn dùng để thảo luận về thị giác của hai người.

“Hiên, trông chàng làm những việc này có vẻ thành thạo, trên thiên đình chàng làm gì?”

Ánh nhìn của Hiên chuyển từ cuốn sổ cũ kỹ sang nhan sắc như hoa của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi lườm nàng: “nàng dám nói ta là người giúp việc trên thiên đình, ta ném nàng xử nàng bây giờ”.

“Ta đâu có nói gì đâu!” nàng bĩu môi, trong lòng nghĩ: vẫn may, chưa kịp nói ra.

Nở một nụ cười nịnh bợ, nàng lại hỏi: “Thần tiên cao quý như chàng, chàng quản lý cái gì vậy?”

“Ta thật bất hạnh, bị nàng mắng thê thảm, nhìn một cái là biết ngu ngốc không có hiểu biết...mất như cá chết, có cũng như không, nhìn một cái là biết đầu óc không phát triển. Xương gò má thì cao, điển hình của bụng dạ nham hiểm độc ác; môi mỏng nhiều chuyện, nhất định miệng lưỡi rất thích lái nhái, tiểu nhân đảm bị thốc thọc bị gao. Còn nữa nhìn khuôn mặt này, tuyệt đối là cái tướng chua ngoa...”

Nghe Hiên tức giận nói một loạt những ngôn từ đầy so sánh tu từ đó xong, nàng không thể không thừa nhận trí nhớ của chàng quả nhiên tốt hơn người thường rất nhiều, đặc biệt là những lời nàng nói.

Nàng rất muốn đào một cái lỗ để chui xuống, nhưng lại sợ dọa những bệnh nhân đang chờ Mạnh đại phu một phen kinh hãi, chỉ còn cách cười trừ: “Hi hi! Có vẻ như ta không thích hợp để xem tướng...”

“Không phải nàng nói bản thân xem rất chuẩn xác sao?”

Nàng đã từng nói những lời không có trách nhiệm như vậy sao? Hình như lờ mờ nhớ ra đã từng nói qua, lúc đó sắc mặt Hiền vô cùng khó coi.

“Ha ha, ý của ta là với năng lực của ta mà nói, thì xem tướng cũng không đến mức tệ lắm”.

“Nàng ngược lại có vẻ biết rất rõ thì đúng hơn”. Cuối cùng Hiền cũng cười, nụ cười còn tỏa sáng hơn cả ánh nắng.

Hừ! Đúng là nói không giữ chút khẩu đức nào cả!

Ồ? Chẳng vừa nói cái gì? Chẳng là người bị nàng mắng không có chút nào giống thần tiên, người nàng mắng không phải là thần tiên đáng sợ nhất thiên giới này – Ngọc Thanh Chân Vương...

Nàng tròn mắt nhìn Hiền ôn tồn nho nhã trước mắt, đôi mắt trong veo như nước suối, cười dịu dàng tao nhã, chẳng là Ngọc Thanh mà trong Ma giới ai ai nhắc tới cũng đều phải lau mồ hôi sao, chẳng là Ngọc Thanh giết người, diệt yêu, không chớp mắt sao, không thể nào!

Tiểu Vân suy nghĩ giờ bỏ chạy liệu có còn kịp không, liền nghe thấy tiếng cười của Hiền bên tai: “Cả đời này nàng cũng không thoát khỏi tay ta đâu...”

“Ha ha!” Nàng ngẩng đầu cười trừ mấy tiếng: “Xem ra truyền thuyết đúng là không thể tin được, chẳng ngoài dung mạo tuấn tú như trong truyền thuyết, những cái khác đều không giống chút nào”.

“Nàng sai rồi, nàng sẽ rất nhanh biết đến sự đáng sợ của ta thôi!”

Hai người không để gì khiến cho bầu không khí trở nên vui vẻ, bất thành linh bị tiếng tranh cãi xen ngang vào.

Mấy chàng trai trẻ tuổi lực lưỡng vội vã khiêng vào một người trẻ tuổi đang không ngừng chảy máu.

“Mạnh đại phu đâu rồi?” một chàng trai lau mồ hôi, thờ hồn hèn hỏi.

“À...ra ngoài khám bệnh rồi, người đợi chút, sẽ nhanh chóng quay về thôi”. Tiểu Vân nhìn tình trạng người bị thương một cái, bất giác lùi lại phía sau.

Hắn mặc một chiếc áo choàng da hổ, một bên chân đi giày làm từ da báo tuyết, đã bị nhuộm đỏ bởi máu tươi. Chân còn lại không thấy nữa, cả phần cẳng chân bị đứt mất, máu thịt bê bết, xem ra là bị dã thú tấn công. Vết thương như vậy nếu là người thường đã sớm gào thét dữ dội lên rồi. Nhưng người này lại không thể, đôi lông mày rậm của hắn cau có lại, xem ra cơn đau đớn mà mất dần đi thần sắc, mồ hôi ròng ròng trên trán rơi xuống, hai hàm răng nghiến lại ken kết, nhưng từ đầu đến cuối không hề kêu la một tiếng nào.

“Có thuốc cầm máu không!” một chàng trai thấy nàng bị dọa đến ngẩn người ra, hỏi nàng.

“Có, có!”

Đúng lúc nàng đang lấy thuốc, bất ngờ Hiền nắm tay kéo nàng sang một bên, lạnh lùng nói: “Đừng quan tâm đến hắn”.

“Hả?” Nàng tưởng mình nghe nhầm, Hiền mặc dù bình thường không nhiệt tình như Mạnh đại phu, nhưng thấy người bệnh bị bệnh tật giày vò, lúc đau đớn không nói nên lời, cũng sẽ âm thầm dùng pháp thuật để giúp người bệnh.

“Không cần chữa nữa, hắn sắp chết rồi”. Hiền cho nàng một đáp án không ngờ tới.

“Cái gì?” Nàng ngoảnh đầu nhìn người đang bị thương, quả nhiên, sắc mặt hắn ngày càng xám xịt, đôi môi tím bầm bị cắn chặt tới mức đã trở nên trắng bệch, cơ thể cường tráng không ngừng run rẩy.

Sau cơn co giật, ánh mắt hắn đã mất đi ánh sáng, dần dần nhắm lại...

Nàng thường xuyên nhìn thấy cảnh thợ săn đợi chờ con mồi bỏ mạng, luôn cho rằng thấy thợ săn chết đi sẽ là chuyện rất vui sướng hả hê. Hôm nay tận mắt chứng kiến một người thợ săn chết ngay trước mắt, nàng mới biết sự đáng sợ của cái chết đều như nhau.

Hiền đi tới, thi thể đã cứng đờ, trên miệng nở một nụ cười lạnh lùng tàn khốc: “Nhìn cái gì nữa? Đã chết rồi, khiêng đi đi!” Chàng thấy những người xung quanh vẫn đứng sờ đờ đứng đấy, cao giọng nói: “Khiêng đi đi!”

Mấy người vừa khiêng người bệnh tới, do dự một lúc, thấy cơ thể người đó đã lạnh ngắt, lại giống như lúc tới, vội vàng hấp tấp khiêng người đi.

“Người này ta biết, là thợ săn rất nổi tiếng ở thôn bên cạnh, anh ta giúp đỡ...” một phu nhân khoảng ba mươi tuổi thương tiếc nói.

“Anh ta họ Tề đúng không?” một cụ già cũng nói xen vào.

“Hình như là vậy! Người tốt không trường thọ!”

Một người trẻ tuổi đứng bên cạnh cũng bắt đầu tiếp lời: “Nghe nói anh ta mới hai mươi hai tuổi thôi, vừa mới có người làm mối cho anh ta chuyện cưới xin, vẫn chưa kịp gặp mặt đã xảy ra chuyện rồi...trời!”

“Sao lại đúng lúc Mạnh đại phu không có ở đây, nếu như có ở đây có khi vẫn còn cứu được”.

Tiểu Văn nghe thấy thật chua xót, kéo tay Hiên nói: “Hắn thật đáng thương, chàng không thể cứu hắn sao?”

“Không thể! Hắn đã được định trước sẽ không sống qua nổi tuổi hai mươi hai”. Hiên nói xong quay về trước tủ thuốc, tiếp tục tính toán những mục mà chàng chưa tính xong.

Nàng đi theo hỏi: “Hai mươi hai đang tuổi cường tráng nhất, hắn đã làm sai điều gì, mà phải nhận số kiếp đáng sợ như vậy?”

“Đây cũng đã là may mắn cho hắn lắm rồi, vốn dĩ hắn còn phải nhận sự bi thảm hơn thế nữa”.

“Cho dù đã từng làm sai chuyện gì, cũng đã là quá khứ...giờ hắn đã là người tốt rồi”.

Hiên đột nhiên ngừng đầu, lạnh lùng nhìn nàng: “Hắn tiếp tục như vậy trong ba ngàn năm cũng không thể bù đắp những gì hắn đã gây ra”.

“Có ai mà không từng mắc sai lầm không? Có ai dám đảm bảo vĩnh viễn không bao giờ mắc sai lầm? Chàng chưa từng sai sao? Tại sao không thể cho hắn một cơ hội, hắn đã cố hết sức làm một người tốt...Hiên, chàng cứu hắn đi”.

Hiên dùng một giọng lạnh sắc nói: “Không thể được, cho dù hắn có chết một nghìn một vạn lần, ta cũng không thể cứu hắn”.

Trong ký ức của nàng, mỗi lần giọng chàng trầm xuống như vậy, thể hiện chàng đang cố gắng kiềm chế nỗi buồn của bản thân. Có lẽ nàng đã nói quá nhiều, có lẽ người đó thực sự đã làm những điều không nên làm.

“Ta có phải đã nói những điều không nên nói không?” nàng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của chàng: “Đừng như vậy, người làm sai là hắn, đừng lấy lỗi lầm của hắn để trừng phạt bản thân”.

Thời khắc đó, nàng thấy trong mắt Hiên sự đau khổ và hoang mang, nàng luôn cho rằng Hiên là một thần tiên không có ham muốn dục vọng, không có hi vọng bị ai, hóa ra chàng không phải không có, chỉ là biết được phải kiềm nén đau khổ vào tận sâu trong tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thiên cổ càn khôn

Một cặp tình nhân, tình cảm khăng khít khó phân tách như mười đầu ngón tay, mọi mặt đều tương đồng, như keo như sơn, cuộn trào mãnh liệt như sóng ngầm, không có chỗ cho kẻ thứ ba xen chân vào.

Tiểu Văn nhanh chóng rút tay lại, giả vờ như không có gì xảy ra nhìn Mạnh đại phu mờ hồi đầm đìa nói: “Sao ngài về sớm vậy?”

“Ừ! Ta lo bệnh nhân ở đây đợi sốt ruột”.

“À!”

Mặt mày nàng ủ rũ trở về chỗ ngồi của mình, thật là kì quái, trước đây nàng thấy thư sinh lương thiện và cổ hủ này cũng có chút đáng yêu, gần đây sao nhìn hắn lại không thấy thuận mắt chút nào.

Hôm thuốc của Mạnh đại phu vẫn còn chưa kịp bỏ xuống, Hiên cao giọng gọi: “Mạnh đại phu, góa phụ Trương ở thôn Tây Lăng cho người tới báo, nói hôm nay chân đau có vẻ nghiêm trọng hơn, mời ngài qua đó xem giúp vết thương!”

“Vậy sao?” Mạnh đại phu do dự trong phút chốc, nhìn trời xanh hỏi: “Đau nghiêm trọng đến thế sao?”

“Nghe nói rất nghiêm trọng”.

Mạnh đại phu gật gật đầu, vội vã bắt mạch cho mấy người bệnh đang đợi, kê đơn thuốc, rồi cầm hôm thuốc đứng dậy nói: “Vậy để ta đi xem sao, hai người trông coi ý quán...”

Mạnh đại phu vừa bước ra khỏi cửa, Tiểu Văn như không thể chờ được liền đi tới bên Hiên thì thầm: “Sao ta không biết có người mới Mạnh đại phu tới khám vậy?”

“Có, chỉ có điều vẫn chưa tới thôi. Ta muốn nhân lúc trời còn sáng, để hắn đi sớm về sớm”.

“Cái gì? Thôn Tây Lăng cách chỗ này cũng mười mấy dặm đường, hơn nửa giờ đã là hoàng hôn rồi...”

Nàng chợt hiểu ra ngắm nhìn bầu trời đang dần tắt sáng, mặt đầy vẻ tán thành: “không còn sớm nữa, sợ rằng đêm nay hân không kịp quay về rồi”.

“Chàng mà không để ý tới sắc trời? Đánh chết ta cũng không tin!”

Chàng chắc chắn là cố ý lừa gạt người ta, mười mấy dặm đường đi, thư sinh tội nghiệp, gặp phải vị thần không có lương tâm, không biết kiếp trước đã gây ra ra tội lỗi gì!

Hai người chăm sóc cho các bệnh nhân, thu xếp xong tất cả mọi việc, cũng đến nửa đêm rồi.

Tiểu Vân đi tới bên cửa sổ, ngược nhìn màn đêm đen kịt nói: “xem ra Mạnh đại phu không về kịp rồi”

Khoảnh khắc này, bọn họ cuối cùng cũng có thể hưởng thụ, sự yên tĩnh thực sự thuộc về hai người họ.

Hiên đi lại gần, hai tay vòng ra ôm lấy eo nàng, cúi đầu khẽ hôn vào mái tóc của nàng, hỏi: “Nàng đang nhìn gì vậy?”

“Nghe nói mỗi một vị thần đều sẽ có một ngôi sao tượng trưng cho mình, ta đang tìm xem ngôi sao nào đại diện cho chàng?”

“Không cần tìm nữa”. Hiên vén mái tóc nàng, nhẹ nhàng hôn vào tai nàng, thì thầm: “trên bầu trời dày đặc sao này không có ta đâu, vì ta đang ở bên cạnh nàng...”

“Chàng...không quay về nữa sao?” nàng lại mất đi phương hướng trong hơi thở ấm áp dịu dàng của Hiên, cả trời đầy sao lấp lánh trước mắt nàng, ánh sáng vàng quay vòng vòng.

“Không về nữa! Tiểu Vân, chỉ bằng chúng ta thành thân đi”.

Nàng bị chọc ghẹo đến mức có những suy nghĩ hỗn loạn, căn bản không hiểu được hàm ý đặc biệt trong hai chữ “thành thân”, ngốc nghếch hỏi: “Tại sao phải thành thân? Chúng ta cũng đâu phải người phạm?”

“Ta đã quyết tâm ở bên nàng, vì nàng mà thần tiên cũng không cần làm nữa, không phải nàng định bốn cột đáy chứ?”

Giọng nói của Hiên giống như một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ đầy tủi thân oan ức, nếu như không phải vì thần tiên không có nước mắt, e rằng chàng sẽ dùng mấy giọt nước mắt thêm vào trong hoàn cảnh lúc này.

“Vậy sau khi chúng ta thành thân, có phải sẽ có gia đình riêng của mình rồi không?”

“Đúng vậy, ta nhất định sẽ nuôi được nàng”.

Nàng gật đầu cười, đắm chìm trong tưởng tượng hư vô.

Nếu nàng và Hiên có một gia đình, mỗi ngày mở mắt nàng đều có thể nhìn thấy nụ cười của chàng:

Hằng ngày sẽ được ngủ trong vòng tay ấm áp của chàng:

Vậy nàng có thể làm được gì cho Hiên?

Nàng có thể sinh cho chàng một đứa con, tương mạo sẽ tuấn tú giống chàng:

Bọn họ sẽ mãi mãi ở bên nhau...

Nhưng nàng đã hoàn toàn quên mất, ngày đã tối, trăng đã khuyết.

“Đại sảnh này thật lạnh lẽo”. Tiếng than phiền đầy tủi thân của Hiên cắt ngang giấc mơ đẹp đẽ của nàng

Nàng bực mình đáp: “Không phải chàng có thể tạo ra lửa sao?”

“Chỉ bằng vào phòng nàng trò chuyện đi”.

Trò chuyện? Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ.

“Có gì để nói?”

“Vậy chúng ta chơi vài ván cờ”.

“Chàng chơi cờ kém lắm”. Nàng đã kích chàng không thương tiếc.

Ý của Hiên là gì đương nhiên nàng hiểu, không phải nàng không muốn, nàng chỉ muốn nói ngược lại để trêu đùa chàng mà thôi.

“Thôi được, xem ra ta phải mạnh tay rồi”. Nói xong chàng bế nàng lên, đi vào khuê phòng không thèm để ý tới tiếng hét chói tai của nàng.

“Thật vô lễ!” Nàng hét lên không chịu, mặc dù cơ thể vẫn đang bị ôm chặt.

Hiên nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, nhanh chóng lao đến bên cơ thể mềm mại thơm tho của nàng.

“Không phải nàng muốn ăn lưỡi của ta sao? Giờ nàng muốn linh hồn hay nguyên thần của ta, đều có thể dễ như trở bàn tay...”

Chàng nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng đầy hương thơm mà chàng khao khát bấy lâu...

Đúng là Yêu tinh! Chả trách đàn ông trên thế giới đều ngu xuẩn biết rõ là cạm bẫy mà vẫn lao vào không chùn bước cái chốn nữ sắc đầy mê hoặc.

Đáng tiếc chàng nhìn thấu vạn vật trong thế gian này, khoe khoang khoác lác siêu phàm thoát tục, cuối cùng cũng không thoát khỏi cái bẫy của sắc dục.

Ranh giới “ngàn cân treo sợi tóc”, anh hùng cứu mỹ nhân đã kịp thời đập cửa phòng, hét lên: “Dừng tay lại!”

Khẩu khí đó quả thật có chút khí phách của một đấng anh hùng, đáng tiếc đến không đúng lúc.

Tiểu Vân vội vàng chỉnh trang lại y phục xộc xệch, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt vô cùng căm giận của Hiên, nhìn chăm chăm về phía Mạnh đại phu đang phần nộ đỏ mặt đứng ở cửa.

Không biết vào lúc này, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, còn có thể làm người khác tin được không.

“Ta đánh chết tên lưu manh nhà ngươi”. Mạnh đại phu cầm cái then cài cửa bên mình xông vào không chút kiêng nể.

Ai có thể nói cho nàng biết giờ phải làm thế nào? Nên biểu hiện giống như là một nữ nhi yếu đuối bị ức hiếp, hay là nên bảo vệ cho người bị vu oan. Nhưng nghĩ lại, có vẻ Hiên cần bản cũng không cần nàng bảo vệ, cho nên nàng đặc ý ngồi đó, nhìn Hiên trốn tránh, bộ dạng nhếch nhác buồn cười không chịu được.

“Mạnh đại phu, ngài nghe ta giải thích...”

“Ngươi còn gì để giải thích nữa? Ta đã tận mắt thấy tất cả rồi, nếu như không phải ta đoán được ý mưu đồ bất chính của ngươi, mau chóng quay về, hôm nay đã để ngươi đạt được mưu đồ rồi”. Mạnh đại phu càng nói càng tức giận, dùng cái then cài cửa ra sức đánh.

Hiên tránh được, nói lớn: “Tiểu Vân là thê tử chưa cưới của ta”.

Mạnh đại phu sững lại, cái then đang lơ lửng giữa không trung.

Hiên nhân cơ hội đó giải thích: “Lúc đó cha ta cùng với đại ca và đại tẩu của nàng đã hứa hôn, ai biết nàng nghe không rõ ràng, tưởng rằng phải gả cho cha ta, nên đã bỏ trốn. Ta vì tìm nàng mà phải trèo đèo lội suối, gặp biết bao khổ cực. Ta luôn coi nàng là thê tử của ta, không cần biết có bao nhiêu gian khổ ta đều sẽ tìm được nàng, cưới nàng về.”

Ta đối với nàng tình cảm sâu sắc, đến chết cũng không hối hận, trong thế giới này không có ai trân trọng nàng, yêu nàng hơn ta. Nếu nàng không đồng ý đi cùng ta, ta sẽ ở đây cả đời để đợi nàng...”

Tiểu Vân ngăn người ngồi nghe chàng “nói dối” đồng dạng hùng hồn, những lời bịa đặt của vị thần tiên này lại chân thực đến vậy, làm xúc động lòng người, quan trọng hơn là vô cùng ăn ý với câu chuyện mà nàng đã bịa ra, quả là một kì tài trong tiên giới!

Đừng nói Mạnh đại phu, mà ngay đến cả nàng cũng tin tưởng vào tấm chân tình sâu đậm, đến chết cũng không hối hận của Hiên.

Hóa ra chàng không chỉ nhớ những lời nói sai trái của nàng, đến những lời nàng nói với người khác chàng cũng ghi nhớ từng câu một, chàng ở trên thiên đình rốt cuộc làm gì, dường như quá rảnh rỗi đến mức khiến chàng làm những việc vô vị.

Mạnh đại phu vẫn còn đang do dự, sắc mặt của Hiên bỗng biến đổi, ánh mắt tuyệt vọng tan biến không chút dấu vết.

“Tiểu Vân, đợi ta trở về”.

Nói xong, liền vội vàng rời đi.

Lần này nàng không hề thấy tổn thương đau khổ tổn thương, bởi vì Hiên nói: đợi chàng trở về!

Hơn nữa, còn lưu lại cho nàng một Mạnh đại phu sừng sờ như một khúc gỗ.

Phía chân trời.

Hiên sớm đã biết sẽ có ngày hôm nay, nên đã sớm chuẩn bị để đối mặt rồi.

Chàng điềm tĩnh khom mình hành lễ nói: “Phiền bệ hạ giá lâm, khiến thần hoảng sợ”.

“Hoảng sợ, con còn biết hoảng sợ là gì sao? Con định vì tiểu hồ ly tinh đó mà bỏ lại tất cả hay sao?” Giọng Ngọc Đế đầy phần nộ như muốn nói cho cả trời đất này biết, vẫn may ở đây không có người khác nghe thấy.

Mà người duy nhất có thể nghe thấy, vẫn cứ tiếp tục làm ngơ, cúi đầu không đáp lại.

Ngọc Đế thở dài, cố gắng kiềm chế sự tức giận, nói: “Hiên, quay về cùng ta”.

Ngài có thể ngồi vững vàng trên vị trí chí cao vô thượng đó, đương nhiên biết rằng phải làm thế nào để cho sự việc không trở nên rắc rối đến mức không thể cứu vãn.

“Không!” Chàng dứt khoát lắc đầu nói: “Thần đã lựa chọn rời khỏi thiên đình, thì đã nghĩ tới kết cục này rồi, cho dù ta có hồn bay phách lạc, thần cũng muốn cùng nàng tan thành mây khói, mãi mãi không chia lìa”.

“Con có biết mình đang nói cái gì không?”

“Dạ biết”.

“Con biết cái gì? Thiên giới có giới luật của thiên giới, con đừng tưởng mình là con trai duy nhất của ta, thì có thể muốn làm gì thì làm”. Ngọc Đế nghiêm giọng nói.

Lúc nghe tới hai chữ “con trai”, Hiên ngẩng đầu khinh thường cười nhạt: “Từ trước tới nay thần chưa bao giờ nghĩ mình là con trai người thì có thể muốn làm gì thì làm, thần cũng chưa bao giờ cho rằng người đủ tư cách để làm phụ vương của thần”.

Trong phút chốc Ngọc Đế không biết phải nói gì, trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: “Con có thể không tha thứ cho ta, không nhận ta, nhưng con không thể không đếm xỉa tới mấy nghìn năm ta đã vất vả. Vì sao ta lại phó thác trọng trách cho con, tại sao lệnh con chọn lựa thiên binh thiên tướng, chắc con hiểu chứ?”

“Dạ hiểu!”

“Con nên biết, đợi con tiêu diệt được Ma Vực, lúc công đức vẹn toàn, con sẽ là chúa tể của tam giới”.

“Dạ biết!”

Sao chàng lại không hiểu cơ chứ, từ lúc hiểu chuyện chàng đã biết bản thân phải gánh vác trách nhiệm, cho nên một khắc cũng không dám lơ là, chỉ luôn luôn thực hiện mọi kì vọng của bọn họ.

Kết quả thì sao, chàng nhận lại được gì? Là điều ba nghìn năm nay chàng vẫn không thể lí giải nổi.

“Đến lúc đó, con có thể chọn một nữ nhân tài sắc vẹn toàn để làm mẫu nghi của trời đất... nhưng tuyệt đối không phải là hồ ly tinh ngu xuẩn đó!”

“Vẹn toàn? Trong mắt người thế nào là vẹn toàn? Là mẫu hậu độc ác của thần, hay là nữ nhân lạnh lẽo như băng giá ở Quảng Hàn cung kia?” Hiên lạnh lùng đáp lại.

Sắc mặt Ngọc Đế tái mét: “Con đang nói gì vậy? Nữ nhân ở Quảng Hàn cung không phải là kết quả của việc con cứ khăng khăng làm theo ý mình hay sao?”

“Đừng nhắc tới duyên phận nực cười đó với thần, thần vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận nàng ta là nữ nhân đã được định trước trong số mệnh của thần!”

“Được, không phải nàng ta! Mẫu hậu của con làm tất cả những việc đó đều là vì con...”

“Vì thần sao?” Hiên lùi lại phía sau, cười thâm hiểm: “Hay là vì để bảo vệ vị trí của hai người?!”

“Hiên, con chưa làm cha, con không thể nào hiểu được cho tấm lòng của người cha. Ta bảo vệ vị trí của mình, không phải cũng là vì con sao...”

Hiên cúi đầu không nói thêm gì, chàng thừa nhận mấy ngàn năm nay, phụ mẫu chí cao vô thượng của chàng đã vì chàng mà làm rất nhiều, cho chàng rất nhiều.

Mấy năm đó, mặc cho chàng ngông cuồng, vô lễ, họ đều chấp nhận không một lời oán thán. Bất luận chàng cả gan làm loạn đến thế nào, khăng khăng làm theo ý mình, họ cũng đều giả vờ như không thấy gì hết.

Nhưng như vậy có thể thay đổi được gì? Có những thứ một khi đã vỡ rồi thì sẽ không thể nào lấy lại được...

“Theo ta về, ta đồng ý với con sẽ không làm hại tới tiểu yêu tinh đó”. Đối với đứa con trai mà từ trước tới nay người đều bó tay hết cách, thân là Ngọc Đế ngoại trừ tận tình khuyên bảo cũng không có cách nào tốt hơn.

“Không, thần không về, thần đã đồng ý với nàng sẽ không biến mất nữa, thần không thể nuốt lời...”

Ngọc Đế lại kiềm chế sự giận dữ, dứt khoát nói: “Con đừng cho rằng ta không dám diệt nàng ta”.

“Người muốn ngọc nát đá tan sao? Mỗi hận ba ngàn năm này không thể khiến người tình ngộ hay sao?”

“Ta chính là muốn dù con hận ta thêm ba ngàn năm nữa, cũng tuyệt đối không cho phép con tự hủy hoại đi tất cả”.

“Thần tự hủy hoại tất cả sao?” Hiên há không hiểu phụ mẫu của mình, dựa vào sự độc ác của họ chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Chàng thất vọng nhìn Ngọc Đế, đau khổ nói: “Quyền lực chí cao vô thượng này phải dùng linh hồn của tình thân của yêu thương để lót đường sao? Nếu như vậy, thần không cần, thần nguyện dùng nó để đổi lại những thứ thần đã mất... thần muốn đổi lại phụ mẫu đầy tình yêu thương...”

Ngọc Đế nhìn về trời đất thờ dài một tiếng, nói: “Đó chính là quyền lực, trần gian cũng vậy, thiên giới cũng như vậy. Con có thể nói ta ích kỉ, nhưng con xem chốn thiên đình có ai có thể đảm nhiệm trọng trách này? Chẳng nhẽ con muốn Thái Thượng Đạo Quân đi thống lĩnh trận chiến giữa Thần giới và Ma giới sao, ông ta có làm được không?”

Hiên, ta cho con thêm thời gian, con suy nghĩ kĩ đi.

Nhân lúc vẫn còn chưa phạm vào giới luật, mau chóng quay đầu, đừng để bản thân đã sai lại càng sai hơn”.

“Không cần...”

“Nếu con không tự quay về, ta sẽ cho người tới bắt con quay về, đến lúc đó có làm tổn thương đến yêu tình kia hay không, ta cũng không dám đảm bảo...Hiên, con chắc biết cảm giác bất lực đứng nhìn người khác vì con mà chết chứ, đừng để bản thân hối hận không kịp!”

“Người!” Một nỗi sợ hãi trào dâng trong lòng Hiên, sợ hãi lâu ngày không gặp bao vây lấy chàng, khung cảnh thế lương đau khổ của ba nghìn năm trước lại hiện ra trước mắt.

“Con không có quyền quyết định sự sống chết của nàng ta, cũng giống như con không có quyền quyết định sự sống chết của bản thân!” Ngọc Đế để lại một câu nói ý tứ sâu xa, rồi biến mất.

Trong cơn gió lạnh lẽo, chàng hoảng hốt nghe thấy một câu Tiểu Vân từng nói: Người phạm chí ít còn có thể lựa chọn cái chết, mà chàng thì đến quyền được lựa chọn cũng không có.

Đây chính là số mệnh của chàng.

Một vị trí chí cao vô thượng đợi chàng.

Một tiên tử đẹp nhất trên thế gian này đã được định trước là nữ nhân tương lai của chàng.

Không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ tương lai xán lạn của chàng; mà chàng từ trước tới nay chưa từng gặp phải trò đùa nào vừa nực cười vừa thâm thương như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: La đời khinh giải

Bước những bước nặng nề đến yến quán, giờ đã là hoàng hôn ngày thứ hai rồi.

Hiên thấy Tiểu Vân đang ngồi ngẩn người trước cửa, trong lòng trào dâng sự quyến luyến, hạ quyết tâm biệt ly lại không biết phải mở lời ra sao. Tại sao đến một cơ hội để lựa chọn Ngọc Đế cũng không cho chàng, cho dù chàng quyết từ bỏ tất cả, cũng chỉ đổi lại được không quá mười mấy ngày ngọt ngào hạnh phúc này.

“Chàng quay về rồi? Ta biết chàng sẽ quay về”. Tiểu Vân vừa nhìn thấy chàng, cười tươi chạy đến bên cạnh chàng.

Chàng giả vờ như không thấy nước mắt vẫn chưa khô trong mắt nàng, nén nỗi khổ đau trong tim, cười nói: “Ta để nàng đợi, thì nhất định sẽ quay lại, sao nàng phải sốt ruột vậy?”

“Hiên...không cần biết phải đợi tới lúc nào, chàng chỉ cần ta đợi chàng, ta sẽ đợi...chỉ cần chàng nói! Cho dù là bao lâu đi chăng nữa ta cũng sẽ đợi chàng”. Lo lắng và muộn phiền trên khuôn mặt của Tiểu Vân khiến chàng lại không kiềm nén được tình cảm của mình, không quan tâm tới những người qua lại trên đường, ôm chặt lấy nàng trong vòng tay: “Ta hứa với nàng, mãi mãi sẽ không đột nhiên biến mất nữa. Nàng cũng hứa với ta, bất luận có thể nào cũng phải tiếp tục sống...”

“Ta không muốn!” Nàng vội vã nắm lấy bàn tay chàng nói: “Ta muốn ở bên chàng, cùng sinh cùng tử!”

“Đừng ngốc như vậy, để ta đưa nàng đi ngắm cảnh hoàng hôn”. Thời gian của hai người bọn họ cũng không còn lại nhiều, chàng không muốn về y quán gặp phải Mạnh đại phu toàn xuất hiện những lúc không nên xuất hiện.

Sau khi hai người ngắm nhìn những đám mây biến đổi màu sắc nhanh như trở bàn tay, dần dần bay tán ra, nhìn nhau không nói gì.

Điều muốn nói rất nhiều, càng không biết mở lời ra sao;

Đau khổ giằng xé, càng không thể tùy tiện nói ra;

Tình cảm sâu đậm, càng không biết làm sao để nói lời “Biệt ly”.

Hiên nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của nàng, không nói gì quay đầu đi.

Nàng cười ngượng ngùng: “Chúng ta nói chuyện đi”.

“Có gì để nói?”

“Vây chúng ta chơi vài ván cờ nhé ”.

Chàng suy nghĩ rất lâu, mới khẽ nói: “Nàng chơi cờ kém lắm”.

Chàng hiểu Tiểu Vân nói gì, cùng một cuộc đối thoại, nhưng tâm trạng đã không còn giống nhau nữa.

Hôm nay ngoại trừ can tâm tình nguyện quay về, chàng cũng không còn lựa chọn nào khác. Mặc dù phải kết thúc mộng cảnh đẹp đẽ mà ngắn ngủi này, hà tất phải để lại cho nàng một vết thương không thể lành lại được.

Tiểu Vân khinh bỉ nhìn chàng một cái, đứng dậy nói: “Đây là chàng nói đấy, đừng có hối hận!”

Đáng tiếc vẫn chưa đi được mấy bước, nàng lại ngã vào vòng tay ấm áp của Hiên.

Bỗng nhiên lúc đó, trên trời đầy những cánh hoa bay mịt mù,

Chỉ phút chốc, mặt đất đã phủ đầy những cánh hoa phù dung trắng như tuyết.

Trong lúc nàng chìm đắm vào vẻ đẹp thiêng liêng của đất trời này, Hiên nhẹ nhàng đặt cơ thể nàng trên những cánh hoa mềm mại, mười ngón tay khẽ run thảo chiếc đai ở eo nàng...

Những áng mây trùng trùng điệp điệp dày đặc bao quanh lấy họ, ngăn chặn mọi ánh mắt tò mò.

Thương Bạch trong núi bị mây truyền cuộc đối thoại mà phải cười ngặt nghẽo.

Nữ nhân oán trách: “Chàng rốt cuộc có làm được không?”

“Nàng nói xem?”

...

“Chàng có làm được không đây?”

Nam nhân nghiêng răng nói: “Ta trước đây từng là thần tiên, chứ không phải là yêu tinh...chuyện này, ba ngàn năm nay, ta đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới”.

“Yêu tinh làm sao? Thấy chàng là chọc ghẹo ư!”

“Dụ dỗ ta...”

“Ta dụ dỗ chàng lúc nào?” nữ nhân không hài lòng phản bác.

“Lần đầu tiên gặp mặt”.

“Có sao?...Ta cho chàng xem váy của ta...”

“Nhưng đó không phải thứ ta nhìn thấy”.

“Vây là cái gì?”

“Yêu tình, một nữ nhân xinh đẹp thơm ngào nhạt...” nam nhân than thở.

Tiếp theo, Thương Bách có cố gắng thế nào cũng chỉ có thể thấp thoáng nghe được những tiếng rên rỉ nhỏ xíu và lú lú của hai người.

Sau những xúc cảm bùng cháy, dần dần đi ra, Hiên mới nhìn thấy môi Tiểu Vân chảy máu và khóe mắt chứa đầy nước mắt.

“Tiểu Vân, ta...” Chàng thấy Tiểu Vân khẽ quay người đi, mặc lại y phục, không biết nên nói điều gì, lời xin lỗi sắp nói ra khỏi miệng, xong lại nuốt ngược vào trong.

“Quyết định sẽ đi, thì không cần nói thêm gì nữa...” Nàng quay lưng lại với chàng, nghẹn ngào nói: “Ta chỉ xin chàng một chuyện, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa”.

“Được”.

Nàng nghe thấy câu trả lời không chút do dự của chàng, đột nhiên quay lại, những giọt nước mắt nghi ngờ và đau đớn đang rơi trong tim chàng. Chàng nhớ mỗi lần gặp mặt, nàng đều cười. Rất nhiều lần chàng đã xót xa không nỡ nổi một nụ cười, Tiểu Vân vẫn sẽ cười nói với chàng: Không sao cả!

Chữ “Được” của chàng hôm nay đã làm nàng tổn thương sâu sắc.

Một câu chàng rất nhiều lần muốn nói, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng: “Khóc đi, hãy dựa vào vai ta khóc ra hết những ảm ức của nàng”.

Tiểu Vân nghe thấy lời chàng nói, lao vào khóc trong vòng tay của chàng: “Chàng chỉ cần nói một câu để ta đợi chàng, sợ gì một nghìn năm một vạn năm ta đều có thể đợi được, chàng cứ coi như lừa ta một lần, chấp nhận không có cách nào thực hiện được lời hứa cũng được...chỉ ít ta vẫn có thể tự lừa dối bản thân tiếp tục chờ đợi”.

“Xin lỗi”.

“Ta không muốn nghe xin lỗi, ta muốn nghe chàng nói: chàng sẽ quay lại, sẽ quay lại...” nàng kề sát khuôn mặt đầm nước mắt của mình vào khuôn mặt chàng, sự lạnh giá theo gò má chảy vào cơ thể. Đây là nước mắt sao? Chàng đã không còn cúi đầu giả như kiên cường và lãnh đạm, không có cách nào che giấu sự tiếc nuối và lưu luyến của bản thân.

Chàng đỡ khuôn mặt Tiểu Vân, lau nước mắt cho nàng: “Tiểu Vân, ta không thể lừa dối nàng. Hôm nay ta đã phạm vào giới luật của thiên giới, sẽ bị giam cầm suốt đời...chúng ta không còn ngày gặp lại nữa”.

“Vậy mà chàng vẫn muốn quay về sao?”

“Ta cũng không muốn quay về, nhưng người tới bắt ta sắp tới rồi...nàng còn không đi sẽ không kịp đâu”.

“Chúng ta hãy cùng nhau chạy trốn đi!”

Đối mặt với sự ngây thơ của nàng, chàng chỉ biết cười đau khổ: “Trốn? Ở đâu không có thiên địa! Tiểu Vân, nhân lúc còn kịp, nàng hãy mau chạy tới Ma Vực, mãi mãi đừng ra khỏi đó...”

“Không, ta không đi...trừ khi chàng đồng ý sẽ tới tìm ta, không thì ta nguyện thịt nát xương tan ở đây!”

“Tiểu Vân...” Một cơn gió âm trầm thổi qua, những cánh hoa trắng tinh bay theo gió, rơi lả tả xuống đất...

“Mau đi đi!” Chàng hoảng hốt đẩy Tiểu Vân: “Còn không đi sẽ không kịp nữa đâu”.

“Ta không đi!”

Đột nhiên lúc đó, trời đất âm u, sấm sét lóe chớp, mưa to gió lớn. Từ Vi Chân Quân thân mặc giáp bạc đang bay từ trên trời xuống trong những tia chớp, những nơi bước chân ngài đặt qua, nền đất hiện rõ những vết rạn nứt, Hoa Sơn hùng tráng dường như cũng không chịu nổi sức mạnh của ngài.

“Ngọc Thanh! Ngươi đã phạm vào giới luật, chọc giận Ngọc Đế. Mau tránh ra, đợi ra tiêu diệt tiểu yêu xong, theo ta quay về nhận tội”. Giọng Từ Vi Chân Quân giống như tiếng “đùng đoàng” của sấm sét, chấn động như óc, dư âm mãi không dứt.

“Chuyện này không liên quan gì đến nàng, sao lại làm khó một tiểu yêu như nàng”.

Từ Vi Chân Quân hoàn toàn không nể mặt chàng, rút từ bên hông thanh bảo kiếm từ vi, tay cầm bảo kiếm, nói: “Đừng nói với ta những lời vô ích, ta chỉ phụng chỉ làm việc, ngươi còn không tránh ra, thì đừng trách ta”.

Chàng đã nghe qua về thanh bảo kiếm trong tay Từ Vi Chân Quân có thể trừ yêu diệt ma, cũng có thể tru tiên diệt thần. Chưa từng nghĩ tới có một ngày chàng lại có cơ hội được lĩnh giáo.

Hiên tập hợp chân khí bảo vệ thần tâm, nói với Tiểu Vân ở phía sau: “Mau đi đi”.

“Chàng có quay lại không?” Tiểu Vân vẫn cố chấp nắm lấy ống tay áo chàng không buông, ý của nàng rất rõ ràng, vào lúc sinh ly và tử biệt này, nàng

chọn về thứ hai.

Chàng cũng không muốn phản kháng, nhắm chặt hai mắt. Sinh ly và tử biệt chàng cũng nguyện chọn về thứ hai, nếu một kiếm thật sự có thể kết thúc sự giày vò linh hồn mấy ngàn năm nay của chàng, cũng coi như công đức của Từ Vi Chân Quân.

Đáng tiếc, mũi kiếm sắc lạnh cắt qua mưa gió, xé toạc cả sấm chớp, cũng không xé được ngọn lửa đang cháy trên thân thể chàng, cuối cùng dừng lại trước người chàng.

Với những gì chàng biết về Từ Vi Chân Quân, vị thần tính cách cổ quái này tuyệt đối không có thói quen hạ thủ lưu tình vào những lúc quan trọng, mở mắt ra mới biết cái phát trần của Thái Bạch Kim Tinh đã chặn kiếm của ngài.

“Hi Hiên, ông tránh ra!” Thái Bạch Kim Tinh đáp xuống bên cạnh chàng nói.

“Thái Bạch, ta có thể quay về cùng các người, ông tha cho Tiểu Vân đi”.

“Quá muộn rồi, Ngọc Đế vừa mới hạ chỉ, phải diệt nguyên thần của nàng ta. Hơn nữa đặc biệt dặn dò: ai dám cản trở, giết không khoan nhượng!”

Mặt Hiên biến sắc nói: “Người thật sự làm như vậy sao? Thật sự đến ta cũng không quan tâm nữa sao?”

Thái Bạch Kim Tinh nói: “Ngọc Đế nếu không còn quan tâm đến ông, sẽ không để nàng ta sống đến tận hôm nay. Nàng ta đã dụ dỗ ông phạm vào giới luật của thiên giới, Ngọc Đế không giết nàng ta sao có thể thu phục lòng người? Làm sao có thể cứu ông!”

Từ Vi Chân Quân không quan tâm bọn họ đang nói gì, ban tay to lớn vận chân khí, che phủ bọn họ ở phía dưới.

Nhất kiếm vừa rồi tuy không hủy được nguyên thần của Hiên, nhưng đã khiến chàng bị thương, nhất thời chàng không thể vận chân khí, chỉ có thể bắt lực nhìn cơ thể Tiểu Vân bị hút lên trời, trông thấy nụ cười của nàng sao vẫn rực rỡ như vậy, sự xấu hổ lại lần nữa găm nhăm linh hồn chàng.

Phụ Vương chí cao vô thượng không lừa chàng, quả nhiên muốn chàng tận mắt chứng kiến nữ nhân mà mình yêu vì chàng mà chết, khiến chàng mãi mãi không quên được hậu quả do sự ngạo mạn của chàng đem lại.

“Không!” Hiên muốn bay lên cứu nàng, nhưng cánh tay bị Thái Bạch Kim Tinh giữ lại: “Ông nên hiểu tính khí của Từ Vi Chân Quân, trong mắt hắn chỉ có thánh chỉ!”

Hiên thấy dùng lực cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Thái Bạch Kim Tinh, tức giận nói: “Buông ra! Thái Bạch, lúc cấp bách như này, đến ông cũng không niệm tình cũ sao?”

“Hiên, ta buông tay lúc này sẽ làm hại ông”.

Chàng cảm giận nhìn Thái Bạch Kim Tinh, trong số mệnh của chàng, đã được ném trái sự tuyệt tình rất nhiều lần, vốn cho rằng đã đủ kinh nghiệm rồi, hôm nay thấy người bạn ba nghìn năm tuyệt tình như vậy, ngoài cảm giận, chàng không tìm thấy được cảm xúc nào khác.

Đột nhiên, trời đất quay cuồng, đất cát bay mù trời, ánh sáng một đen một trắng xuất hiện trên bầu trời âm u, vô số cánh tay đen trắng hướng về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Hiên nhân lúc Thái Bạch Kim Tinh né tránh, thoát khỏi sự khống chế của ông ta, bay lên trên trời. Dùng chút nguyên khí cuối cùng của chàng đẩy Tiểu Vân xuống vực sâu muôn trượng: “Tối Ma Vực đợi ta...”

Chàng nhìn nữ nhân mình yêu rơi xuống vực sâu đen tối, tự mình bay lên trời cao, mới hiểu ra cái gọi là thiên ý, cái gọi là số mệnh.

Cho dù có tình cảm sâu đậm, rốt cuộc cuối cùng một người ở trên trời, một người ở dưới đất, một người sáng, một người tối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cúc tàn hà tận

Trong Kim Loan Bảo điện hào quang của ngai vàng chiếu rọi khắp nơi rất chói mắt, người đang ngồi uy nghiêm trên đó lạnh lùng hà khắc như ba nghìn năm trước, còn chàng đã không còn là Hi Hiên nghĩ rằng cầu xin sẽ có tác dụng như trước nữa.

Cho nên chàng điềm tĩnh quỳ trước điện, khấu đầu nói: “Tội thần, khấu kiến bệ hạ!”

“Con đã biết tội của mình chưa!” Giọng Ngọc Đế điềm tĩnh.

“Thần biết tội!”

“Nên nhận trừng phạt thế nào?”

Chàng cố nén đau nhói trên cơ thể, ra về không sao hết đáp: “Giám cầm suốt đời”.

Quả nhiên, Ngọc Đế bị chàng chọc giận đến cùng, đập xuống thư án trước mặt hét lên: “Biết mà vẫn còn cố tình phạm vào! Con không coi giới luật của thiên giới ra gì sao? Lôi xuống, giam cầm suốt đời dưới sông băng nghìn năm”.

“Tạ ơn Ngọc Đế”. Chàng thần nhiên khấu đầu cảm tạ. Đối với chàng mà nói một lần van xin đã là quá đủ rồi, cho dù có bị hồn bay phách lạc, chàng cũng sẽ không bao giờ kì vọng gì vào phụ mẫu độc ác của chàng.

Các vị thần đều kinh ngạc, đến một người ôn hòa nhất như Quan Thế Âm Bồ Tát cũng không ngừng thăm niệm chú, mở to mắt nhìn các vị thần xung quanh.

Thái Bạch Kim Tinh là người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng như kéo dài cả nghìn năm, tiến lên phía trước quỳ xuống nói: “Ngọc Đế bớt giận, nguyên thần của Ngọc Thanh Chân Vương đang bị thương nặng, với sự lạnh giá ở đó, đừng nói cả đời, sợ rằng trăm ngày cũng chưa chắc đã chịu đựng được”.

Thái Thượng Đạo Quân hòa theo, gật đầu nói: “Đúng thế!”

Ngọc Đế xua tay nói: “Không cần nói thêm gì nữa, không chịu đựng được, cũng là do hấn tự chuốc lấy”.

Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, trầm tư phút chốc, muốn nói thêm nhưng lại thôi, quay người nhìn về hướng Thái Thượng Đạo Quân.

Thái Thượng Đạo Quân hiểu ý liền nói: “Giờ là lúc đại chiến thần ma, phệ đi Ngọc Thanh Chân Vương e rằng sẽ trúng phải mưu kế của lũ yêu ma”.

Thái Ất Thiên Tôn thấy Ngọc Đế mặt mày ủ rũ, cũng bước lên cầu xin: “Nói có lí, ngoại trừ Ngọc Thanh Chân Vương, sợ rằng thiên giới không ai có thể đảm nhận được trọng trách này, bệ hạ chi bằng cho ngài một cơ hội lập công chuộc tội”.

“Sắc dục vốn dĩ là thứ khó nắm bắt điều khiển được, Ngọc Thanh Chân Vương đã biết sai, nên cho ngài một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm”. Quan Thế Âm Bồ Tát nhẹ nhàng nói.

...

Hiên thấy chúng thần tha thiết cầu xin cho chàng, ngẫm lắc đầu ngao ngán. Đây là thiên đình, người ở trên thì làm bộ làm tịch không muốn giết chàng, ra về nghĩa chính nghiêm túc. Người ở dưới lại giả vờ không hiểu, ra sức cầu xin đến cảm động trời đất. Mà chàng thì vẫn không biết ai là người nắm giữ sự sống chết của mình.

Thái Thượng Đạo Quân thấy Ngọc Đế trầm mặc, gật đầu ra hiệu với Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh lập tức tiếp lời: “Thần cho rằng, đợi đến khi diệt sạch Ma Vực, rồi hãy luận công tội của ngài cũng chưa muộn”.

Cuối cùng Ngọc Đế thờ dài một tiếng, nén cơn giận xuống nói: “Được rồi, Ngọc Thanh, các vị thần đã vì con mà ra sức cầu xin như vậy, ta sẽ cho con một cơ hội, phạt con bị giam cầm dưới sông băng chín nghìn chín trăm tám mươi ngày, có thể chịu đựng được hay không phải xem số mệnh của con”.

Ngọc Đế suy nghĩ, nói thêm: “Hồ ly tinh đó đã bị tiêu diệt chưa?”

Từ đầu tới cuối Từ Vi Chân Quân cau mày, im lặng không nói gì đang định trả lời, thì Thái Bạch Kim Tinh xen ngang nói: “Đã ngã xuống Hoa Sơn, chắc có lẽ đã thịt nát xương tan rồi”.

“Hả? Từ Vi Chân Quân, có thật là đã bị ngã xuống vực sâu muôn trượng rồi không?”

Từ Vi Chân Quân liếc nhìn Thái Bạch Kim Tinh, rồi mới khom người đáp: “Đúng là đã ngã xuống đó rồi ạ”.

Mãi cho đến khi Hiên bay tít lên cao, biến mất khỏi tầm mắt của nàng, đôi mắt Tiểu Vân mới nhẹ nhàng khép lại. Nàng nhớ mình đã từng nói: “Nếu như có một ngày ta có thể tan xương nát thịt, hồn bay phách lạc ở đây, ta nhất định sẽ cảm tạ ông trời, cảm tạ những thần tiên cao cao tại thượng kia!”

Hóa ra không thể nói đùa được...

Một thời gian dài sau đó, nàng cảm nhận được linh hồn mình đi qua đi lại trước những cảnh tượng khác nhau. Lúc là bên khe suối, lúc là Hoa Sơn, lúc là y quán... những người trước mắt qua lại, nhưng không có bóng dáng của Hiên. Nàng rất muốn hỏi bản thân còn sống hay đã chết, nhưng không có ai dừng lại nhìn nàng dù chỉ một cái.

Không biết bao lâu sau đó, nàng lại đứng trên con đường dài lạ lẫm, xung quanh người qua lại tấp nập, chỉ có nàng ngẩn người đứng đó, mắt nàng mờ đi vì nước mắt, khiến nàng lạc mất phương hướng.

Lúc này, một cánh tay ấm áp gạt đi nước mắt cho nàng, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng, nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc”.

Nàng rất muốn biết có phải Hiền đã quay về rồi không, cố mở mắt để nhìn rõ hơn, không ngờ mắt bị chói lóa bởi ánh sáng mãnh liệt.

“Nàng tỉnh rồi sao?”

Nghe thấy tiếng nói phẫn khởi đó, nàng nhắm chặt mắt lại.

Là Vương, người mà nàng sợ gặp nhất.

Từ sau hôn lễ khủng khiếp đó, nàng không gặp lại Ma Vương, nàng rất muốn Vương có thể tha thứ cho sự ích kỉ của nàng, cũng hy vọng hắn mãi mãi không tha thứ cho mình, quên đi người không đáng để yêu như nàng.

“Nàng ghét ta đến thế sao?” Vương thấy nàng đã tỉnh nhưng vẫn không muốn mở mắt ra, buồn rầu nói.

“Không phải! Ta chỉ là không còn mặt mũi nào gặp ngài!”

Nàng ngồi dậy, cúi đầu giải thích: “Ngài đối tốt với ta như vậy, ta lại làm tổn thương trái tim ngài, ta ...”

Ma Vương vội ôm chặt lấy nàng, tự trách: “Là ta không tốt, ta vô dụng”.

“Vương!” Nàng cố hết sức đẩy cơ thể cứng rắn của hắn ra, rồi chợt thấy mình đang làm việc vô ích, không buồn ngo ngoáy vùng vẫy thêm.

Lúc nàng bị ức hiếp, đã từng mong muốn biết bao có thể đổi vai vứng chắc này, cơ thể cường tráng này cho nàng tựa vào. Nhưng đáng tiếc đến nay, nàng đã không còn cần nữa.

“Tiểu Vân, ta sẽ không để nàng rời khỏi Ma Vực lần nữa, ta nhất định phải bảo vệ nàng, không để bất kì ai làm tổn thương nàng”. Hắn ôm nàng càng chặt hơn, dường như muốn nàng hòa vào cơ thể hắn.

“Vương, ta không đáng”. Nàng cố gắng hít thở trong khoảng không nhỏ bé, khuyên nhủ: “Ngài hiểu không? Ta không có chỗ nào xứng với sự si tình của ngài. Có lẽ ngài chỉ vì không có được ta, cho nên mới nghĩ ta tốt đẹp như vậy...”

“Không phải”. Ma Vương buông nàng ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, đặt lên môi, một thứ gì đó lấp lánh như ngọc trai rơi xuống lòng bàn tay nàng: “Tiểu Vân, ta đối với nàng mới là tình yêu thật sự, chỉ có ta mới luôn muốn tốt cho nàng”.

Nàng ngẩn ra nhìn ánh mắt lấp lánh của Ma Vương, đó là nước mắt sao? Một Vương cương nghị lại có thể vì nàng mà rơi lệ sao?

Tình yêu của hắn chân thành đến thế, giống như những giọt nước mắt kia, có thể chạm vào và cảm nhận được,

Một ý nghĩ hiện hữu trong suy nghĩ, khiến nàng không kiềm nén được bèn hỏi: “Ta trong trái tim ngài quan trọng đến thế sao?”

“Để ta kể cho nàng nghe một câu chuyện”. Ánh mắt hắn dần mờ màng, giống như đang nghĩ về những điều đã qua từ rất lâu: “Tất cả đều bắt đầu từ năm trăm năm trước, lúc phụ vương ta bị giết, tất cả mọi thứ của ta đều bị lật đổ.

Toàn bộ yêu ma ở Ma giới vì vương vị mà không ngừng tranh đấu, bị giết bị thương vô số. Mà ta vì bảo vệ Ma Giới mà một tay phụ vương đã gây dựng cho dù không can tâm tình nguyện nhưng vẫn phải gượng ép bản thân cuốn vào vòng xoáy chém giết. Ước chừng ba trăm năm trước, trong trận chiến đầu tiên ta đã bị thương rất nặng, sinh mệnh dần yếu ớt, gần như sắp lị tàn.

Ta không muốn chết, ta vẫn còn mối thâm thù huyết hận phải báo, vẫn còn chưa bảo vệ được Ma Vực, không còn mặt mũi nào để đối diện với phụ vương đã chết của ta. Ta khao khát sự ấm áp, dù chỉ một chút để có thể duy trì sinh mệnh của ta. Chính vào lúc đó, có một tiểu hồ ly trắng đến bên cạnh ta, không ngừng liếm vết thương của ta, liếm hết đi đau khổ, tuyệt vọng của ta. Nàng thấy ta đông cứng cả người, liền giúp ta gạt hết tuyết bên mình, dùng rất nhiều cánh cây đắp lên người ta, việc làm của nàng tuy thật ngốc nghếch, nhưng cũng thật đáng yêu...

Đêm đó, nàng ngủ bên cạnh ta, dựa sát vào vòng tay của ta.

Sự ấm áp, dịu dàng của nàng, giúp ta thoát khỏi cái chết.

Ngày thứ hai lúc ta tỉnh lại, nàng đã rời đi rồi. Ta không nhớ rõ hình dáng của nàng, chỉ nhớ trong ánh trăng mờ mịt nàng có một đôi mắt trong sáng long lanh.

Qua hơn trăm năm, trải qua vô số trận chiến đẫm máu, động chủ của một trăm linh tám động cuối cùng cũng quy phục ta, ta trở thành tân vương của Ma Vực, nhưng nàng lại là điều nuối tiếc nhất mà ta chỉ có thể thấy trong giấc mơ...

Ta cho rằng bản thân đã bỏ lỡ điều ấm áp duy nhất trong cuộc đời này, đến khi ta vô tình gặp được nàng.

Nàng biết lúc ta ở Thanh Sơn trông thấy nàng đã vui mừng biết nhường nào không? Đã hơn ba trăm năm, ta chỉ cần nhìn một cái là nhận ra nàng ngay.

Nàng là hồ ly cũng được, là yêu ma cũng được, chỉ cần nàng vẫn còn sống chính là hạnh phúc lớn nhất của ta.

Từ giây phút đó, ta đã tự nói với mình nàng chính là nữ nhân duy nhất tồn tại trong cuộc đời này của ta, ta không tiếc thứ gì để nàng hạnh phúc, để nàng

vui vẻ. Nàng thích tự do tự tại, ta sẽ cho nàng tự do; muốn ta thay đổi thế nào, ta sẽ thay đổi thành như thế, đối với ta tất cả đều không là gì, chỉ cần nàng vui vẻ là được”.

Tiểu Vân nghe xong câu chuyện của hắn, cảm thấy vô cùng đau lòng. Không ngờ hơn ba trăm qua, hắn vẫn có thể nhận ra nàng, mà nàng nếu như không phải được nghe câu chuyện này, có lẽ đã quên đi quái thú đang bốc cháy trong ngọn lửa xám xanh đó.

“Tại sao không nói ra sớm hơn? Có lẽ...” Nàng không nói tiếp, có lẽ? Tất cả đã xảy ra rồi, có lẽ cũng đâu có ý nghĩa gì nữa?

“Tiểu Vân, nếu như hắn có thể cho nàng vui vẻ, ta sẽ nguyện rút lui. Nhưng hắn cái gì cũng không làm được cho nàng, lúc nàng gặp nguy hiểm nhất, hắn cũng không thể cứu nàng... Ta mới là người có thể bảo vệ nàng, là người đàn ông có thể cho nàng hạnh phúc, chỉ cần nàng cho ta cơ hội, ta bảo đảm sẽ chăm sóc tốt cho nàng, hơn nữa không để cho bất cứ ai làm hại nàng”.

“Quá muộn rồi”. Nàng ôm lấy đầu gối mình, nước mắt nức nở nghẹn ngào. Nàng thật ngu ngốc, một trái tim chân thành ngay bên cạnh, âm thầm bảo vệ nàng, mà nàng vứt bỏ không thương tiếc, hết lần này đến lần khác coi thường những gì mà hắn đã làm cho nàng.

“Không muộn. Thời gian có thể thay đổi tất cả, chỉ cần nàng ở lại Ma Vực, ta tin sẽ có ngày nàng có thể quên được hắn”.

“Vương...ta không thể quên được chàng. Cho dù biết rõ không có kết quả, nhưng ta vẫn không quên được chàng”.

“Nàng...” Biểu cảm của hắn lại cứng đờ như lúc hôn lễ, nhìn vào không biết là đang phần nộ hay đau thương. Rất lâu sau, hắn mới đứng dậy, đi về phía bóng tối, hòa mình vào bóng tối.

Nàng lại khiến trái tim hắn tổn thương một lần nữa, trái tim kiên cường như sắt thép của hắn không biết còn có thể tiếp nhận thêm sự tổn thương thêm bao nhiêu lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Mộng cũ suy tàn

Dưới sông băng lạnh giá, lần đầu tiên Hiên ném thứ mùi vị lạnh lẽo, không có cách nào để ngọn lửa bùng cháy, cũng không thể vận chân khí, phó mặc cho băng giá chiếm đoạt từng tấc da thịt chàng, gây ra từng giây thần kinh của chàng, muốn sống không được, muốn chết chả xong.

Vài ngày sau, cơ thể chàng mất đi cảm giác, linh hồn lơ lửng vừa tỉnh táo vừa mơ hồ, trong đó thấp thoáng cảm thấy có tiếng bước chân nhỏ nhẹ, nhưng đã không còn sức lực để nhận biết xem là ai đang đi tới đi lui...

Không biết bao lâu sau, phẳng phất nghe thấy có người gọi chàng: “Hi Hiên...”

Cơ thể chàng không có chút sức lực nào đến mức cũng không thể mở ra được, hướng hồ là đáp lại. Nhớ lại Thái Bạch Kim Tinh từng nói: Chàng không thể vượt qua được trăm ngày. Chàng không nhìn được cười. Thái Bạch Kim Tinh đã đánh giá chàng cao quá, đừng nói tới trăm ngày, e rằng chỉ mười ngày thôi chàng cũng khó mà chịu đựng được.

“Hiên! Ta đang đợi chàng, Hiên! Chàng nghe thấy ta gọi chàng không?” Tiếng của Tiểu Vân khiến chàng tỉnh dậy khỏi cơn mê man.

Trong đầu một hình bóng đang thần thờ ngồi chờ đợi, khơi dậy ham muốn được sống của chàng. Chàng không thể chết như thế, Tiểu Vân nhất định vẫn đang ở Ma Vực đợi chàng.

Nghĩ tới Tiểu Vân, chàng không ngăn được những hồi ức đẹp đẽ về cơ thể mất hồn đêm đó, trong lòng lẫn lẫn ngọn sóng. Không biết lúc nào mới lại có thể ôm ấp cơ thể ấm áp mềm mại đó, nhớ nhưng, chàng thấy ấm áp hơn, xung quanh không còn lạnh giá.

Nhắm mắt lại, Hiên không ngủ, bắt đầu suy nghĩ vấn đề mà chàng nghĩ rất lâu rồi vẫn chưa nghĩ ra: Tiểu Vân rốt cuộc thích chàng ở điểm nào?

Tướng mạo ư, từ sau khi bị nàng chửi mắng, chàng đã suy nghĩ rất kỹ, quả thật không siêu phàm thoát tục như chàng tưởng tượng, nhiều nhất cũng chỉ là ít thiếu sót hơn người phạm, hơn được vài phần khí chất mà thôi.

Pháp lực ư, cũng cao hơn yêu ma một chút, nhưng đến người mà mình yêu cũng không bảo vệ được, thì có tác dụng gì. Nghĩ tới tính cách, chàng không dám tự tăng bốc bản thân. Luôn tự cho là mình đúng, luôn làm theo ý mình, yếu đuối vô năng lại còn kiêu ngạo tự phụ, Tiểu Vân chẳng sai một câu nào.

Tình yêu thì càng không nên nhắc tới, không biết nói những lời đường mật, không hiểu thế nào là tình yêu dịu dàng ngọt ngào, ngoại trừ chạy trốn và kiềm nén chàng hình như cái gì cũng chưa từng làm qua. Nghĩ không ra! Chàng có nghĩ thế nào cũng không hiểu được mình có chỗ nào để khiến Tiểu Vân có chết cũng không thay lòng, thế nguyện sống chết.

Lúc chàng quyết định sẽ nghỉ đơn giản đi, tiếng bước chân khe khẽ truyền tới: “Hi Hiên...”

Chàng cho rằng Thái Bạch Kim Tinh tới xem chàng còn sống không, nước trong đầm băng đột nhiên vén ra như bức rèm.

Cơ thể yếu ớt của chàng bị một sức mạnh to lớn kéo ra, đặt lên tầng mây mịn mù tiên khí. Chàng mở mắt, đối diện với Thái Bạch Kim Tinh cười miễn cưỡng, rồi mất đi nhận thức.

Vương Mẫu nương nương cúi mình xoa nhẹ khuôn mặt lạnh ngắt của Hiên, không giấu nổi đau lòng và hồ thẹn, lạc giọng nói: “Hiên nếu sớm biết sẽ hại con thành ra thế này, mẫu thân sẽ không để mọi việc cho con...”

Nhìn huyết mạch cuối cùng của mình, bị gãy vỡ đến mức yếu ớt, trái tim người còn đau khổ hơn bất cứ ai. Ai có thể không thương xót con của mình, nhưng người không phải là một mẫu thân bình thường, người là vương mẫu của trời đất, cho dù sau này có đau lòng đến mức nào cũng chỉ có thể chôn chặt trong lòng.

Ngọc Đế giờ tay ra đỡ người đứng dậy, cũng ủ rũ chau mày: “Giờ nói những điều này còn có tác dụng gì nữa đâu? Tốt hơn phải nghĩ cách có thể giúp nó độ qua được số kiếp này”.

Người quay đầu nhìn Thái Bạch Kim Tinh, hỏi: “Thái Bạch Kim Tinh, Vương của Ma Giới có ra tay cứu tiểu yêu đó không?”

“Chắc là có, Hi Hiên làm việc trước nay đều rất cẩn trọng, nếu ông ta không chắc chắn Ma Vương sẽ tới, tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm đẩy người mình yêu xuống vực sâu muôn trượng”.

“Nữ nhân như thế nào mà lại có thể khiến thần ma sống chết tranh đoạt?” Ngọc Đế than thở lắc đầu nói: “Hiên làm việc luôn có chừng mực, sao lại có thể vì cô ta mà rơi vào bước đường này!”

Thái Bạch Kim Tinh càng ủ rũ hơn: “Tiểu hồ ly đó biết rõ yêu thần tiên sẽ vạn kiếp không được hồi sinh, vẫn có chết cũng không hối, sự cố chấp và cuồng si này cũng thật hiếm thấy... Hừ! Có thể khiến Hi Hiên si mê đến thế, chắc chắn không phải một nữ tử bình thường”.

Ngọc Đế cúi đầu nhìn khuôn mặt không còn huyết sắc của Hiên suy nghĩ rất lâu, mới nói: “Đã là một nữ nhân đặc biệt, vậy hãy thử dùng cách đặc biệt đi. Thái Bạch Kim Tinh, chuyện này chỉ có thể giao cho ông thôi”.

Vương Mẫu nương nương đợi Thái Bạch Kim Tinh rời đi, có chút bất mãn hỏi: “Tại sao không giết chết cô ta? Giữ lại cô ta sớm muộn cũng sẽ hại Hiên không còn gì cả”.

“Nàng xem bộ dạng bây giờ của Hiên, nếu chúng ta thật sự giết chết yêu tinh đó, nàng nghĩ rằng Hiên sẽ còn lại được gì? Cả nghìn năm nay những đau khổ mà Hiên phải trải qua đã quá đủ rồi, chả nhẽ muốn nó tận mắt chứng kiến những người thân yêu lần lượt rời xa nó, vứt bỏ nó sao?”

Nói xong, Ngọc Đế cúi người ôm lấy cơ thể Hiên, đi về phía Ngọc Thanh điện.

Tiểu Vân ngồi một mình trước cửa sổ, ngược nhìn bầu trời mờ mịt. Con gió nhẹ nhàng đem tới hương cỏ thơm tho vào mái tóc dài của nàng, đánh thức nàng những ngày xuân về hoa nở đã bắt đầu, mùa đông lạnh lẽo đã không còn quay lại nữa.

Nàng đã thử mọi cách để có thể rời khỏi Ma Vực.

Đã thử cầu xin, Vương nói: “Trừ khi hấn chết, không thì nàng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi Ma Vực”.

Đã thử uy hiếp, Vương nói: “Nàng không muốn đợi hấn tới, thì cứ chết đi”.

Đến chạy trốn nàng cũng đã thử, nhưng chỉ chứng minh, bóng dáng của Dạ Xoa có mặt ở khắp mọi nơi.

...

Nàng cẩn thận đếm từng viên đá nhỏ trong bình, một trăm mười viên, xem ra nàng chỉ có thể đổi một cái bình khác to hơn một chút...

Đi ra khỏi phòng, nhanh chóng bước tới con đường đá xanh, ngắm nhìn phong cảnh sớm đã chán ngán không còn hứng thú, ngoại trừ đếm từng ngày, trong lúc đợi chờ này nàng cũng không tìm được cách nào khác.

Trong vô thức đi tới khe núi nơi có những hòn đá hình dáng kỳ lạ mọc lổm chổm, cách đó không xa, một bóng áo trắng đang múa trong gió, linh hoạt nhỏ nhả.

“Minh Hồn?” Nàng vui vẻ chạy tới, hơn ba tháng nay không gặp Minh Hồn, có lúc nàng còn nghĩ hấn lẽ nào đã bị Dạ Xoa giết rồi.

“Lâu lắm không gặp!” Minh Hồn quay người lại bắt gặp nàng cười, nụ cười vẫn dịu dàng như lần đầu tiên gặp mặt, chỉ là ngữ khí đã khác rất nhiều.

“Mỗi lần hỏi Dạ Xoa, hấn đều nói người có việc, người bận lắm sao?”

Minh Hồn hướng về phía rừng cây gần đó, khẽ nói: “Không, ta chỉ là có chút chuyện nghĩ không ra”.

“Có chuyện gì nghĩ không ra vậy?” Nàng trèo lên hòn đá nơi Minh Hồn đang đứng, chân thành hỏi.

Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy hào quang của Minh Hồn có thể thấp sáng Ma Vực tối tăm này.

Minh Hồn vẫn giống như trước cười xoa đầu nàng, nhưng nàng lại phát hiện nụ cười của hắn đã không còn đầy ắp ý như trước, mà lại có một đường cong nơi khóe miệng giống Hiên.

“Tiểu Vân, sao cô không thể đón nhận tình yêu của Vương dành cho cô?”

Nàng không suy nghĩ gì liền đáp lại: “Bởi vì trái tim ta đã dành cho một người khác”.

Thấy Minh Hồn đắm chiều nhìn nàng, nàng cười nói tiếp: “Ngươi chưa từng yêu, đương nhiên không hiểu được!”

“Cô đang chế giễu ta sao?”

Cô cười là lưỡi, buồn chán trong Ma Vực lâu như vậy, không để gì tìm thấy Minh Hồn để trút ra hết những buồn khổ của mình, nàng không thể bỏ lỡ.

“Tiểu Vân, Vương rốt cuộc có chỗ nào không tốt? Vị thần kia có chỗ nào tốt vậy?”

Câu hỏi của Minh Hồn khiến trái tim nàng lại nhói đau quen thuộc, câu hỏi này nàng đã nghĩ rất nhiều lần: “Vương là người đàn ông tốt nhất ta từng gặp. Có bờ vai rộng lớn để có thể dựa vào, bá khí ngang tàn có thể giúp ta cảm thấy an toàn, cơ thể rắn chắc nhưng vẫn rất dịu dàng, ba trăm năm tình thâm không đổi, đây chính là người tình mà ta đã từng khao khát.

Nói thật thì, Hiên là người đàn ông tồi tệ nhất ta từng gặp. Chàng luôn cố ra vẻ không có chút tình cảm gì, mỗi lần xuất hiện, biết rõ lòng ta đau như cắt, vẫn làm ra bộ dạng thờ như không có chuyện gì trọc cười ta. Mỗi lần biệt ly, chàng biết rõ ta lưu luyến không rời, vẫn sẽ đột nhiên biến mất.

Lúc đầu dám yêu mà không dám nói, sau đó dám yêu mà không thể nói, dường như mối tình này từ đầu tới cuối đều là chuyện của mình ta...”

“Vậy tại sao cô lại chọn hắn?”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời cười, muốn cho nước mắt không rơi xuống. Nhưng cách này không có tác dụng, nàng lại cúi đầu xuống, dùng tay áo lau những giọt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Trên một con đường dài xa lạ, ta một mình đứng đó, dường như ta sống một cuộc sống mù mịt vô nghĩa. Khoảnh khắc đó, chính chàng là người đã nắm tay ta nói: ‘Đi thôi’ ”.

“Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” Minh Hồn nhìn nàng nghi hoặc.

“Đúng vậy, có lẽ ngươi cho rằng ta thật ngu ngốc. Nhưng ta tin, một người đàn ông có thể kiềm chế sự phẫn nộ, thả làm một kẻ ngốc, cũng đều muốn nắm tay ngươi đi tiếp, cho dù chàng có bao nhiêu khuyết điểm, cũng đều đáng để yêu”.

Minh Hồn không nói gì, quay đầu nhìn về cánh rừng.

Bởi vì ánh mắt của Tiểu Vân đã bị nước mắt làm nhòe đi, cho nên nàng không phát hiện, hướng Minh Hồn nhìn về có một bóng hình cô độc, đau buồn đang ngấm nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hựu kiến tà dương

Trời nhá nhem tối, Tiểu Vân đang ngồi đếm lại mấy viên đá trên bàn, Ma Vương đột nhiên tiến vào vung tay ném tất cả đá xuống đất, phẫn nộ nói: “Cho dù nàng có đếm tới một vạn hay mười vạn thì hắn cũng không quay lại đâu”.

Nàng nghe tiếng đá lách cách rơi xuống, im lặng ngồi xuống, không ngạc nhiên cũng chẳng tức giận. Bởi vì sau mỗi lần hát đi, Vương vẫn sẽ giúp nàng nhặt lại, hơn nữa sẽ không thiếu dù chỉ một viên.

“Tiểu Vân, ta không khiến nàng phải khổ sở chờ đợi, đau khổ kiên cường... ta luôn đứng ngay trước mặt nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể đến với nàng”.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về mặt đau khổ của hắn, trong tim nhói đau. “Ta biết! Nhưng ngài không phải chàng”.

Ma Vương lùi lại mấy bước, ngã xuống giường, cứng họng hồi lâu, mới nói: “Nếu như trên thế giới này không có hắn, nàng có thể yêu ta không?”

“Có! Nếu như không có chàng, ta sẽ đồng ý gả cho ngài. Lúc ta thực sự hiểu ngài, ta sẽ vui mừng vì bản thân gặp được một vương như ngài, một người

đàn ông đáng để gửi gắm trọn đời”. Nàng chỉ biết số mệnh không có nếu như, không ngờ số mệnh lại có thể xoay chuyển như vậy, sau khi xoay chuyển tất cả sẽ thoát khỏi quỹ đạo.

Ma Vương trầm mặc thờ dài, giống như đang kiềm chế sự phẫn nộ hoặc là sự đau khổ của bản thân. Sau khi hấn bình tĩnh lại, hấn cúi người nhặt từng viên đá, đặt trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói: “Không phải ta không cho nàng rời khỏi Ma Vực, mà là những vị thần của thiên giới không muốn nàng còn tồn tại”.

“Ta không sợ, chỉ cần còn có thể gặp chàng một lần ta đều cam lòng”.

“Cái gì mà cam lòng?” Ma Vương trừng mắt nhìn nàng khó hiểu, khiến nàng chợt thấy hoang mang sợ hãi: “Bất luận nàng gặp hấn sẽ có kết quả thế nào, nàng cũng đều không hối hận sao?”

“Đúng vậy!” Nàng trả lời dứt khoát.

Nàng cho rằng Ma Vương sẽ lại đau lòng, tức giận bỏ đi, nhưng hấn lại không như vậy, hấn nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Được, nàng đã lựa chọn như vậy, ta cũng không còn gì để nói...từ ngày mai trở đi mỗi ngày nàng có thể rời khỏi Ma Vực trong một giờ đồng hồ, ta sẽ để Dạ Xoa và Minh Hồn ngầm bảo vệ nàng”.

Nàng ngỡ ngàng, sao Vương đột nhiên lại đổi ý như vậy, chẳng lẽ Minh Hồn đã nói gì với hấn sao?

Nhưng, chỉ cần nàng có thể ngắm nhìn hoàng hôn, không cần biết tại sao Vương lại thay đổi chủ ý, đối với nàng đều không quan trọng.

Bên khe suối cỏ thơm xanh mượt, nàng cười đợi hoàng hôn buông xuống, cuối cùng cũng có thể thấy được những ánh nắng thuộc về nàng.

Nàng tin Hiên sẽ quay lại, chàng đã nói muốn nàng đợi chàng, thì nhất định sẽ quay lại.

Một cơn gió thổi qua, làm rối mái tóc của nàng, cũng khiến tâm trí nàng xao động. Nàng luôn cảm thấy sau lưng luôn có một người đặc biệt, buồn bã nhìn nàng đầy lưu luyến.

Chợt quay đầu lại, ngoài gió tà sau lưng, không có một cái gì khác...

Trên Thiên đình một giờ trước

Sau khi Hiên điều hòa được hơi thở, chân khí đã có thể thông suốt, liền đi tới Nam Thiên Môn.

Đang lúc muốn hạ phạm, cây phát trần của Thái Bạch Kim Tinh ngăn chàng lại.

Thái Bạch Kim Tinh tức giận trách móc: “Chẳng lẽ bị giam cầm trong đầm băng tám mươi mốt ngày không thể làm ông bình tĩnh hơn được sao?” Ngài thấy Hiên không nói gì, từ phẫn nộ chuyển sang áy náy: “Ông vẫn trách ta lúc đó đã ngăn ông sao?”

Hiên lạnh nhạt lắc đầu, mỉm cười: “Thái Bạch, lúc ông ngăn ta quả thật ta rất đau lòng, cho rằng những người ta quan tâm đến cuối cùng đều sẽ từ bỏ ta.

Nhưng lúc ta nhìn thấy hai luồng hào quang đen trắng trên bầu trời, ta đã hiểu mục đích của ông. Ông chỉ muốn chứng minh, nhược điểm lớn nhất của ta cũng là từ huyết của Ma Vương”.

“Ông quả không làm ta thất vọng”.

“Nhưng ta nhất định phải đi, nàng đang đợi ta...” Chàng gạt cây phát trần của Thái Bạch Kim Tinh ra, tiếp tục đi về phía trước.

Thái Bạch Kim Tinh không còn ôn hòa như thường ngày, chặn chàng lại hét lên: “Gặp rồi thì sao? Ông có thể cho nàng ta cái gì? Ông có thể mãi mãi ở bên nàng ta hay là có thể cùng nhau chia sẻ vinh nhục không? Ông có thể giống như nam nhân dưới trần gian cưới nàng ta, hay là có thể để nàng ta làm vương mẫu của trời đất không?”

“Không thể!” Hiên đau khổ bóp chặt trái tim, không lâu trước đó còn đầy khí thế, đột nhiên đau nhói, vô cùng khổ sở.

“Hi Hiên, ông có còn nhớ ba nghìn năm trước lúc ta muốn ngăn ông lại, ông đã nói gì không?”

“Ta từng nói...Ta sẽ không hối hận, cho dù có ngày ta phải từ bỏ cuộc hôn nhân trời định, ta cũng không bao giờ hối hận!” Toàn thân chàng không còn chút sức lực quỵ xuống, năm đó nếu chàng biết Nữ Oa Nương Nương đã an bài cho chàng một mối tình khác cốt ghi tâm như vậy, sao có thể dễ dàng nói rằng “Không bao giờ hối hận”.

“Ngay từ đầu đã lựa chọn từ bỏ, từng nói bản thân sẽ không hối hận, hôm nay ông nên cắt đứt mối tình này, tránh hại mình hại người”.

“Ông cho rằng ta không muốn từ bỏ hay sao? Ta chưa từng thử qua hay sao? Nếu như ta muốn hại mình hại người, sao lại ngày ngày phải âm thầm ngắm nhìn nàng, sao mỗi lần biệt ly, đều chọn thuật ẩn thân, khiến nàng cho rằng ta bỏ đi không vương vấn chút tình nào”.

Tiểu Vân nói chàng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, trước nay chưa bao giờ nghĩ tới cảm nhận của nàng.

Thực ra, chàng đâu có dễ chịu hơn đâu. Mỗi lúc nàng khóc, những lúc ngẩn ngơ ngắm nhìn hoàng hôn nhớ tới chàng, chàng đều âm thầm ở bên cạnh nàng. Mỗi lần biệt ly, Tiểu Vân cho rằng chàng đột nhiên biến mất, thật ra, chàng chỉ biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Trước nay chàng không hề rời xa, chỉ là Tiểu Vân không nhìn thấy mà thôi.

Biết bao lần chàng ở y quán nhìn nàng bận rộn, giúp nàng đổi lại thuốc bốc sai thành đúng; biết bao lần chàng đứng tại con đường hai người gặp mặt âm thầm cùng nàng ngắm hoàng hôn; biết bao lần chàng muốn nói với nàng, hãy tựa vào bờ vai chàng khóc hết những âm ức. Cuối cùng không biết bao lần, đến bản thân chàng cũng không nhớ nổi nữa.

Sai lầm nhất thời chàng khiến chàng phải chịu đựng nỗi đau khổ, nhưng can tâm tình nguyện. Cho dù sau này chàng hạ quyết tâm rời khỏi thiên đình, cùng nàng sớm tối, đổi lại mọi hình phạt, chàng cũng không oán trách hối hận...

Chỉ đáng tiếc những điều chàng làm, căn bản không có ý nghĩa gì, Tiểu Vân vẫn không hạnh phúc...

Chàng gượng người đứng dậy, khẩn cầu nắm lấy tay Thái Bạch Kim Tinh nói: “Là bằng hữu, hãy để ta đi, nàng đang đợi ta...”

Thái Bạch Kim Tinh lùi lại một bước, mở ra một lối đi: “Hi Hiên, hãy bảo trọng...”

Bên khe suối quen thuộc, vẫn là hình bóng quen thuộc đó đứng lặng im trong gió.

Chàng biết Tiểu Vân đang đợi chàng. Chỉ cần chàng nói nàng đợi, cho dù nghìn vạn năm nàng cũng sẽ đợi như vậy.

Cảm giác hạnh phúc đó lấp đầy trong lòng chàng, tám mươi mốt ngày bị giày vò có là gì, lạnh thấu xương có là gì, chỉ cần họ vẫn có thể gặp lại, vẫn có thể có nhau, tất cả đều không quan trọng.

Chàng cười bước về phía nàng, trong tâm trí tưởng tượng lúc Tiểu Vân được chàng ôm chặt, nụ cười sẽ rục rở đến thế nào...

Nàng sẽ nói với chàng: “Thật trùng hợp!”

Hay sẽ nói với chàng: “Cuối cùng chàng cũng quay lại rồi”.

...

Đột nhiên trong tim chàng nhói lên một cơn đau lạnh buốt, chàng dừng bước, ngạc nhiên cúi đầu...

Thấy tim mình bị một mũi tên như pha lê xuyên qua.

Chàng cắn chặt răng không phát ra tiếng nào, bởi vì chàng lo một tiếng rên rỉ nhỏ thôi, cũng sẽ kinh động đến Tiểu Vân. Cảnh tượng thê thảm này, chàng quả thực không nhẫn tâm để người chàng yêu sâu đậm trông thấy.

Nếu như chàng không thoát khỏi cái chết bởi mũi tên này, vậy chàng nguyện để Tiểu Vân mãi mãi không biết được, mãi mãi đợi chờ trong hi vọng. Có thể nàng sẽ hận chàng, oán trách chàng, nhưng thời gian là liều thuốc chữa lành vết thương tốt nhất, sẽ có một ngày Tiểu Vân sẽ quên được chàng, tìm thấy hạnh phúc thật sự.

Hình bóng phía sau của nàng thật đẹp, khiến chàng rất muốn ôm nàng lần cuối. Chàng cố gắng vươn tay ra phía nàng, biết rõ là vô ích, nhưng vẫn muốn giúp nàng vén lại những sợi tóc bị gió thổi rối tung lên, đáng tiếc sau tất cả, nữ nhân khờ dại đợi chàng đều không hề hay biết gì hết.

Hiên thất vọng nhắm mắt, lạnh buốt nơi con tim khiến những hồi ức ba nghìn năm trước của chàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vãng sự tùy phong

Chàng là con trai của Ngọc Hoàng, là linh hồn của trời đất, sinh ra từ ánh sáng và nhiệt.

Chàng là mặt trời đỏ rực mà người phàm luôn ngưỡng vọng, định sẵn có được sự huy hoàng hơn người.

Chàng là chủ nhân tương lai của tam giới mà trời đã định, cũng là người phải chịu đựng những đau khổ mà người khác không phải chịu.

Thời gian vui vẻ nhất ba nghìn năm trước, luôn bị Hi Hiên khóa chặt trong sâu thẳm kí ức, không muốn nhớ lại...

Lúc đó chàng vẫn còn nhỏ, thân thể không có cách nào thoát khỏi được nguyên hình mà tồn tại, cứ mỗi mười ngày chàng sẽ phải lên trời đem đến ánh sáng và nhiệt cho vạn vật ở khắp mọi nơi.

Chàng của lúc đó, chưa hiểu chuyện nhưng sống rất vui vẻ.

Chàng thích cùng chín người ca ca của mình tu luyện pháp thuật, hào hứng trò chuyện về tin lạ chuyện hay dưới trần gian, tâm sự nhưng cái người phạm hay gọi là tình “huynh đệ”.

Tuy rằng bọn họ phải thay nhau lên trời mỗi ngày, thời gian tụ họp lại không nhiều. Nhưng họ tin thể gian vạn vật đều có thể thay đổi, tình thân máu thịt giữa họ là mãi mãi không thay đổi...

Chàng cũng rất thích nghe Nữ Oa Nương Nương kể chuyện. Nữ Oa Nương Nương kể gì mà phượng hoàng niết bàn, số mệnh nhân quả, chàng nghe dù không hiểu, nhưng chàng vẫn thích nghe, toàn đắm chìm vào nụ cười chứa đựng tất cả bi ai của người.

Chàng còn có một con hỏa kỳ lân, cho dù đi tới bất cứ đâu hỏa kỳ lân đều sẽ không rời xa chàng nửa bước. Lúc chàng buồn chán, hỏa kỳ lân sẽ nằm bò lên đầu gối chàng nghe những tâm sự của chàng. Lúc chàng tu luyện pháp thuật, hỏa kỳ lân sẽ nằm một góc cách đó không xa yên lặng nhìn chàng.

Thực ra, Hi Hiên vui vẻ nhất, mong chờ nhất là mỗi mười một và mười lăm hàng tháng. Bởi vì mỗi lần gặp mặt vào ngày này Ngọc Đế và Vương Mẫu sẽ gọi chàng cùng các ca ca khác tới hội chuyện. Mỗi lần chàng đều có gắng hết sức để cho họ vui lòng, đến mức nói bất cứ cái gì, đều chú ý tới thần sắc của họ, bởi vì chàng rất yêu quý phụ mẫu của mình, trong tim chàng, họ là người cho chàng sinh mạng, cho chàng tất cả.

Mỗi lúc phụ mẫu tỏ ra lãnh đạm, chàng sẽ tự nói với bản thân: Họ không phải là phụ mẫu bình thường, sẽ không giống phụ mẫu dưới trần gian dốc hết sức che chở cho con cái của họ, nhưng phía sau sự lãnh đạm của họ nhất định ẩn chứa một tình yêu thương rất sâu sắc.

Chàng luôn cho rằng tình cảm của phụ mẫu sẽ không bao giờ thay đổi...

Sau này chàng mới phát hiện, thứ mà chàng tự cho là tồn tại mãi mãi kia thật là mong manh.

Người đầu tiên bỏ Hi Hiên mà đi là Nữ Oa Nương Nương. Lúc chia tay, người tặng cho chàng hai viên tiên đan, nói với chàng: “Hi Hiên, hai viên tiên đan này là hai viên duy nhất trên thế gian này, người nhất định phải cất giữ cẩn thận”.

Nương Nương hai viên tiên đan này có thể làm gia tăng công lực không?” Chàng không hiểu hai viên tiên đan trông rất bình thường này có gì mà quý hiếm.

“Không thể, tiên đan này nếu người dưới trần gian uống vào có thể trường sinh bất lão, hai viên... có thể thay da đổi thịt, lên làm chủ cung trăng”.

Nữ Oa Nương Nương nói nhấn mạnh vào hai chữ “cung trăng”, nhưng lại không giải thích thêm.

Ngày người đi Hi Hiên ôm hỏa kỳ lân, ngồi một mình trong cung điện không nói gì. Ngắm nhìn cầu vồng trên trời, cơ thể chàng giống như đột nhiên bị đào khoét một khoảng trống, lại cũng giống như trào dâng một thứ gì đó, những nỗi buồn không có cách nào thổ lộ khiến chàng lần đầu tiên ngưỡng mộ nước mắt của người phạm.

Chàng không bao giờ nghĩ tới, lúc chàng dần làm quen không nghe Nữ Oa Nương Nương kể chuyện nữa, đợi chờ chàng là cảnh cốt nhục phân li tàn khốc.

Tất cả những đau thương chỉ vền vẹn bởi một cây bàn đào nhỏ bé.

Chàng và mấy ca ca biết được cùng lúc xuất hiện ở trần gian là vi phạm thiên quy, nhưng họ cho rằng chỉ cần trước ngày sinh nhật của mẫu hậu tìm được cây bàn đào, mẫu hậu nhất định sẽ vui vẻ. Vậy nên cho dù có vì chuyện này mà bị trừng phạt một chút, cũng không sao cả.

Chỉ là họ vĩnh viễn không bao giờ ngờ tới, họa diệt hình thần đang đợi họ.

Đó là một hoàng hôn tuyệt đẹp, cũng là ngày sinh nhật của Vương Mẫu Nương Nương, lúc bọn họ hào hứng mặc cho muôn ngàn gian khổ để tìm được cây bàn đào, từng mũi tên hàn tiễn đâm xuyên qua trái tim của họ.

“Đại ca!” Hi Hiên ôm chặt ca ca đang che chắn trước mặt cho chàng, nhìn thấy mũi tên trong suốt như pha lê xuyên qua cơ thể ca ca, nỗi tuyệt vọng hoảng sợ bao vây lấy chàng.

“Hi Hiên! Mau về thiên đình xin phụ vương và mẫu hậu tới cứu chúng ta... mau đi!”

Chàng không kịp suy nghĩ, mau chóng về thiên đình.

“Phụ vương, mẫu hậu, các ca ca...” Chàng xông vào đại điện hoảng hốt lo sợ gọi.

Vương Mẫu Nương Nương đang ngồi trên đại điện ngắt lời chàng: “Chúng ta biết rồi”.

“Biết rồi?” Chàng nhìn Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương ngồi đó cao quý lãnh đạm như thường, chàng hoảng loạn hét lên: “Con nói, họ bị tiễn xuyên qua...”

“Không cần nói nữa, bọn chúng tự ý hạ phàm, trăm họ lầm than, có kết cục như vậy là lạch trôi!” Vương Mẫu Nương Nương lạnh lùng nói, như những người đó không có chút liên quan nào.

Chàng lơ mơ chẳng hiểu gì, ngơ ngàng nhìn về phía các vị thần, bọn họ đều giống như phụ mẫu của chàng, nghiêm túc lãnh đạm đứng đó.

“Mẫu hậu!” Chàng quỳ xuống khấu đầu: “Phụ vương, chúng con biết sai rồi, không dám nữa. Xin người cứu các ca ca, tay đại ca đã lạnh giá rồi, huynh ấy sẽ hồn bay phách lạc mất”.

“Mẫu hậu con đã nói rồi, đây là thiên lạch, con không cần nói thêm gì nữa “. Ngọc Đế đáp lại chàng.

Chàng bò tới dưới chân Ngọc Đế và Vương Mẫu, không ngừng dập đầu, thiết tha cầu khẩn: “Phụ vương, mẫu hậu, chúng con là máu mủ ruột thịt của người, hãy cho chúng con một cơ hội để sửa sai, chúng con thực sự biết sai rồi... chúng con thực sự biết sai rồi”.

Khoảnh khắc đó Hi Hiền mới hiểu ra bản thân đã ngu ngốc đến mức nào, nức cười, chàng đã cho rằng họ chỉ lãnh đạm ngoài mặt đằng sau nhất định là sự yêu thương tha thiết. Chàng sai rồi, đằng sau sự lạnh nhạt của họ cũng chỉ là sự vô tình vô nghĩa.

Chàng cúi đầu cười, loạng choạng đứng dậy lùi lại nói: “Vây nhi thần đi đây... cảm tạ phụ vương, mẫu hậu đã ban cho sinh mệnh...”

Chàng không hận họ, chỉ hận bản thân quá ngây thơ. Có lẽ cái chết đối với chàng mà nói là sự giải thoát tốt nhất, có thể đem theo khiến trái tim đau khổ và tuyệt vọng này.

Nhưng chàng cũng không thể nào ngờ tới, đến cái chết chàng cũng không có quyền có được.

Lúc chàng bị Từ Vi Chân Quân kéo đi, chàng thật sự rất hận phụ mẫu độc ác tuyệt tình.

“Buông ra, ta muốn đi cứu các ca ca... người không cứu sao lại không cho ta đi cứu họ? Tại sao?”

Ngọc Đế lạnh lùng nói: “Với pháp lực của con, ra đó là tự tìm đến cái chết”.

“Phụ vương, người để con đi đi, so với tham sống sợ chết, con nguyện chết cùng họ... phụ vương, con xin người cầu xin người, để con đi...”

Mặc cho chàng cầu xin, Kim Loan đại diện vẫn chìm trong im ắng, các vị thần vờ như không nghe, không thấy gì hết.

Cuối cùng chàng phần nộ, từ bỏ sự cầu xin ngu xuẩn, lạnh lùng chất vấn: “Phụ vương, người sao có thể tàn nhẫn như vậy? người có thể nắm giữ tam giới, mà đến con của mình cũng không thể khoan dung được sao?”

Hi Hiền thấy cơ thể Ngọc Đế khẽ động đậy, cho rằng Ngọc Đế cuối cùng cũng tỉnh ngộ, nhưng chàng lại nghe thấy: “Con muốn nghĩ thế nào cũng được, Từ Vi Chân Quân, nhốt nó vào Hi Hiền điện!”

Trong Hi Hiền điện, chàng ôm hỏa kỳ lân, hấp thu chút hơi áp còn lại trên nó. Chàng muốn hét lên, như yết hầu sớm đã khàn lạc đi; chàng muốn khóc, nhưng không có nổi một giọt nước mắt; chàng muốn chết, nhưng không có quyền được lựa chọn cái chết. Tiếng gọi thê thảm của chín vị ca ca không ngừng vang lên bên tai chàng, khuôn mặt lạnh lùng của phụ vương và mẫu hậu hằn sâu trong tâm trí chàng.

Nhớ tới các ca ca chỉ vì mấy cảnh bàn đào mà mất mạng, chàng đột nhiên rất muốn cười, cười nhạt toàn thể giới này.

Không biết sau đó bao lâu, Ngọc Đế đẩy cửa phòng bước vào, thờ dài nói: “Hi Hiền, ta biết con trách phụ vương độc ác, ta cũng chỉ muốn tốt cho con”.

Hi Hiền quỳ trước mặt người, giọng nói khàn đi khàn cầu: “Người muốn tốt cho con xin hãy để con đi, sống với con còn đau khổ hơn chết”.

“Đây là điều con bắt buộc phải chịu đựng, Hi Hiền! Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ai có thể chống mắt mà nhìn cốt nhục phân li được chứ? Chúng ta cũng có nỗi khổ riêng”.

Chàng nghe vậy, đứng dậy hét lớn: “Đừng mượn cớ “vạn bất đắc dĩ” gì cả, người nắm trong tay tất cả, một câu nói ai có thể bác bỏ được? Người chỉ vì ngại vàng đó, trong tim người sinh mạng của chúng con không quan trọng bằng ngại vàng đó...”

“Con phải biết phụ vương và mẫu hậu làm tất cả đều là vì con”.

Chàng cười nhạt, đau khổ nói: “Vi con? Nếu hôm nay người quay về không phải là con, mà là địa ca, hay nhị ca, người cũng đều sẽ làm vậy sao?”

Mặt Ngọc Đế biến sắc, cúi đầu trầm giọng: “Bất luận ai quay lại, cũng chỉ có thể nói là thiên ý”.

“Đừng, thiên ý! Cho nên cho dù con có chết, người cũng sẽ lãnh đạm như vậy”. Chàng nhìn Ngọc Đế, nhìn trái tim lạnh lẽo như băng: “Hà tất phải nói là vì con? Con có là gì trong lòng người?”

“Hi Hiền! Con là con trai ta, cốt nhục của ta...”

“Đừng nói nữa!” Chàng cười đau khổ: “Con đã rất yêu người và mẫu hậu, đã cho rằng hai người cũng yêu con như vậy, hôm nay con mới biết, đối với hai người con thật không đáng nhắc tới.

Người hãy đi hỏi những hài cốt dưới cây bàn đào, hai người có tư cách làm phụ mẫu không? Con vĩnh viễn sẽ không thừa nhận có phụ mẫu độc ác tàn nhẫn như hai người. Từ nay trở đi, Hi Hiến sẽ giống các ca ca, đã chết rồi, con không còn là con của người nữa!”

Ngày thứ hai, chàng quỳ xuống nơi các ca ca đã chết, bốc lấy tro cốt còn lại, khóc không có nước mắt...

Chàng biết mũi tên đó có nhanh hơn nữa cũng không thể khiến chín vị ca ca không còn đường sống, lý do khiến họ đều bị tiêu diệt hình thần chỉ có hai điều: một là họ cho rằng phụ vương và mẫu hậu sẽ tới cứu họ; nguyên nhân nữa đó là họ nguyện cùng sinh cùng tử cũng không muốn bỏ lại huynh đệ bỏ chạy một mình.

Nhưng chàng đã bỏ chạy, trải qua những ngày tháng mà người khác thấy xán lạn huy hoàng, nhưng thực chất là sống trong oán hận và áy náy suốt mấy nghìn năm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bi hận tương kế

Một con đầu dữ dội, khiến Hi Hiến trở về hiện thực từ trong giấc mộng phủ đầy bụi đã lâu. Chàng nhìn thấy một Ma Vương lạnh lùng cùng tả hữu hộ pháp một sáng một tối của Ma Vực, đã hiểu ra mình đang ở đâu.

“Bất ngờ chứ? Đây chính là mũi tên nghìn năm trước vốn thuộc về ngươi, hôm nay ta tặng lại cho ngươi”. Ma Vương cười lạnh lẽo nói với chàng.

“Là ...mũi tên của Hậu Nghệ?” Chàng sờ vào đầu mũi tên sắc bén trong suốt, cười gượng: “Thật không ngờ...ta vẫn không tránh được”.

“Ta đã hao tổn bao công sức mới tìm được nó cho ngươi. Nghe nói mũi tên này ban đầu do Thái Tôn dùng hàn băng vạn năm để đúc ra nó, chuyên dùng để trừng trị sự kiêu ngạo ngông cuồng tự đại của các ngươi.

“Mùi vị dễ chịu chứ?”

Chàng khẽ gật đầu: “Dễ chịu, dễ chịu hơn rất nhiều việc phải tiếp tục sống năm đó”.

Hi Hiến thấy Ma Vương cười thỏa mãn bỏ đi, kìm nén con đau trong lồng ngực, hét lên: “Đội đã...Ta muốn gặp Hỏa Lân, để hắn đến gặp ta...”

Ma Vương đột nhiên quay người lại, ánh mắt còn khùng khiếp u ám hơn Ma Vực: “Hỏa Lân? Ngươi vẫn còn nhớ tới người sao?”

“Hừ! Ta sao có thể quên được tên nghiệp chướng đó, cho hắn đến gặp ta ngay”.

“Được, ta dẫn ngươi đi gặp người!” nói xong, Ma Vương kéo cơ thể đang dần băng giá của chàng đi tới căn phòng bí mật phía sau thánh điện, ném chàng xuống trước bức tranh của một quái thú rất to lớn, hét lên: “Chính là đây!”

Hi Hiến nghi ngờ nhìn bài vị trước bức tranh, hỏi: “Hắn...chết rồi sao?”

Ma Vương nghe thấy cảm phần đập vào vết thương của chàng, lúc nghe thấy tiếng kêu rên đau đớn từ miệng chàng thốt ra, nghiêng chặt răng nói: “Người đã bị ngươi đánh chết rồi, ngươi thỏa mãn chưa?”

“Hắn chết rồi! Không ngờ hắn đã chết rồi”. Hi Hiến đau khổ rên rỉ, không phải vì mũi tên trong tim, mà là bởi vì một vết thương vô hình khác ở trong tim.

“Còn giả vờ, rõ ràng chính ngươi đã giết người”.

“Ta không có...” Hi Hiến yếu ớt lắc đầu.

“Năm trăm năm trước...chả nhẽ ngươi quên rồi sao?” Ma Vương phần nộ lời Hi Hiến dậy, hung dữ lời mũi tên trên ngực chàng ra, rồi đẩy chàng ngã xuống trước bức tranh.

Thấy Hi Hiến yếu đuối không chút sức lực quỳ trước bức tranh, mọi thù hận trong tim Ma Vương mới lắng xuống đôi chút, hướng mặt về bức tranh nói: “Phụ Vương, cuối cùng con cũng đem được hắn tới trước mặt người, người có thể an tâm rồi...”

“Ta nói rồi, ta không giết hắn! Ta đường đường là một vị thần đi lừa gạt một yêu ma như ngươi làm gì?”

“Năm đó người vì muốn giảng hòa với ngươi, hi vọng Ma Giới và Thần tiên có thể cùng chung sống, mới tới Hoa Sơn tìm ngươi...” Ma Vương nhìn vào

mắt chàng, lúc hắn nhìn thấy ánh mắt của Hi Hiền nghiêm nghị chính trực, trong tim có chút kinh ngạc, hỏi: “Vậy tại sao lúc người làm chung, không ngừng gọi tên của người?”

Hi Hiền ngẩn người nhìn bức tranh trên tường của Hỏa Lân, nắm chặt lồng ngực lẩm bẩm: “Hắn... lúc làm chung hắn vẫn gọi tên ta sao? Tại sao? Hỏa Lân, rốt cuộc người là vì cái gì?”

“Là ta đang hỏi người tại sao?” Ma Vương gào thét.

Hi Hiền đau khổ tột cùng ngẩng đầu nhìn hắn: “Hắn có nói với người về quan hệ của ta và hắn không?”

“Quan hệ của hai người?”

“Hỏa Lân là vật cưỡi của ta, lúc ta còn rất nhỏ hắn luôn ở bên cạnh ta... Hai nghìn năm, ta xem hắn như tri kỷ, người thân, làm bạn chân thành. Nhưng thật không ngờ nghìn năm trước lúc ta và vương của Ma Giới quyết chiến, hắn đã lấy trộm cốc Kính Nguyệt của ta rồi trốn xuống trần gian, xây dựng lên Ma Vực.

Năm trăm năm trước hắn có tới đỉnh Hoa Sơn tìm ta, khẩn cầu ta niệm tình chủ tớ, tha thứ cho hắn, để hắn được quay lại thiên đình. Ta không giết hắn, cũng không bắt hắn về thiên đình. Cho dù hắn đối xử với ta thế nào, ta cũng đều không nhẫn tâm nhìn hắn bị thiên đình trừng phạt...”

Nhắc tới chuyện này, lại động vào một vết sẹo khác trong trái tim chàng. Một nghìn năm trước, sự phản bội của Hỏa Lân khiến chàng thất bại thảm hại trong cuộc quyết chiến với ma giới, chàng cũng vì đánh mất bảo vật của tiên giới mà bị phụ mẫu mà chàng vô cùng căm hận giam cầm dưới đầm băng. Nhưng trong mắt chàng, điều đau khổ nhất là thứ duy nhất còn có thể tin tưởng dựa dẫm được sau hai nghìn năm lạnh lẽo đó, lại vô tình phản bội chàng, khiến chàng mất tất cả.

“Người thật sự không giết người sao?”

Hiền nhắm hai mắt lại, khẽ lắc đầu: “Ta nói rồi, ta vẫn không cần phải nói dối một yêu ma như người”.

Chàng cảm thấy nỗi đau ở tim đã ngừng lại, cơ thể nhẹ nhõm. Chàng tự biết linh hồn đang muốn rời xa chân thân, nếu trong vòng mười hai tiếng, linh hồn không còn gì để dựa vào mọi thứ sẽ tiêu tan. Mà ở Ma Vực này, chàng không thể thấy được mặt trời.

Ma Vương thấy vậy, không kìm được vẻ xúc động nói: “Tại sao không cầu xin ta tha cho người?”

“Người sẽ làm thế sao? Hai giới thần ma xưa nay như nước với lửa không có cách nào dung hòa được, người hao tâm tổn trí để giết ta, sẽ dễ dàng tha cho ta được sao?” Chàng hơi nhếch mép, lộ ra nụ cười nhạo nhả: “Giúp ta chăm sóc tốt cho Tiểu Vân, ta nợ nàng quá nhiều...”

Ma Vương rời đi, bỏ lại chàng ở lại căn phòng âm u tối tăm, nhìn lại cuộc đời dài đằng đẵng của chàng.

Chàng không hiểu bản thân mình còn lại được gì, có lẽ chỉ còn lại nữ nhân vẫn ngốc nghếch ngồi bên khe suối chờ đợi chàng.

Nhớ tới Tiểu Vân, chàng nở một nụ cười ngọt ngào. Nàng thật ngốc, biết rõ không nên, không thể yêu chàng, nhưng vẫn cứ cố chấp như vậy. Nhưng thế giới này có biết bao người có thể thông minh mà đối mặt với tình yêu? Có ai hiểu được lúc nào nên kiên cường, lúc nào nên buông tay? Nếu chàng thông minh, sao biết rõ là cạm bẫy mà vẫn cứ nhảy vào.

Ý thức của chàng bắt đầu phân tán dần, mơ hồ trong những kí ức buồn đau triền miên. Lúc này, tiếng bước chân tiến tới đã gọi thần chí chàng quay về.

“Tiểu Vân...” Chàng mở to mắt vội vàng tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Vân, nhưng chỉ thấy bốn bức tường đen kịt.

Tiếng Tiểu Vân truyền tới từ sau bức tường: “Vương! Ta về rồi”.

Chàng dùng chút sức lực cuối cùng tiến sát lại bức tường, dựa vào bức tường lắng nghe giọng nói dịu dàng mà chàng luôn thương nhớ.

“Đợi được chưa?”

“Không có...” Giọng Tiểu Vân ngừng lại hồi lâu, mới nói tiếp: “Ta nghĩ chàng sẽ không quay lại nữa, ta chắc sẽ không đợi nữa...”

“Cuối cùng nàng cũng nghĩ thông suốt rồi, quyết tâm từ bỏ sao?”

“Đúng vậy!”

Hi Hiền nghe đến đây, thở hắt ra một tiếng. Cũng tốt, như vậy chàng có thể yên tâm ra đi.

“Vương, ta nhớ ngài từng nói: Chỉ cần ta đồng ý gả cho ngài, ngài có thể làm mọi thứ cho ta”.

“Đúng vậy!” Ma Vương không chút do dự trả lời nàng, trong tiếng nói đó có sự vui mừng.

“Được, vậy ta đồng ý!”

“Nàng nói thật chứ?”

Tiểu Vân đáp lại dứt khoát: “Là thật”.

Hi Hiên rất mừng mừng cho Tiểu Vân, mẫn nguyện vì nàng đã chọn lựa hạnh phúc thật sự. Nhưng chàng không vui nổi. Trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, nghe được nữ nhân mà mình yêu đồng ý gả cho người khác, ai có thể cười được chứ.

Chàng bắt đầu hoài nghi, nàng là nữ nhân luôn miệng nói với chàng: cùng sinh cùng tử sao? Là nữ nhân nói với chàng thịt nát xương tan cũng vẫn muốn yêu chàng sao? Là sự ngây thơ của chàng trẻ tuổi, hay là chàng đã tưởng tượng tình yêu quá đẹp.

Đây chính là số mệnh của chàng sao? Nữ Oa Nương Nương mãi mãi rời đi, các ca ca bị diệt hình thần, phụ mẫu không có chút yêu thương. Hóa Lân cũng chết rồi, giờ đến nữ nhân chàng yêu nhất cũng muốn trở thành thê tử của người khác. Mà chàng chỉ còn lại một nỗi đau trong tim.

Con đau ngừng lại trong tim giờ lại tiếp tục...

Chàng vốn cho rằng Ma Vương sẽ rất vui vẻ, nhưng chàng đột nhiên không nghe thấy điều gì. Một khoảng trầm lắng rất lâu, chàng nghe thấy Ma Vương khẽ nói: “Tại sao lại đột nhiên muốn gả cho ta? Nàng... muốn ta làm gì cho nàng?”

“Ta muốn gặp chàng, ta muốn gặp chàng lần cuối”. Lời nói của Tiểu Vân khiến bàn tay chàng không ngừng run rẩy, từ sự trầm mặc của Ma Vương, chàng cũng cảm thấy một sự run rẩy như vậy. Nữ nhân ngốc nghếch này, nàng rút cuộc có biết bản thân đang nói gì không, có biết những lời nói đó đối với hai người đàn ông có mùi vị như thế nào không.

“Nàng nói là...”

“Vị thần đó sắp chết”.

Ma Vương tức giận: “Ai nói cho nàng biết?”

“Cái này ngài không cần biết, ta hỏi ngài lần cuối: có phải ta đồng ý gả cho ngài, ngài có thể làm mọi thứ cho ta không?”

Một lúc lâu im hơi lặng tiếng khiến Hi Hiên dường như nghẹt thở, nhưng chàng vẫn nắm chặt đôi tay lạnh ngắt, giữ lại hơi thở cuối cùng, đợi đáp án của Ma Vương.

“Đúng!”

Lúc chàng nghe thấy câu trả lời này, toàn thân cứng đờ đổ xuống nền đá lạnh lẽo. Một câu “Đúng” đồng nghĩa chàng có thể gặp Tiểu Vân lần cuối cùng, cũng có nghĩa Tiểu Vân đã dùng chính bản thân mình để ra điều kiện.

Chàng không biết nên vui mừng hay là nên đau buồn.

Tiếng bức tường chuyển động ầm ầm thật chói tai, khiến mỗi dây thần kinh của chàng đều bị kích động, tiếp đó chàng cảm nhận được một bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt lạnh ngắt của chàng.

Chàng cố gắng sức chống tay ngồi dậy, mỉm cười như không có chuyện gì nói: “Nàng nên mừng vì giờ ta không còn chút sức lực nào, nếu không ta thật sự muốn bóp chết nàng”.

“Có phải chàng nghĩ ta thật ngốc?”

“Không phải ngốc, mà là ngu xuẩn, ta sống ba nghìn năm nay chưa bao giờ gặp muộn nữ nhân ngu xuẩn như nàng”. Chàng lạnh nhạt đáp lại.

“Vậy sao? Không phải chàng nói, ta không biết gì cả chàng lớn hơn ta rất nhiều”. Tiểu Vân cười, mặc dù nụ cười thật gượng gạo, nhưng nàng vẫn cười: “Chả trách chúng ta không hợp nhau, hóa ra chàng đã lớn tuổi rồi!”

“Đúng vậy, đúng là già quá rồi, cho nên chết cũng không có gì đáng tiếc”. Chàng cười nhìn Ma Vương đang đứng bên cạnh trừng mắt lên, nói: “Gả cho hán cũng không quá tệ, ta sớm đã nói, nàng có thể làm bát phu nhân của Vương ở Ma giới đã rất may mắn rồi...”

Chàng đang nói, Tiểu Vân đột nhiên hôn lên môi chàng.

Khoảnh khắc đó, chàng không cần gì cả, cũng không thể giả vờ giữ điềm tĩnh được nữa. Chàng ôm chặt nàng trong vòng tay, hôn nàng mãnh liệt, môi và lưỡi hòa quyện khó tách rời, dùng cả linh hồn này để hôn nàng.

...

Sau khi Tiểu Vân rời đi, chàng mới phát hiện trên mặt chàng đầy những vệt nước mắt, trong miệng đầy những viên tiên đan nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Phiên ngoại dạ xoa 2

Ta nhập môn muộn hơn nhị sư huynh chỉ vài năm, nhưng pháp thuật lại kém hơn so với huynh ý rất nhiều. Bởi vì pháp thuật của huynh ấy do sư phụ đích thân chỉ dạy, còn ta đa số thời gian đều lãng phí ở đây, cùng với sự lười nhai của cái tên nam không ra nam nữ không ra nữ kia.

Nhị sư huynh ngược lại không nói nhiều, thần chú hay tư thế trước nay chỉ nói một lần, làm mẫu một lần, hay quan sát xung quan, với ánh mắt đáng sợ, thần sắc cũng lúc vui lúc buồn. Ta thường lặng lẽ đứng phía sau nhị sư huynh, tiện tránh ánh mắt của huynh ấy, đồng thời nhìn thấy nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt một nữ tử.

Ta đã từng thấy cô ta, cô ta là sư muội duy nhất trên Linh Sơn này, tên là Lạc Sa. Nghe nhị sư huynh nói: cô ta đẹp huyền ảo như tên của cô ta vậy, giống cảm giác như sợi bông nhẹ nhàng lạc qua tim, mềm mại, gây ngứa ngáy. Ta trước nay không nhìn kĩ bộ dạng cô ta, chỉ nhớ lúc cô ta nói chuyện đôi mắt toàn đưa đi đưa lại, khiến ta phát bực.

Ta thấy Lạc Sa đang nhẹ nhàng lau mồ hôi vừa cười vừa nói, ngọt ngào. Cảm thấy bản thân dường như quay trở về lúc còn bé bị phụ mẫu vứt bỏ vào ngày trời đầy tuyết lạnh giá, co quắp nơi góc đường tối tăm không cho phép bản thân được khóc.

Ta cười lớn... mặc cho nhị sư huynh nhìn ta cái nhìn khó hiểu vẫn cười chế giễu những đề tâm của bản thân.

Một ngày trời âm u nhiều mây đen, nhị sư huynh cả ngày ruột gan rối bời, đứng ngồi không yên. Vội vàng dạy ta tâm pháp xong liền đi mất. Ta hiếu kỳ đi theo, đột nhiên thấy huynh và Lạc Sa nói chuyện dưới chân núi. Ta thấy không có hứng thú, lúc định rời đi, nhị sư huynh đột nhiên ôm chặt lấy Lạc Sa, tha thiết bộc lộ trái tim si mê của huynh ấy:

“Ta thích muội lâu lắm rồi, Lạc Sa... Ta có thể làm tất cả vì muội”.

Lúc đầu Lạc Sa có vẻ ngần ngại, nhưng không hiểu vì sao cô ta lại không cự tuyệt, dựa vào vòng tay của nhị sư huynh nói: “Huynh có thể chứng minh không?”

“Được, muội muốn ta chứng minh thế nào”. Nhị sư huynh nghe xong, vui sướng tột cùng.

“Huynh đi nói với đại sư huynh, huynh yêu muội, có thể làm tất cả vì muội...”

Không hiểu sao ta lại kích động, đột nhiên xông ra chửi mắng cô ta: “Cô là loại nữ nhân vô liêm sỉ”.

Nhị sư huynh vội vàng kéo ta ra nói: “Xoa, đệ điên sao, quay về luyện công đi”.

“Huynh biết rõ cô ta là người trong lòng của đại sư huynh, sao huynh có thể lén lút gặp cô ta?” Ta giữ lấy nhị sư huynh hỏi chất vấn.

Nhị sư huynh bị ta nói mặt biến sắc, thẹn quá hóa giận: “Liên quan gì đến đệ, cút đi”.

Ta không kìm nén được tức giận, đâm cho hấn một phát. Ta cũng biết bản thân mình vốn không phải là đối thủ của hấn, nhưng ta không quan tâm được nhiều đến thế, trong đầu ta nghĩ nếu Hồn nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ đau lòng. Ta thậm chí không biết tại sao ta lại làm như vậy vì một kẻ ta căm ghét.

Kết quả như ta đã đoán trước, đánh không lại được, nhị sư huynh tung một đấm trước ngực ta. Một sức mạnh to lớn đánh ta bay lên, rơi xuống chỗ mấy phiến đá to, cánh tay không ngừng chảy máu, nhị sư huynh nhân cơ hội đó kéo Lạc Sa rời đi.

Lúc quay về Thái Ất Quan, đúng lúc Hồn đi tới. Ta lau lau máu trên cánh tay, chỉnh lại ống tay áo, che đi vết thương, ngẩng đầu đi lướt qua hấn.

Lần này hấn không thờ ơ giống trước, gọi ta lại: “Xoa, sao lại bị chảy máu thế? Có chuyện gì vậy?”

Ta không muốn nói mình đã nhìn thấy tất cả, khiến hấn vì một nữ nhân vô liêm sỉ mà đau lòng, nên không trả lời hấn mà đi tiếp.

“Ngươi đứng lại!” Đây là đầu tiên thấy hấn lớn tiếng như vậy, nghe đầy bá khí, rất ra dáng nam nhân, nhưng ta nghe vẫn thấy ghét.

“Nói rõ ra xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”. Hấn thấy ta vẫn không trả lời, tức giận nói: “Ngươi giết người phải không?”

Hấn thấy ta vẫn tiếp tục không thèm để ý tới hấn, kéo cánh tay đang bị thương của ta lại, động vào vết thương của ta. Những đầu ngón tay còn nhỏ hơn nữ nhân của hấn vô cùng ngạc nhiên xem xét chỗ máu tươi đang chảy.

“Ngươi bị thương sao?” Hấn vội vã vén ống tay áo của ta lên, nhìn thấy cánh tay máu thịt bê bết, ánh mắt vô cùng thương xót, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Đu có thể nào cũng không sao hết, sư huynh đều sẽ bao che giúp ngươi, nhưng phải nhớ nhất thiết không được giết người”.

Lời nói của hấn khiến ta thấy chua xót, tất cả mọi oán hận đều biến mất vào khoảnh khắc đó. Thực ra giọng nói của hấn không hề khó nghe, trầm ấm mà

rất từ tính, dung mạo đẹp đẽ, chỉ có lúc nhỏ mới giống nữ nhân, giờ xem ra rất điềm đạm tao nhã.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề làm sai việc gì, ngược lại còn luôn kiên nhẫn chỉ dạy cho ta, nhiều lần còn thử lấy lòng ta. Là ta không chịu chấp nhận sự quan tâm của hắn, cố chấp đổ tội cho hắn đã hủy hoại giấc mộng đẹp đẽ của mình.

Trong lòng đấu tranh hồi lâu, ta mới ngắc ngứ nói: “Không có!”

Hắn cười, cười rất đẹp, cả người toát ra một hào quang rất thu hút. Bất luận sự vui vẻ của hắn là vì ta không giết người, hay là vì ta nói chuyện với hắn, đều cho thấy trong trái tim hắn ta vô cùng quan trọng. Hơn nữa, chỉ cần biết trong tim hắn có ta, thì đã không còn đòi hỏi thêm gì nữa.

Vết thương của ta đỡ hơn liền đi tìm Lạc Sa, ta nói với cô ta: “Yêu một người phải toàn tâm toàn ý, đến chết cũng không hối hận. Đã ở bên Hồn, thì chỉ được yêu một mình huyênh ấy”.

“Đây là chuyện của muội, huyênh sao cứ phải xen vào?” Sau khi lạnh lùng đáp lại ta, cô ta liền quay người đi.

Ta vội vàng, kéo áo cô ta thét lên: “Nói cho rõ ràng, rốt cuộc người cô thích ai?”

Không ngờ cô ta vùng vẫy ra, tấm áo mỏng manh như cánh ve đã rách xoạt một cái, lộ ra phần da thịt trắng nõn trên bờ vai đó. Ta ngây ra đôi mắt với dáng vẻ thướt tha đủ để bất cứ nam nhân nào cũng phải đỏ mặt, kinh ngạc đến mức mà bản thân không có chút cảm giác nào.

Đột nhiên thấy bên má đau rát, ta ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, thấy bóng dáng Hồn kéo Lạc Sa rời đi.

Nhưng đôi tay hắn đang che trên vai Lạc Sa vẫn còn dính máu từ khoe miệng ta.

Ta ngăn người đứng đó, cả trời đất này dường như chỉ còn mình ta. Ta làm tất cả đều vì hắn, từ lúc ta mười mấy tuổi trong thế giới của ta chỉ có duy nhất mình hắn, mặc cho hắn hủy hoại giấc mộng đẹp đẽ của ta, người ta ghét là hắn, thương xót là hắn, yêu cũng là hắn. ta không đòi hỏi có được hắn, chỉ muốn hắn không bị tổn thương, không bị lừa gạt, đổi lại hắn lại phá bỏ tình cảm mới có chút thân mật giữa hai chúng ta bằng một cái bạt tai.

Từ đó trở đi, ta gặp Hồn, đến chút lễ nghĩa căn bản là chào hỏi ta cũng không thềm làm nữa. Ngẩng đầu đi qua, hoàn toàn xem như không có sự tồn tại của hắn. Ban đầu hắn vẫn chủ động nói chuyện với ta, dần dần số lần chào hỏi ngày càng ít hơn, lúc gặp mặt ánh mắt lạnh lùng lướt qua ta, không nói gì rồi biến mất.

Ta không còn chút tham vọng nào với hắn, hắn vĩnh viễn không bao giờ có thể thuộc về ta, hắn là linh hồn trong sáng, ta là yêu ma đen tối...

Ta chỉ muốn ở trong bóng tối chăm chú nhìn hắn, nhìn hắn và Lạc Sa dưới phong cảnh tuyệt đẹp giống như thơ như họa cười nói vui vẻ, trong bóng tối khờ dại đặt chiếc khăn tay trắng tinh trước ngực, lặng lẽ chua xót.

Đáng tiếc ta đến mong muốn nhỏ bé này của ta, cũng bị hắn đẩy xuống vực sâu tối tăm không chút thương xót...

Ta đang luyện công, một Hồn trước nay luôn điềm tĩnh chợt phát điên xông vào, nắm lấy vạt áo trước của ta hét lên: “Có phải ngươi đã giết Lạc Sa?”

Lần đầu tiên hắn lớn tiếng với ta, vì một nữ nhân đã phụ hắn. Khoảnh khắc đó, trái tim ta thực sự ghen tị mãnh liệt.

Trước đây, bất luận ta có ghét hắn thế nào, không thềm để ý tới hắn thế nào, hắn cũng đều nhẫn nại dạy bảo ta, nói chuyện cùng ta. Từ ngày Lạc Sa xuất hiện hắn đã hoàn toàn thay đổi, tình cảm huyênh đệ năm trăm năm của chúng ta, trong mắt hắn ta chỉ là một hung thủ tàn bạo.

(Đương nhiên, sau khi ra nhập Ma Vực ta mới hiểu ra, thực ra năm trăm năm này ta đều không quan tâm tới hắn, vậy mà còn nói tình cảm gì chứ, nhưng lúc đó ta không nghĩ được nhiều đến thế.)

“Cô ta đáng phải chết từ lâu rồi”.

“Nói vậy tức là ngươi giết?” Hắn bóp tay ta đến mức gân xanh nổi lên, trong ánh mắt đều là sự căm giận tuyệt vọng, đó là ánh mắt nhìn hung thủ giết người.

Hóa ra trong lòng hắn, ta là một ác ma hết thuốc chữa.

Ta hận nữ nhân đó, hận cô ta cướp mất tất cả những thứ đáng lẽ thuộc về ta, nghĩ tới đây ta chọn không giải thích gì thêm.

“Đúng!”

Ta muốn xem nếu như ta thật sự giết người, hắn sẽ vô tình đến mức độ nào, sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nào để trừng phạt ta, nhưng ta không ngờ rằng hắn nói với ta: “Đi, lập tức rời khỏi Linh Sơn”.

Tình cảm huyênh đệ năm trăm năm của chúng ta, lại không bằng một nữ nhân. Ta hận hắn, oán trách hắn, nhưng ta không nói gì cả, lặng lẽ rời khỏi Linh Sơn. Lúc đi khỏi Thái Ất Quan ta thấy nhị sư huyênh ánh mắt tràn đầy căm hận, ta cười nói với huyênh ấy: “Sư huyênh, vì một người không nên yêu, không đáng!”

Huyênh ấy cúi đầu nói: “Cảm ơn!”

Ta không đáp lại, chỉ thấy ta và huynh ấy là những người thật đáng thương...

Hồn là người đầu tiên mỉm cười đầy thiện chí với ta, tặng cho ta chiếc khăn tay trắng tinh, bất luận hấn là nam hay là nữ, đời này kiếp này ta chỉ yêu một mình hấn.

Ta đã rời khỏi Linh Sơn như thế, năm trăm năm tu luyện gian khổ, vì một người không nên yêu mà hủy hoại đi tất cả. Nhưng ta vẫn để linh hồn lưu lại nơi này, lưu lại cho một người ta mãi mãi yêu.

Tôi Ma Vực, ta hóa thân thành ma quỷ, chỉ biết giết người để quên đi những tưởng niệm của bản thân.

Nếu như có ai hỏi ta: “Một nghìn năm này, ngày duy nhất mà ngươi vui vẻ là ngày nào?”

Ta sẽ nói: “Chính là lúc ta trở về sau nhiệm vụ đầu tiên, trông thấy một bóng hình trắng tinh như tuyết ở cửa Ma Vực”.

Hôm đó, ta thấy một bóng dáng màu trắng đứng ngay trước cửa Ma Vực, giống như đang đợi ai đó, Ma Vực u ám âm đạm có hào quang màu trắng của hấn liền trở nên sáng sủa hơn.

Ta tưởng rằng mình bị ảo giác, cho tới khi ta nghe thấy hấn cười nói với ta: “Minh Hồn, hữu hộ pháp của Ma Vực”.

Trái tim ta lập tức ngừng đập, sự tăm tối của ta lại được hấn chiếu sáng, linh hồn mà ta đã đánh mất được hấn tìm lại.

Ta tự nói với bản thân: ta không cần phải im lặng nữa, ta muốn nói chuyện với hấn, trân trọng lần gặp lại này của hai chúng ta.

“Dạ Xoa, tả hộ pháp của Ma Vực”. Cuối cùng ta cũng nói ra được.

Nụ cười từ đôi môi đỏ hồng của hấn rạng rỡ cả khuôn mặt, ta rất hiếm khi thấy hấn vui như vậy, khiến ta cũng không kiềm được mà cười theo, vẫn may mặt ta đã được che đi, không thì hấn nhìn thấy nụ cười ngốc nghếch của ta.

Ta cố gắng tìm chủ đề để nói chuyện, nhưng nhất thời nghẹn lời.

Hấn đang định nói chuyện, một nữ nhân tuyệt sắc bước tới, kéo hấn, cười nhõng nhẽo nói: “Không phải nói là sẽ đi cùng ta sao? Ta đợi chàng mấy tiếng rồi...”

“Xin lỗi, ta quên mất”. Hấn dịu dàng dỗ dành cô ta, giống như năm đó che chở cho Lạc Sa.

Trái tim ta lại bị bóng tối và lạnh giá bao trùm, hạnh phúc ngắn ngủi lại bị hủy diệt: “Ngươi nhanh như vậy đã có thể quên được Lạc Sa rồi sao?”

Hấn có thể dễ dàng quên đi một nữ nhân mà hấn đã từng yêu sâu đậm, mà ta lại ngu ngốc vì hấn mà tranh giành với nhị sư huynh. Thật là nực cười, ta đã cho rằng ta và hấn giống nhau, yêu một người, bất luận là nam hay nữ, sẽ mãi mãi không thay đổi.

Hấn cười có chút tội lỗi: “Yêu một người cũng phải biết buông tay, cứ mãi ràng buộc chỉ thêm giày vò bản thân”.

Lời của hấn khiến ta tức giận cực độ, đây là đang châm biếm ta hay sao? Ta hận thái độ bàng quang như không có gì của hấn.

Bởi vì ta không làm được, ta ghét hấn dễ dàng buông tay. Ta trừng mắt nhìn nữ nhân đó, giống như cô ta là Lạc Sa, thay lòng đổi dạ, là người hại chúng ta đều bị rơi vào ma đạo.

Đôi tay ta giờ ra bóp chặt cổ họng cô ta, ta muốn cô ta chết!

Như ta đã liệu trước, Hồn liền ra tay, năm trăm năm đồng môn lần đầu tiên ra tay, lại vì một nữ nhân mà...

Từ đó về sau, chúng ta đã tranh cãi vì rất nhiều chuyện, vì rất nhiều chuyện mà động thủ.

Ta định mở miệng nói chuyện với hấn, còn hấn lại không có chút vui vẻ hòa nhã nào.

Hấn đối với ta chỉ có sự khinh bỉ và phần nộ, ta đối với hấn chỉ có thất vọng và đau khổ!

Vô tình đồng ý với ý kiến của ngọn gió, “Hoàng hôn tan trong nước” viết về những vị thần không hoàn hảo.

Từ lúc bắt đầu Tiểu Mai luôn nhắc tới Minh Hồn, hấn chính là một ác ma: “Ăn thịt người không để lại xương, Tiểu Mai cũng nói hấn còn đáng sợ hơn Dạ Xoa.

Trong ánh mắt vô tâm của hấn chính là một kẻ xấu xa, rất xấu xa, vô cùng xấu xa, hấn và Dạ Xoa đều là ma quỷ.

Nhưng không phải kẻ xấu nào cũng tội ác tày trời không thể tha thứ được, bọn họ cũng có tình yêu của riêng họ, cũng có nét đẹp của riêng họ, cũng có

tình cảm của riêng họ.

Mô phỏng một câu tục ngữ: Không có ai là tốt hoàn toàn, cũng không có ai là xấu hoàn toàn...

Mặc dù không hề thích Minh Hồn, nhưng tin sẽ có người thích hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Như đọa yên hải

Tiểu Vân xoa cánh tay đau đớn, trong lòng thầm vui mừng. So với việc đồ đạc bị đập vỡ vụn, bức tường nứt vỡ rơi xuống, cánh tay nàng bị bầm tím một chút cũng không đáng kể gì.

Nàng lặng lẽ liếc nhìn lồng ngực đang thờ hờn hờn của Ma Vương, không thể không phục sự bao dung của hắn, nếu như nàng tận mắt nhìn thấy Hiên hôn một nữ nhân khác, nàng tuyệt đối sẽ không để cho chàng được toàn thây.

“Nhìn ta đây!” Giọng của Ma Vương khiến cả căn phòng rung lên, đến trái tim nàng cũng bị xao động theo: “Nàng lợi dụng tình cảm ta dành cho nàng đã đủ chưa? Nàng hãy nhớ lấy, đây là lần cuối cùng!”

Nàng ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt phẫn nộ của hắn, thì thào nói: “Ta nhớ rõ rồi!”

“Tốt, ba ngày sau cử hành hôn lễ... hi vọng đến lúc đó nàng... đừng có lại hối hận!” Hắn nói xong, quay người đá bay một thứ đồ gì đó ngay bên cạnh chân, đập tung cửa phòng, lao vào bóng tối.

Nàng thờ dãi một tiếng, nếu nói không sợ hãi chút nào thì không phải, nhưng sự hồ thẹn áy náy có lẽ còn nhiều hơn sợ hãi. Tình cảm sâu sắc của một người đàn ông bị nàng lợi dụng triệt để, nàng không xứng với một trái tim chân thành như vậy, thế mà hắn vẫn luôn chờ đợi nàng...

Nàng đã khiến Vương tổn thương quá nhiều, Vương cũng đã làm tất cả vì nàng, đã đến lúc nàng phải bù đắp lại tất cả rồi. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời của Ma Vực, nước mắt lại không kiềm nén được, nàng sẽ vĩnh viễn không được nhìn thấy những tia nắng rạng rỡ, cùng vàng trắng sáng trong đó nữa, nàng và Hiên thật sự phải vĩnh biệt rồi...

Vận mệnh không nghe theo lời thề son sắc của nàng...

Trong lúc nàng đang đau khổ tuyệt vọng, một đôi bàn tay lạnh ngắt nhẹ nhàng lau đi hai hàng nước mắt của nàng, ôm chặt lấy nàng trong khi nàng vẫn còn ngẩn ngơ chưa thức tỉnh.

“Ta thật không tưởng tượng ra nổi, nàng còn có thể làm ra những việc ngốc nghếch gì nữa, ...” Giọng Hiên khẽ vang lên bên tai nàng.

“Hiên! Sao chàng vẫn chưa đi? Nếu không đi ngay thì sẽ không kịp đâu”. Nàng dựa vào người chàng, vòng tay qua cổ chàng, cái ôm của chàng không ấm áp như ngày trước, nhưng vẫn khiến nàng muốn xả vào. Tại sao chàng vẫn còn ở đây, lúc không nên xuất hiện thì lại đột nhiên xuất hiện, làm đảo lộn quyết định của nàng.

“Nàng cho rằng ta sẽ để nàng hủy hoại cuộc đời mình sao? Dù cho có đi ta cũng sẽ mang nàng đi theo”. Chàng ôm chặt lấy nàng.

Nàng ghé sát vào khuôn mặt lạnh như băng của Hiên, trái tim cũng lạnh theo, khẽ nói: “Ta không thể đi cùng chàng... Chàng mau đi đi, ngộ nhờ bị Vương phát hiện, chàng sẽ không đi được nữa đâu”.

“Tại sao?” Chàng kéo hai bờ vai nàng, nhìn thẳng vào nàng hỏi: “Tại sao không đi cùng ta?”

Tiểu Vân gạt tay chàng ra, điềm tĩnh bước tới bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời mỉm cười: “Không phải chàng nói ta sẽ hạnh phúc khi gả cho Vương sao? Không phải chàng bảo ta nên ở lại Ma Vực sao? Chàng còn muốn hỏi ta tại sao ư?”

“Lúc đó không giống bây giờ, nàng can tâm tình nguyện gả cho hắn hay vì ta mà gả cho hắn, đối với ta mà nói là không giống nhau, đối với hắn cũng không giống nhau. Tiểu Vân, ta phải nói thế nào nàng mới hiểu, không có người đàn ông nào không để bụng cả, làm sao có thể dễ dàng quên đi nàng vừa mới...”

“Như nhau cả thôi”. Tiểu Vân ngắt lời mà Hiên muốn nói: “Đối với Vương mà nói thì như nhau cả thôi. Tình cảm của hắn đối với ta ta có thể cảm nhận được, ta cũng tin hắn là một người đàn ông đáng để gửi gắm cuộc đời này”. Nàng gượng ép bản thân không được quay đầu lại nhìn mặt Hiên, nếu không nàng sẽ không đủ dũng cảm để nói những lời tiếp theo.

“Hiên, đã đến lúc chúng ta phải kết thúc rồi. Tình cảm giữa ta và chàng đã sai ngay từ khi bắt đầu... Do ta ngu ngốc, mới luôn khiến biết bao người bị tổn thương.

Giờ ta đã hiểu ra, tình cảm mà ta có với chàng chỉ là mê muội nhất thời, giống như ta khao khát ánh nắng ấm áp của bầu trời mà thôi. Nhưng mặt trời phải mọc ở trên cao, nó thuộc về cả thế giới này, chứ không thuộc về một mình ta.

Vương mới là người thuộc về ta, hẳn có thể cho ta mọi ước nguyện, cho ta một tình yêu chân thực trọn vẹn, có thể ở bên ta mỗi lúc ta cần. . .tất cả những điều này chàng đều không làm được.

Chàng nói muốn đem ta đi, vậy ta hỏi chàng: chàng muốn đem ta đi đâu? Có phải lúc ta không nữa rồi xa chàng nhất, chàng sẽ lại vứt bỏ ta mà ra đi, khiến ta phải chờ đợi trong mòn mỏi không? Nếu là như vậy, ta nguyện được ở lại Ma Vực.

Thực ra, những ngày qua, Vương đã giúp ta hiểu ra rốt cuộc điều ta mong muốn là gì. Nếu như chàng cho rằng ta vì cứu chàng, mới đồng ý gả cho hắn, thì chàng sai rồi. Cho dù không vì cứu chàng, ta cũng sẽ gả cho hắn. Hôm nay ta làm như vậy bởi vì ta không muốn nợ chàng”.

“Nàng thật sự nghĩ như vậy sao?” Chàng hoài nghi hỏi nàng.

Nàng rất muốn thấy bộ dạng của Hiên, muốn biết lời nói của mình đã làm chàng tổn thương tới đâu, cũng muốn một lần nữa nhìn chàng cho rõ ràng, nhưng nàng ép buộc bản thân phải nhẫn nhịn.

“Đúng thế! Ta nghĩ hẳn thích hợp với ta hơn chàng. Chàng nói không sai, gả cho hắn ta mới có được hạnh phúc, là do bản thân ta quá ngốc, luôn không biết trân trọng những gì mình có, lại đi đòi hỏi những thứ không thuộc về mình”.

“Nàng có thể quên được ta sao?” Giọng chàng yếu ớt, không biết do nàng khiến trái tim chàng tổn thương, hay là những viên tiên đan kia không có tác dụng.

“Để quên đi một người quả thật không phải việc dễ, nhưng ta sẽ cố gắng. Ta nhất định phải quên chàng, để trở lại với số mệnh của ta”. Nàng nghe thấy tiếng bước chân của Hiên tiến lại gần, cảm nhận một cánh tay lạnh buốt nắm lấy cánh tay thâm đẫm mồ hôi của nàng. Nàng cố gắng ngẩng cao đầu, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi xuống.

Trong sự yên lặng đó, nàng nghe thấy tiếng nhịp đập của hai trái tim.

Hiên cuối cùng cũng không nhìn mặt nàng, chỉ để lại mấy câu nói rồi bay đi.

“Ta cho nàng thời gian một ngày, hi vọng nàng nghĩ lại những gì đã nói hôm nay. Giờ này ngày mai, ta đợi nàng ở nơi lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Đến lúc đó, bất luận nàng quyết thế nào ta cũng sẽ không cưỡng ép ...”

Tất cả sự kiên cường của nàng đều biến mất sau khi chàng rời đi, không còn chút sức lực nào, ngã nhào xuống trên mặt đất bừa bộn. Nàng mãi mãi không muốn nhớ tới những lời nói hôm nay, cũng không muốn phải trải qua sự xa cách biệt ly đau khổ tới cùng thế này một lần nữa.

“Tại sao? Tại sao?” Nàng cắn đầu ngón tay, nước nứa nghẹn ngào: “Tại sao chàng lại là thái dương trên trời, còn ta là đám mây xế chiều? Tại sao lúc có nàng, chàng sẽ phải lặn xuống, lúc có chàng thì nàng lại phải tiêu tan? Tại sao?”

Nàng biết không ai có thể trả lời cho nàng, cho dù có, cũng chỉ nói: “Đó là số mệnh!”

Số mệnh, nàng có thể không khuất phục số mệnh bi thảm, nhưng nàng không thể hủy đi số mệnh của Hiên, cho nên dù có đau đớn nàng cũng phải lựa chọn từ bỏ.

Khóc mệt rồi, nàng thiếp đi ngủ mê man. Trong lúc mê man, nàng lại trông thấy bóng dáng đẹp đẽ ấy, cùng ánh trăng yên tĩnh đó.

Vài tiếng trước, trong lúc nàng thất vọng chuẩn bị quay lại Ma Vực, có một dải lụa trắng bay trong gió, rồi sau đó một nữ nhân nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nàng.

Nữ nhân đó còn thơm hơn cả hoa lan trong sơn cốc, cao quý hơn cả hoa sen trong đầm, rực rỡ hơn cả hoa hồng.

Mây xinh môi thắm, đôi mắt long lanh, tóc búi mây, một lọn tóc cùng ống tay áo thướt tha tung bay theo gió. Đẹp như thơ như họa, không hề vương chút bụi hồng trần nào.

“Cô là Tiểu Vân phải không?” Đến giọng nói cũng dịu dàng, uyển chuyển, khiến người nghe vô cùng thoải mái.

“Đúng vậy! Cô là?” Nàng nhìn từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên không biết bao nhiêu lần. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng tuyệt đối không tin nữ nhân có thể đẹp được đến như thế.

Lúc yên lặng, khiến người ta xao động; lúc cử động, khiến người ta mê mẩn.

“Ta là Hằng Nga, nữ nhân được ấn định trước trong số mệnh của Hi Hiên. . .”

“Nữ nhân được ấn định trước trong số mệnh?” Hi Hiên ? Người Hằng Nga nói nhất định không phải là Hiên, nhưng lại cảm thấy dường như lại đúng là chàng.

Hằng Nga thấy nàng như không hiểu, giải thích: “Nói thẳng ra, chính là thê tử tương lai của Hiên”.

Đầu óc nàng nhất thời hỗn loạn, không phải Hiên nói quan hệ giữa chàng và Hằng Nga, không phức tạp như nàng nghĩ sao?

Rõ ràng là còn phức tạp hơn cả những gì nàng đã nghĩ.

Thê tử? Chàng còn một mực nói “không thể yêu”, đến thê tử cũng có rồi, còn giả vờ với nàng “không chấp nhận tình cảm đó chứ”!

Xem ra lần này, ba chữ “hồ ly tinh” gắn cho nàng không oan chút nào, có muốn chối cãi cũng không được: “Thật sự xin lỗi, Hiên trước nay không nhắc gì đến cô với ta”.

“Không sao, chàng cũng có nỗi niềm khó nói”. Hằng Nga cười, nụ cười dịu dàng vẫn không mất đi sự thánh thiện, thân thiện mà không mất đi sự cao quý. Tiểu Vân rất muốn tìm được một chút khuyết điểm của Hằng Nga, để an ủi trái tim chua xót của nàng, đáng tiếc ông trời lại quá thiên vị nữ nhân xinh đẹp nhất thế gian này, ngược lại khiến Tiểu Vân càng nhìn càng cảm thấy hổ thẹn.

Nàng có chút ghen tị nói: “Hiên thật lòng thích ta, ta cũng thật lòng thích chàng...”

“Ta biết, cô là cô gái rất đáng yêu, lại có một trái tim rất cao quý, mới có thể khiến một Hiên lãnh đạm trầm ổn cả mấy nghìn năm nay, yêu mê muội không tỉnh ngộ được”.

“Hả?” Nàng bị Hằng Nga nói cho cứng họng.

Tiên tử đúng là tiên tử, nụ cười dịu dàng, lời nói nhã nhặn, đến cả khi đối mặt với tình địch, cũng vẫn có thể điềm tĩnh dịu dàng uyển chuyển được như vậy.

Hiên đáng chết, sao lại có nữ nhân hoàn hảo như vậy, hoàn hảo đến mức nàng còn phải đố kỵ không còn chút dừng khí nào. Nếu như Hằng Nga giống với mấy vị phu nhân của Ma Vương, nàng có lẽ sẽ không có gì phải sợ cả, nhưng hiện tại, nàng chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ...

“Tiểu Vân, lần này ta tới không phải để chỉ trích gì cô, tình cảm vốn không có ai đúng ai sai. Ta tới gặp cô chỉ hi vọng cô hiểu rõ hơn về Hiên”.

Nàng vì những lời chân thành của Hằng Nga mà càng thêm hoang mang. Hóa ra nữ nhân vẫn có thể dùng một cách vô cùng hiệu quả như vậy để đối mặt với “hồ ly tinh”, lần này coi như nàng được học hỏi thêm nhiều.

“Ta...Ta hiểu chàng”. Nàng cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói.

“Vậy sao? Cô thấy chàng cười bao giờ chưa?”

Đương nhiên nàng đã thấy rồi, nụ cười của Hiên ngày nào cũng xuất hiện trên khuôn mặt: “Cười? Đương nhiên đã thấy rồi, lúc chàng cười khoe miệng...”

“Khoe miệng hơi cong lên, nụ cười điềm đạm mà âm áp đúng không?”

Nàng gật đầu, trong đầu phác họa ra nụ cười nho nhã của Hiên.

“Đó không phải là cười, lúc chàng cười sẽ lộ ra hàm răng trắng muốt, ánh mắt lấp lánh hơn cả ánh nắng, có thể chiếu rọi vào trái tim và linh hồn của người khác. Lúc chàng cười sẽ phát ra tiếng, tiếng cười lay động lòng người hơn cả tiếng nhạc chốn tiên giới...”

Nàng có chút hoài nghi người mà Hằng Nga miêu tả liệu có phải Hiên, nàng quen Hiên lâu như vậy, chàng trước nay đều cười rất nhạt.

Hằng Nga mỉm cười tiến lại gần nàng, cầm tay nàng dịu dàng nói: “Ta biết hai người đã chung sống với nhau rất lâu rồi, nhưng cô căn bản không hiểu chàng”.

Cô biết vì sao ba nghìn năm nay chàng không cười thoải mái, mà chỉ mô phỏng lại nụ cười để che đậy những vết thương của chàng không? Cô có biết chàng trải qua những đau khổ như thế nào không, chàng đã tự nhốt mình trong Hi Hiên điện không nói một câu nào? Cô có biết chàng là thái dương trên trời, là con trai của Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương không? Cô có biết chàng là Thiên Đế tương lai mà Nữ Oa Nương Nương đã chọn không?...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nhật nguyệt đồng huy

Tiểu Vân lắc đầu ngơ ngàng, nàng không biết gì cả, không biết một chút gì hết. Nàng cho rằng Hiên là một vị thần hèn nhất yếu đuối chỉ biết trồng cây,

biết quét dọn trong y quán.

Hóa ra chàng không phải như vậy, từ một thư sinh lúc mới gặp, chàng biến thành thần diệt yêu với pháp lực kinh người, sau đó biến thành một thần tiên có chút tình người, đến giờ lại trở thành mặt trời mà nàng chỉ có thể ngưỡng vọng...sao chàng cứ mãi biến hoá như vậy, biến hóa ngày càng xa nàng hơn.

Nàng thấy toàn thân rã rời, đầu óc quay cuồng, từng câu từng chữ Hiên từng nói văng vẳng bên tai nàng...

“Tiểu Vân, lúc nàng cảm thấy bản thân không có gì cả, nàng nhất định phải nhớ, ánh nắng thuộc về nàng, vĩnh viễn thuộc về một mình nàng”.

“Nếu như ta nói với nàng ta là thần tiên uy nghiêm nhất, có sức mạnh nhất, nàng có tin không?”

“Nàng cho rằng ông trời sẽ công bằng sao? Nàng cho rằng vì ta nói yêu nàng, sẽ trừng phạt ta sao? Nàng sai rồi...Ta có thân phận thần tiên tôn quý, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu yêu không đáng nhắc tới, thiên đình sẽ dùng cái chết của nàng để đổi lại sự bất tử của ta, nàng có hiểu không?”

“Trên trời sao dày đặc này không có ta...”

“Ta trước nay chưa từng sợ điều gì...đáng tiếc những thứ ta có thể cho nàng không nhiều, ta chỉ có thể cố gắng hết sức thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng. Cho dù biết trước cuộc tình của chúng ta không có kết quả, ta cũng sẽ cố gắng để nàng được vui vẻ...”

“Ta không thể không yêu nàng, ta sẽ vì nàng mà từ bỏ tất cả lại sau lưng...”

Giờ nàng mới hiểu, hiểu vì sao Hiên luôn trầm mặc, luôn quay mặt đến nơi nàng không nhìn thấy được. Chàng không muốn bị phát hiện, hi vọng nàng tự biết khó mà lui. Nhưng nàng vì yêu chàng, ích kỷ ép buộc chàng từ bỏ tất cả, bỏ lại phụ mẫu của chàng, thể tử của chàng, vị trí của chàng, tự do của chàng, thậm chí cả vận mệnh của chàng.

Hằng Nga nói không sai, nàng không hiểu gì về Hiên cả, căn bản không có tư cách để yêu cầu chàng phải yêu nàng.

“Ta rất hiểu cảm nhận của cô”. Hằng Nga mỉm cười trong ánh tà dương, nụ cười đầy dịu dàng đó khiến nàng ta trông càng đẹp hơn. “Chàng rất đặc biệt, khiến cô dù biết rõ không thể yêu nhưng vẫn không thể làm chủ bản thân mình mà tiếp tục yêu chàng, trái tim rung động vì chàng”.

Linh hồn Tiểu Vân dường như bị tiêu tan mất, chỉ còn lại thể xác trống rỗng, muốn rời đi mà không tìm được phương hướng, chỉ đứng ngây ra đó không biết làm gì. Một cơn gió thổi qua, đem theo mùi hương say đắm lòng người của Hằng Nga bay đi khắp nơi, mùi hương đó giống với mùi hương của Hiên!

Nhìn vóc dáng thướt tha của Hằng Nga, con mắt tinh nhanh, khí chất cao quý, lần đầu tiên nàng cảm thấy bản thân mình thật tầm thường. So với một nữ nhân hoàn hảo đến thế, nàng thật bi thảm.

Nàng thừa nhận, chỉ có tiên tử hoàn hảo như Hằng Nga mới xứng với thần tiên cao cao tại thượng như Hiên, bọn họ mới xứng là một đôi. Một tiểu hồ ly pháp lực thấp kém như nàng mà cũng mơ mộng hão huyền đòi tranh giành ánh sáng rực rỡ với nhật nguyệt, thật là khôi hài.

Có điều bản thân tự coi thường mình là một chuyện, bị người khác coi thường lại là một chuyện hoàn toàn khác. Có kém cỏi đến mức nào cũng không được thể hiện ra trước mặt tình địch.

Nàng hít một hơi thật sâu, tìm lại chút dũng khí còn sót lại, ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Tại sao trong ba ngàn năm chàng không cười? Sao có thể không nói một câu nào trong một trăm năm chứ?”

“Ta nghĩ chắc cô đã nghe về truyền thuyết Hậu Nghệ bắn mặt trời rồi chứ? Các ca ca của chàng bị Hậu Nghệ giết...”

“Ta đương nhiên đã nghe rồi, nghe nói Hậu Nghệ là chồng của cô”. Cuối cùng nàng cũng tìm được chút thoải mái trong lòng, lồng ngực nghẹt thở hồi lâu dần dễ chịu hơn.

Khuôn mặt Hằng Nga vẫn điềm tĩnh không chút thay đổi, lại cười dịu dàng: “Người trong thiên hạ đều nói ta ích kỷ, vì muốn trở thành tiên mà bỏ rơi Hậu Nghệ, nhưng không có ai hiểu rõ chân tướng sự việc...”

Sau ngày hôm đó Hậu Nghệ vẫn chưa quay về nhà, Hi Hiên từ trên trời xuống, lấy ra hai viên tiên đan đưa cho ta, nói là Vương Mẫu Nương Nương ban thưởng cho ta và Hậu Nghệ, uống vào sẽ được trường sinh.

Ta thấy xung quanh chàng tỏa ra một vàng sáng chói lóa, nhìn một cái là biết không phải người phàm tục, nên không nghi ngờ gì uống một viên, cất giữ viên còn lại đợi Hậu Nghệ quay về. Không ngờ sau khi chàng rời đi không lâu, một ông lão mặt mũi hiền lành đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, nói với ta:

‘Con người sống trên thế gian, từ lúc cất tiếng khóc chào đời đã ấn định phải chịu đựng muôn vàn đau khổ, cho tới tận lúc chết. Trường sinh bất tử là khổ nạn không bao giờ kết thúc của đời người...Hi Hiên đưa tiên đan cho các ngươi, chính là hi vọng các ngươi sẽ sống, đợi chờ sự báo thù của ngài.

Ngươi đã uống một viên, không còn cách nào quay đầu nữa rồi. Nếu như lập tức uống nốt viên còn lại sẽ có thể trở thành thần tiên, làm chủ cung trăng, trở thành Thần Nguyệt được sùng bái muôn đời’.

Ta không muốn phải chịu đựng đau khổ mãi mãi, cũng không muốn để Hậu Nghệ phải chịu đựng điều đó. Cho nên ta nghe lời ông lão đó, uống nốt viên còn lại...

Lúc ta ở trên thiên đình nhìn thấy ánh mắt của Hi Hiên tuyệt vọng đến phẫn nộ, ta mới hiểu ra chân tướng sự việc.

Hóa ra Nữ Oa Nương Nương đã biết trước chàng sẽ trải qua một tình kiếp, ban cho chàng hai viên tiên đan, hi vọng có thể giúp chàng hóa giải. Nhưng chàng lại vì báo thù, chỉ vì muốn ta và Hậu Nghệ rơi vào cảnh sống không được, chết không xong, mà từ bỏ nữ nhân định mệnh của mình.

Chàng lại không ngờ được Thái Bạch Kim Tinh đã ngăn cản, phá hỏng kế hoạch của chàng...”

Hằng Nga thở dài một tiếng, tiếp tục kể: “Hậu Nghệ vì ta bỏ đi, không lâu sau đó buồn sầu mà chết. Hi Hiên không thay đổi, cả ngày chỉ trách mắng bản thân vô năng không báo thù được cho chín vị ca ca chết thảm.

Có lẽ những linh hồn phải chết không toàn vẹn và đau khổ kia, mới có thể ngưng đọng lại trong sự oán hận và tự trách bản thân của chàng, rồi sau đó hóa thành bát Kính Nguyệt. Từ đó về sau, chàng xem trọng bát Kính Nguyệt hơn bất cứ thứ gì, mỗi ngày đều quỳ thất thân trước bát Kính Nguyệt ngắm nhìn ánh sáng vàng nhạt của nó”.

Nhắc tới bát Kính Nguyệt, Tiểu Vân mới đột nhiên nhớ tới chiếc bát ngọc lưu ly suốt chút nữa đã hại chết nàng lúc ở Ma Vực, hóa ra những hình tròn trên đó là biểu tượng cho mặt trời, là ca ca của Hiên, chỉ trách Ma Vương lại cho rằng nàng muốn giúp Hiên lấy trộm nó.

“Bát Kính Nguyệt đó có phải giống như trăng non, trên đó có những hoa văn như ánh sáng và lửa không?” Nàng thấy Hằng Nga gật đầu, lại hỏi: “Đó là bảo vật của Hiên, sao lại ở trong Ma Vực”.

“Hi Hiên ở trước mặt ai cũng đều tỏ ra rất ung dung điềm đạm, nhưng thực chất chàng không hề như vậy, giống như nụ cười của chàng, khuôn mặt chàng ấm áp điềm đạm nhưng lại đang ẩn giấu sự oán giận trong lòng.

Đó là chuyện của một nghìn năm trước, chàng giết vương của Ma Giới, san bằng Ma Giới. Lúc chàng thân mang trọng thương quay về, mới phát hiện Hóa Lân mà chàng vô cùng tin cậy đã yêu một kỳ lân ở Ma giới, lấy trộm bát Kính Nguyệt, hạ giới biến thành yêu ma.

Bởi vì sự phản bội của Hóa Lân, chàng bị trách phạt, do đó một trăm năm không nói câu nào...”

Nghe thấy những việc mà Hiên phải trải qua, Tiểu Vân mới hiểu thế nào là bi thảm. Nhưng nếu như có thể lựa chọn, nàng thật hi vọng Hiên tâm sự với nàng, chứ không phải nghe một nữ nhân khác thao thao bất tuyệt kể lại. Nàng không muốn nghe thêm nữa, không muốn Hằng Nga đứng trước mặt nàng tỏ ra hiểu chàng, lượng thứ cho chàng như vậy.

Nhưng Hằng Nga vẫn dùng giọng nói dịu dàng đó tiếp tục giằng vò thần kinh yếu đuối nhạy cảm của nàng.

“Chàng trong mắt cô trông như thế nào? Dịu dàng bên cô, làm những chuyện vô nghĩa để dỗ dành cô vui vẻ, đúng vậy không? Vậy cô nhất định không đoán ra được trước khi quen cô chàng đã làm những gì”.

Tiểu Vân lắc đầu, chắc không phải du ngoạn trần gian, để trộm bạc hay bốc thuốc.

“Chàng tu luyện phép thuật không lười biếng dù chỉ một khắc, tự biến mình thành kẻ thù của hàng nghìn vạn yêu ma. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng một nghìn năm trước, một mình chàng đối mặt với hàng vạn yêu tinh không? Ta ở trên Quảng Hân cung thấy chàng đã đã bị thương khắp người, vẫn ngao mạn đứng trước lũ yêu tinh, hét lên một tiếng rồi tiến thẳng về phía trước. Đó mới thực sự là nam nhân, mới có thể lãnh đạo được tất cả các vị thần”.

Nói đi nói lại, trong lời Hằng Nga có gì đó rất lạ, nhìn ánh mắt nàng ta cũng như ẩn giấu điều gì đó: “Ta không thể hiểu, một Hi Hiên đối mặt với mọi việc đều điềm tĩnh lạnh lùng, không gì là không thể, là người nắm giữ sự sống chết của thế gian, từ kẻ ăn xin cho tới đại vương dưới phạm trần đều nằm trong lòng bàn tay của chàng. Lại có thể bị cô ép đến không thể chống đỡ được, can tâm tình nguyện sa vào lưới tình của cô...”

Tiểu Vân nhìn nằng chiêu mỉm cười, quả là thần tiên! Hiên là thần tiên có khí thế dũng mãnh nhất, nàng thật may mắn mới gặp được chàng...

Khi một người nắm giữ trong tay mọi quyền lực, lúc đó không có gì phải sợ nữa cả, chàng chính là người như vậy.

Nhưng cũng có ngày chàng lại có điểm yếu, điểm yếu của chàng chính là những gì mà chàng có.

Nàng chính là điểm yếu của Hiên, nàng là người khiến Hiên trở nên yếu đuối, phải chịu đựng những đau khổ.

Nàng nhìn những vệt nắng chiều đang dần tan biến trên mặt đất, khắp trời mây đen phủ kín, áy náy cúi đầu nói: “Là do ta hại chàng...”

“Đây có lẽ chính là tình kiếp mà Nữ Oa Nương Nương đã biết trước. Bởi vì cô mà chàng bị Ngọc Đế giằng vò giam cầm dưới đầm băng lạnh lẽo, vừa mới tỉnh dậy sau hôn mê, lại vội vã đi tìm cô”.

Tiểu Vân kinh ngạc, vội vàng quan sát xung quanh, tìm kiếm Hiên mà nàng luôn nhớ tới đã lâu: “Chàng tới tìm ta? Sao ta không thấy chàng?”

“Cô đương nhiên không nhìn thấy, bởi vì chàng không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng chàng trút hơi thở cuối cùng, chàng nguyện để cô tiếp tục chờ đợi trong hi vọng, chứ không muốn gọi cô tới cứu chàng”.

“Cái gì?” Nàng mất hết lý trí tìm chàng khắp nơi, hoang mang gọi: “Hiên! Ta biết chàng nghe thấy, chàng ra đây đi!”

“Chàng không nghe thấy đâu, chàng đã bị thương rất nặng, bị Dạ Xoa và Minh Hồn đưa đến Ma Vực rồi”. Hằng Nga đưa cho nàng một viên tiên đan: “Đây là tiên đan của Thái Thượng Đạo Quân chuẩn bị cho chàng từ rất lâu rồi, nó có thể khắc chế mùi tên hàn khí của Hậu Nghệ, giúp chàng tạm thời hồi phục công lực”.

Tiểu Vân vội vàng nhận lấy tiên đan, chạy về hướng Ma Vực, Hằng Nga đột nhiên gọi nàng lại: “Tiểu Vân, chỉ có mình cô mới có thể cứu được chàng, cô biết phải làm gì rồi chứ?”

Lời nói của Hằng Nga khiến hai chân nàng khựng lại, đương nhiên là nàng biết. Tiên đan này không thể cứu được Hiên, chỉ có mình nàng mới có thể cứu được Hiên.

Thần tiên đúng là lợi hại, bọn họ có thể dùng những cách nói uyển chuyển để dễ dàng phá tan cái sự cố chấp của nàng, khiến nàng can tâm tình nguyện từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hôn Tan Vào Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.